

ஈழத்தில் வர்க்கப் போராட்டம்

சுயா

ஈழத்தில் வர்க்கப் போராட்டம்

தேசிய இன விடுதலையில் தமிழ்த்
தரகு முதலாளியவர்க்கத்தின் பாத்திரம்

நூற்பெயர்:-	ஈழத்தில் வர்க்கப்போராட்டம்
நூலாக்கம்:-	சுபா
முதலாம் ரோனியோ பதிப்பு:-	நவம்பர் 1989
இரண்டாம் இணைய பதிப்பு:-	ஒக்டோபர் 2011
மூன்றாம் அச்சுப் பதிப்பு:	ஜூலை 2022
பிரசுரிப்பாளர்:-	புதிய ஈழப்புத்தக ஆலயம் (Eelam New Book House)
பதிப்பகம்:-	கிராஃபிக்லேண்ட் அச்சகம்.
அட்டைப்படம் :-	கிராஃபிக்லேண்ட் வரைகலை
விலை:-	இலங்கை ரூபாய்: 500 இந்திய ரூபாய்: ₹200 ஐக்கிய இராச்சியம்: £ 10
தொடர்புக்கு:	இதர நாடுகளில் அந்நாட்டு நாணயங்களில்: 20
பதிப்புரிமை:-	e mail: enbh1917@gmail.com பிரசுரிப்பாளர் - புதிய ஈழப்புத்தக ஆலயம்
ISBN NO:	978-1-8382484-0-6
Book Title:	Class Struggle in Eelam The Role of Tamil Comprador - Bourgeoisie in the National Liberation Struggle of Tamil Eelam.
Author:	Suba
First publication:	Roneo Print:November 1989
Second publication:	Blog: October 2011
Third publication:	Print: July 2022
Publisher :	ENBH – (Eelam New Book House)
Printed by:	Graphicland Printers
Cover by:	Graphicland Graphics
Price:	Sri Lanka: Rs.500 India: ₹ 200 UK: £10
Other Countries:	in local currency 20
For contacts:	email: enbh1917@gmail.com
ISBN NO:	978-1-8382484-0-6

சமர்ப்பணம்

தொழர்
ஏ.எம்.கே

■ ■ ■ ■ ■ ஸ்டூடென்ட்ஸ் வரிக் கீப் போராட்டம்

பொருளடக்கம்.

முகவுரை.	ix
அணிந்துரை.	xvii
அறிமுகம்: ஈழத்தில் வர்க்கப் போராட்டம் நூலாக்கம் (1989), நூல் நோக்கு (2021)	01
தேசிய இன விடுதலையில் தமிழ்த் தரகு முதலாளியவர்க்கத்தின் பாத்திரம்	15
அத்தியாயம் 1 தரகு முதலாளியவர்க்கமும், அதன் தேசிய விடுதலைப் புரட்சிக்கெதிரான இயல்புகளும்	17
அத்தியாயம் 2 தமிழ்த் தரகு முதலாளியவர்க்கத்தின் எழுச்சியும் அதற்கான அடிப்படையும் (1921-1970)	39
அத்தியாயம் 3 விடுதலைப்போராட்டத்தின் வளர்ச்சியும், தமிழ்த் தரகு முதலாளியவர்க்கத்தின் வீழ்ச்சியும் (1970-1977).	57
அத்தியாயம் 4 தேசிய விடுதலை எழுச்சியும் தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் காட்டிக் கொடுப்பும். (1977-1987)	67
அத்தியாயம் 5 தமிழ்த் தரகு முதலாளியவர்க்கத்தின் யுத்த தந்திர,செயல் தந்திர, ஸ்தாபன கோட்பாடுகளின் எதிர்ப்புரட்சித்தன்மை	73
அத்தியாயம் 6 பதில்..... படுகொலையா?.....	89
புதிய ஈழப்புரட்சியாளர்கள் மாவீரர்தின கட்டுரை (ENB)2021	95
13வது திருத்தச்சட்டமும் மாகாணசபைகளும் (1989)	105
ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவத்தின் உச்சகட்டம் (AMK)	115

பின் இணைப்புகள்

- சோல்பரி அரசியல் யாப்பு (முன்னுரை-பிரிவு 29 – 1947) 133
(Soulbury Constitution – PREAMBLE and Sec. 29)
- மலையக மக்களின் பிரஜா உரிமையைப்பற்றித் தட்ட ஏற்பாடுகள்:
  - இலங்கை குடியுரிமைச்சட்டம் – 1948 138
(Citizenship Act)
  - இந்திய-பாகிஸ்தான் வதிவாளர் சட்டம் –1948 143
(Indian & Pakistani Residents (Citizenship) Act.)
- தனிச்சிங்கள சட்டம்-1956 148
(Official Language Act.)
- பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் –1957 149
(Banda-Chelva Pact)
- சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் – 1964 151
(Agreement on Persons of Indian Origin in Ceylon)
- டட்லி-செல்வா ஒப்பந்தம் 1969 154
(Dudley-Chelva Pact)
- வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் 1976 155
(Vaddukoddai Resolution)
- மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு அறிக்கை-1979 159
(Report of District Development Council Presidential Commission)
- ஆறாவது அரசியலமைப்பு திருத்தம்-1983 162
(6th Amendment to the 1978 Constitution)
- திம்பு பேச்சுவார்த்தை – கோரிக்கைகள்-1985 166
(Thimpu Declaration)
- இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் 1987 167
(Indo-Lanka Accord)
- விடுதலை புலிகள் தலைவர் வே. பிரபாகரனின் சுதூமலை பிரகடனம் (04-08-1987). 172
(LTTE leader V.Pirabakaran speech on Indo-Lanka Accord at Suthumalai- Jaffna)
- திலீபனின் கோரிக்கைகள்-(15-09-1987) 174
(Demands by Thileepan to The Indian Government)

- திலீபன் மறைவிற்குப் பின் வி. பி. தலைவர் வே. பிரபாகரனின் பத்திரிகை அறிக்கை 175
(Press release of LTTE Leader V. Pirabakaran following the death of Thileepan)
- 2002 பேச்சுவார்த்தையின் போது சு.ப.தமிழ்ச்செல்வன் நோர்வே தூதுவருக்கு எழுதிய கடிதம் (31-10-2003) 177
(LTTE letter to Norwegian Ambassador on ISGA)
- இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகாரசபை வரைபு 179
(Interim Self-Governing Authority -ISGA Proposal)
- தமிழ்த் தேசிய கூட்டமைப்பு (TNA) 2004 தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் (13-10-2004) 185
(Election Manifesto of Tamil National Alliance - 2004)

முகவுரை

1989இல் முதன் முதலாக வெளிவந்த இக்கட்டுரை 1921-1989 காலப் பகுதியின், சுமார் 70 ஆண்டுகால, ஈழதேச வரலாற்றை மார்க்சிய சித்தாந்த - வர்க்கப்போராட்ட கண்ணோட்டத்தில், முற்றிலும் ஒரு புதிய கோணத்தில் ஆய்வு செய்கின்றது.

சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தமிழ் தேசிய போராட்டம் தனது வரலாற்றை முன்கொண்டு செல்ல இரத்தம் சிந்தி எடுத்த முயற்சி, தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தால் - தமிழ் அரசியல் தலைமைகளால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, இந்திய விரிவாதிக்க அரசு, மற்றும் மேலை நாடுகள் அதாவது சர்வதேச சமூகத்தின் துணையோடு முள்ளிவாய்க்காலில் முடிவுகட்டப்பட்டதற்குப் பின்னாலும் இக் காலப் பகுதியில் இவ் வர்க்கம் தம் பிரதிநிதிகளான, தமிழ்க் கட்சிகள் மூலமாக தமிழ் தேசிய விடுதலை போராட்டத்தில் ஆற்றிய, மேலும் தற்போது ஆற்றிவரும் பங்கு என்ன என்பது இன்றுவரை புரிந்து கொள்ளப்படாமல் நீடிப்பது தமிழ் தேசத்தின் துரதிர்ஸ்டமே. இவ்வறியாமையை, மறுக்க முடியாத தர்க்க நியாய, ஆதாரங்களுடன் புரிய முயற்சிப்பதே இவ்வாய்வின் அடிப்படையாகும்.

இவ்வாய்வு, தற்கால தமிழ் சிங்கள அரசியல் தலைமைகளின் மூதாதையரான, இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தோன்றிய பின்னணியை ஆராய்வதில் இருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. பிரித்தானிய காலனியாதிக்கம் இலங்கையில் 1800களில் நிறுவப்பட்டபின், காலனியாதிக்க

பொருளாதாரத்திற்கு அவசியமான, அதற்கு சேவை செய்யும், கொழும்பை மையமாகக் கொண்ட வணிகத் தரகர்கள் உருவாகுவதும், அவர்களே தரகு வர்க்கமாக வளர்ந்து, அவ்வர்க்கத்தை பிரதிநிதித்துவம் செய்ய, இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ், தமிழர் மகாஜனசபை, இன்ன பிற கட்சிகள் உருவானதையும், அவற்றுள் நிகழ்ந்த பிளவுகள் கூட மக்கள் நலனுக்காக அல்லாமல், தம் வர்க்க நலனுக்கான பிளவுகளே, என்பதை ஆதாரங்களுடன் ஆய்வுசெய்து, இவ்வர்க்க பிரதிநிதிகள் எவ்வாறு பிறப்பிலேயே காலனியாதிக்க சேவகர்களாக உருவானார்கள் என்பதை நிறுவுகின்றது. எனவே இக்கட்சிகளின் வழித் தோன்றல்களான தற்கால அரசியல் கட்சிகள், தரகு முதலாளிய வர்க்கங்களின் பிரதிநிதியாக, ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கு சேவகம் செய்யும், விதேசிய தன்மை கொண்டவையாக, தேசிய நலனுக்கு விரோதமானவையாக இருக்கின்றன என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இந்திய சுதந்திரம் எவ்வகையில் போலியானது என்பதை இந்திய வரலாற்று ஆதாரங்களுடன் முன்வைத்து, 1948 இன் இலங்கை சுதந்திரம் என்பது பிரித்தானிய காலனி ஆதிக்கவாதிகளாலேயே பயிற்றுவிக்கப்பட்ட மேற்சொன்ன தரகர்களிடம் கையளிக்கப்பட்ட, அதிகார கைமாற்றம் மட்டுமே என்றும், எனவே 'சுதந்திரம்' என்பது காலனியாதிக்க ஆட்சி முறையின் இன்னொரு (அரைக்காலனி - semi colony) வடிவமே என கூறுகின்றது.

அவ்வாறு கைமாறிய அரசியல் அதிகாரத்தை சிங்கள ஆளும் கும்பல்கள் படிப்படியாக ஏகபோகமாக்கிக் கொள்ள முயன்ற போது, இத் தேசவிரோத அரசுமுறைமையின் அதிகாரத்தில் தமக்கும் பங்கு கேட்டு போராடிய வரலாறே அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ், தமிழரசு கட்சி, இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் மற்றும் முஸ்லிம் தலைமைகளின் வரலாறு என தர்க்கரீதியாக முன்வைக்கப்படுகிறது. மேலும் தரகு முதலாளிகளுக்கிடையிலான அதிகாரப் போட்டியின் விளைவாக, 1915 இல் இஸ்லாமியருக்கு எதிரான தாக்குதல், 1948 இல் மலையக மக்கள் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டமை, 1956 இல் தனிச்சிங்கள சட்டம், 1972 இன் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம், அடுத்தடுத்து தமிழ் மக்களுக்கெதிரான வன்முறை தாக்குதல்கள், என காலதிற்கு காலம் சிங்கள ஆளும் கும்பல்கள் தமது ஏகபோகத்தை நிறுவியமை இங்கு தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தேசிய பொருளாதார மற்றும் சுதந்திர முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை தடை செய்தல், பின்தங்கிய சிறு உடைமை விவசாயமாக விவசாயத்துறையை பேணுதல் போன்ற அரைக்காலனிய, தரகு பொருளாதார அமைப்பின் விளைவாக 'தேசிய உருவாக்கம்' தடைப்பட்ட பின்னணியில் ஈழதேசத்தில் எழுந்து வந்த, அதன் ஜனநாயக கோரிக்கையான சுயநிர்ணய உரிமை இயக்கத்தை எவ்வாறு தமிழ் அரசியல் கட்சிகள், வர்க்கங்கள் தமது அதிகாரத்தில் பங்கு கோரும் பேரத்திற்கு பயன்படுத்தி சிதைத்து, சின்னா பின்னமாக்கின என்ற வரலாற்று போக்கை ஆராய்கின்றது.

அதாவது தமிழ் சிங்கள தரகு முதலாளிய வர்க்கங்களுக்கு இடையில் ஏற்பட்ட இப்போட்டியில், தமது பேரம் பேசும் நலனுக்காக தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தை குறுமினவாத அடிப்படையில் வழி நடத்தி தமக்கு ஒரு சமூக பின்புலமாக எவ்வாறு உருவாக்கிக் கொண்டனர் என்பது வரலாற்று ஆதாரங்களின் அடிப்படையில் விளக்கப்படுகிறது.

1970 களின் நடுப்பகுதியில், இந்த நாடகத்தை, தன்னியல்பு வழியில் புரிந்து கொண்ட பல தமிழ் இளைஞர் மத்தியில் இருந்து எதிர்ப்பு கிளம்பியது. இவ்விளைஞர்கள் தான் "ஈழம்" என்ற பதத்தையும், "விடுதலை" என்ற பதத்தையும் இணைத்து, பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் பாதிப்பிலிருந்து, ஈழ விடுதலை இயக்கம் என்ற அமைப்பை உருவாக்கி இருந்தனர்.

இந்தப் பின்னணியில் தான், பதிவு செய்யப்பட்ட கட்சிப் பெயராக 'சமஸ்திக் கட்சி' (Federal Party) என்ற பெயர் இருந்தபோதும், பாவனையில் தம்மை தமிழரசு கட்சி என அழைத்துக் கொண்ட அதே ஏமாற்று தந்திரத்தை பயன்படுத்தி, தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி (Tamil United Front) யோடு விடுதலையை செருகி தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி (Tamil United Liberation Front -TULF) என்பதாக கபடத் தனமாக உருமாற்றிக்கொண்டனர் (உயிரியல் விஞ்ஞானத்தில் இதற்கு பல உதாரணங்களை கூறமுடியும்).

இதையடுத்து, இத் தலைமை, சுடர்விட்ட விடுதலை உணர்வை, வட்டுக்கோட்டை தீர்மானமாக பிரகடனம் செய்து, 1977 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில், அத்தீர்மானத்திற்கு பொதுவாக்கெடுப்பு கோரி, அதில் பெற்ற மக்கள் ஆணையை மீண்டும் தாம் பேரம் பேசுவதற்கு பலியாக்கினர்.

1978 இல் U. N. P. இன் அரசியல் யாப்பை ஏற்றல், 1981 இல் தாம் பெற்ற மக்கள் ஆணையை காட்டிக் கொடுத்து, கைவிட்டு, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபையை ஏற்றுக்கொள்ளல், என தமது அதிகாரத்தில் பங்கு கேட்கும் வர்க்க நலனுக்காக தமிழ் தேசிய விடுதலை போராட்டத்தை திசை திருப்பி சீரழித்ததை விளக்குவதுடன், 1983 ஜூலையில் திட்டமிட்ட தமிழ் இன படுகொலைக்கு பின்னால், சிங்கள அரசு இவர்களை தேடி வந்த போது, மக்களை கையறு நிலையில் விட்டுவிட்டு இந்தியாவிருகு தப்பி ஓட்டம் பிடித்தனர் என்பதையும் இவ்வாய்வு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இவ்வாறு, இவர்கள் தமிழ் தேசத்தை கையறு நிலையில் விட்ட போதே, அத்தேசத்திற்கு கைகொடுத்து காப்பற்றிய ஒரு புதிய போராட்ட வரலாறு தொடங்கிற்று.

இப்பின்னணியில், வேறு வழியின்றி இந்திய மத்திய அதிகாரத்தை நாடிச் சென்று, பின் ஒட்டுமொத்த இலங்கை நாட்டையும் அடிமைப் படுத்திய இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம், 13 வது அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திருத்தம், இந்திய படை என்பவற்றுடன் வந்தது மட்டுமல்லாமல், 13 ஆம் திருத்தத்தை ஈழதேசம் மீது இந்திய படையினரின் உதவியுடன் திணித்தபோது, இந்திய அமைதிப் படையின் துப்பாக்கி, “சட்டபூர்வ துப்பாக்கி” என முழங்கியதையும் விபரித்துள்ளது

“இலங்கையின் அரசுமுறையானது இன ஒருக்குமுறையின் மீது கட்டியமைக்கப்பட்டுள்ளது, இதன் காரணமாக இலங்கையின் மக்கள் சமூகங்களின் மத்தியில், அது தொடர்ச்சியாக இன மத பூசல்களை திட்டமிட்டு தூண்டிவருவது இவ்வரசுமுறையின் தவிர்க்கவியலாத விதியாகும்” (A.M.K).

அது அரசியலமைப்புச் சட்டம், பாராளுமன்றம், இராணுவம், நிர்வாகத்துறை, என அனைத்து துறைகளையும் தொடர்ச்சியாக சிங்களமயப்படுத்துகிறது, ஈழ தேசத்தின் கடல், வான், வனம், நிலம் இணைந்த அதன் தேசிய பிரதேசம் அனைத்தையுமே கபளீகரம் செய்கிறது. ஏகாதிபத்திய (அமெரிக்க, சீன) உலக மறுபங்கீட்டுக்கு தாம் செய்யும் தரகு சேவகத்தை மூடி மறைக்க சிங்கள பேரினவாத, பௌத்த மதவாத கருத்தியலை பயன்படுத்துகிறது.

இதற்கு சிறுபான்மை (தமிழ், மலையக, முஸ்லீம்) கட்சிகள் எதிர்க்கட்சியாகவோ, கூட்டுச் சேர்ந்த கட்சிகளாகவோ, கூட்டாளிகளாகவோ இருந்து, சமரச சக்தியாக பேரம் பேசும் பாத்திரத்தை எடுத்து துணை போய் வந்ததே அவர்களின் வர்க்க வரலாறாகும். பேரம் பேசுவதை தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைக்காக போராடுவதாக காட்டுவதும், தமது வர்க்க பின்னணியை மறைத்து, சிங்கள பேரினவாத ஒருக்குமுறைக்கு எதிரான தமிழ் இன நலன்களுக்காக போராடுவது போன்ற ஒரு தோற்றத்தை உருவாக்குகின்றன. இப்போராட்டதின் வர்க்க நலனை மறைத்துவிட்டு, வெறும் இனத்துக்கான போராட்டமாக காட்டுகின்றன. இங்கேயே போராடும் நோக்கங்கள் மறைக்கப்படுகின்றன. தமிழ் இனத்துக்கு அதிகார பகிர்வுக்காக, சிங்கள ஆளும் கும்பலுக்கு எதிராக போராடுவது போல் காட்டப் பட்டாலும், ஆளும் கும்பலுடன் உள்ள வர்க்க உறவு, வர்க்க பிணைப்பு மறைக்கப்படுகிறது. இப்பண்புகளின் காரணமாக, தமிழ் தேசிய இனப் பிரச்சனையில் இந்த அதிகாரத்தில் பங்கு கேட்கும் சமரச இயக்கம், இப்பிரச்சனைக்கு ஒரு ஜனநாயக தீர்வை பெற்றுத்தரும் இயக்கமாக ஒருபோதும் இருக்க மாட்டாது என்பது முக்கியமானதாகும்.

மேற்சொன்னவாறான ஆளும் வர்க்கங்களுடனான பிணைப்பு மறைக்கப்படுவதை, தமிழ் அரசியல் தலைமைகள், எவ்வாறு குறுமினவாதம், சமரசவாதம், பாராளுமன்ற-சட்டவாதம் என்ற மூன்று கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் சாதிக்கின்றன என்பதையும், எவ்வாறு சுயநிர்ணய உரிமை போராட்டத்தை சிதைத்து அழித்தன என்பதையும், இந்நூல் ஆராய விளைகிறது. இக்கோட்பாடுகளின் வர்க்கப் பின்னணி புரிந்து கொள்ளப்படாமல் இருந்ததன் விளைவை இக்கட்டுரை எழுதப்பட்ட 1989ம் ஆண்டின் பின்னரான ஈழப்போராட்ட வரலாற்றிலும் காணமுடியும்.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் உலக மறுபங்கீட்டு சூழ்நிலையில், எந்த ஒரு ஏகாதிபத்திய சக்திக்குமோ, இந்திய விரிவாதிக்க அரசிற்கோ அடிபணியாமல் போராடிய விடுதலை புலிகள் இயக்கம், 30 ஆண்டுகள் நடத்திய யுத்தம், ஈழத்தின் 300 ஆண்டுகால ராணுவ ஆக்கிரமிப்புத் தளமாக விளங்கிய ஆனையிறவு பெரும் படைத் தளத்தை கைப்பற்றும் வல்லமைக்கு அவர்களை இட்டுச் சென்றது.

இப்போராட்டம், ஈட்டிய மாபெரும் வெற்றிகளின் பின்னணியில், ஈழப்போர், சிங்கள அரசை நிலை குலைத்து விட்ட நிலையில் (இலங்கையின் பொருளாதாரம் (GDP) மொத்த தேசிய உற்பத்தி எதிர்க்கணிய வீழ்ச்சி கண்ட நேரத்தில்), விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினர், தமது de-facto (கிளிநொச்சி) அரசுக்கு அங்கீகாரம் கோரும் சமரச அரசியல் பாதைக்கு சென்றனர்.

இதன் விளைவாகவே 2002 நோர்வே பேச்சுவார்த்தைக்கு சென்றனர். அமெரிக்க-இந்திய கூட்டுக்கு மாற்றாக ஐரோப்பிய யூனியனை சார்ந்து, சிங்கள ஒற்றையாட்சி இலங்கைக்குள் வடகிழக்கு மாநில அக-சுயநிர்ணய உரிமை என்ற அடிப்படையிலான அதிகார பகிர்வுத் திட்டமான இடைக்கால தன்னாட்சி அதிகாரசபை (ISGA -Interim Self Governing Authority), என்ற சமரச வாத தெரிவுக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு ஊசலாட்டத்தின் காரணமாக அப்பாதையை ஏற்றுக் கொண்டனர். தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பை (TNA) உருவாக்கி, பாராளுமன்ற - சட்டமுறைமை ஊடாக போராடும் “காய் நகர்த்தல்”, சர்வதேச “அங்கீகாரம்” பெறும் “ராஜதந்திரம்”, என்ற சந்தர்ப்பவாத வழிமுறைகளை எடுத்தனர். 2009 இல் இச்சந்தர்ப்பவாத பாதையின் காரணமாக இந் நீண்ட போராட்டம் முள்ளிவாய்க்காலில் பேரழிவாக முடிவுற்றமை வரலாறாகும்.

மேலும், ஈழதேச சுயநிர்ணய இயக்கத்தின் ஜனநாயக உள்ளடக்கத்தை புரிந்துகொள்ளாமல், அந் நியாயமான கோரிக்கையை ஒரு குறுமின வாத இயக்கமாக, தமிழ் சிங்கள இடதுசாரிகள் - ஐக்கிய இலங்கை புரட்சிக்காரர்கள் எடுக்கும் பிரிவினை எதிர்ப்பு நிலைப்பாடு எவ்வாறு இன்றுங்கூட இலங்கையின் பாசிச அரசுமுறைக்கு உதவுகின்றது என்பதை நிரூபிக்க தேவையான திடமான கோட்பாட்டு அடிப்படைகளை இவ் ஆய்வு முன்வைக்கின்றது என்பதையும் இங்கு கண்டிப்பாக பதிவு செய்தாக வேண்டும்.

ஈழ தேசிய போராட்ட வரலாற்றின் வர்க்கப் பின்னணியை புரிந்து கொள்ளாமல், அதன் கருத்தியல் மற்றும் தத்துவார்த்த, அரசியல் பின்னணியை புரிந்து கொள்வது சாத்தியமற்றது. மேலும் முள்ளிவாய்க்கால் வரையிலான தற்கால பின்னடைவின் காரணங்களை அறிந்து கொள்ளாமல், தவறுகளை அறிந்து, அதனிலிருந்து கற்றுக்கொண்டு, மற்றும் முறித்துக்கொண்டு ஒரு புதிய பாதையை தேடாமல், ஈழதேசிய சுயநிர்ணய உரிமை இயக்கம் முன்செல்லவும் முடியாது.

உண்மையில், ஈழப்புரட்சியின் முன்னுள்ள கேள்வி என்னவெனில் 'இன ஒருக்குமுறையின் மீது கட்டப்பட்ட சிங்கள அரசமுறைமையை' எவ்வாறு ஜனநாயக மயப்படுத்துவது என்பதே ஆகும்.

அது, சிங்கள மக்களாயினும் சரி, வடக்கு-கிழக்கு தமிழ் மக்களாயினும் சரி, மலையக மக்களாயினும் சரி, முஸ்லிம் மக்களாயினும் சரி, அனைத்து மக்களின் முன்னுள்ள ஒரே கேள்வியாகும். இலங்கையின் அரசமுறையை அந்நாட்டு மக்களுக்கான ஒரு முரணற்ற ஜனநாய அரசமுறையாக எவ்வாறு மாற்றுவது, இதற்கும் ஈழதேச சுயநிர்ணய உரிமை இயக்கத்திற்குமான தொடர்பு என்ன, எதிர்காலத்தில் இப்போராட்டம் செல்ல வேண்டிய திசை என்ன? இவையே நிகழ்கால தேடலில் உள்ள கேள்விகள் ஆகும்.

மிகக் குறைந்தபட்சம், இக் கட்டுரையின் கருத்துகள், அதன் ஆய்வு முறை அதனடிப்படையில் முன்வைக்கப்பட்ட முடிவுகள் சரியா தவறா என்ற விவாதத்திற்கேனும் இந் நூலை படிக்க வேண்டியது காலத்தின் தேவையாகும்.

ஆக இறுதியாக, ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்றை, அதன் வளர்ச்சிப் போக்கை ஆய்வுசெய்து, அது முன் செல்லவேண்டிய பாதையை கண்டறிந்து வழிகாட்டும் தத்துவம், மார்க்சிய சித்தாந்தம் ஒன்றே என்பதை இவ்வாய்வு நிரூபிக்கின்றது.

நூறு பூக்கள் மலரட்டும் நூறு கருத்துக்கள் மோதட்டும் ....

– மாறா

கண்டி

15.05.2021

எந்தளவிற்கு எந்தளவு இந்த அரைக்காலனிய அரசியல் அடிமைத்தனத்திற்கும், உலகமய பொருளாதார அடிமைத்தனத்திற்கும் சிங்களம் உள்ளாக்கப்பட்டு வந்ததோ. அந்தளவிற்கு அந்தளவு உள்நாட்டு அடக்குமுறையும், தேசிய இன ஒடுக்குமுறையும் அரசு பாசிசமயப்படுவதும் வளர்ந்து வந்துள்ளன.

இதனால் இலங்கையின் உள்முரண்பாடுகள் அந்நாடு கடைப்பிடிக்கும் அந்நிய சார்பு அரசியல்- பொருளாதார-வெளிவிவகாரக் கொள்கைகளின் நேரடி விளைவாகும். இதனை மூடி மறைப்பதற்கான ஒரு கருத்தியல் ஆயுதமாகத்தான் பௌத்த சிங்கள பேரினவாதம் கையாளப்பட்டு வருகின்றது.

ஈழத்தமிழின முதலாளித்துவ தேசிய இன வாதிகள் தமது வர்க்க இயல்பும், ஏகாதிபத்தியதாச வசதியும் கருதி இரண்டாம் அம்சத்தையே உயர்த்திப் பிடிக்கின்றனர்.

முதல் அம்சத்தை மூடி மறைக்கின்றனர். ஆனால் முதல் அம்சமே முக்கியமானது ஆகும்.

சிக்களத்தின் இந்த போக்கு, அரசியல் அதிகாரம் எந்த வர்க்கத்தின் கைகளில் இருக்கின்றது என்பதால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. இலங்கையின் அரசியல் அதிகாரம் சிங்கள தரகு முதலாளிய அரை- நிலவுடமை வர்க்கங்களின் கையில் இருக்கின்றது. இந்த வர்க்க சக்திகளுக்கும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் இருக்கும் தொப்புள் கொடி உறவுதான் இக் கொள்கைகள் கடைப்பிடிக்கப்படுவதற்கான காரணமாகும்.

இதனால் ஈழ தேசிய இனப்பிரச்சனையில் மூன்று அம்சங்கள் இருக்கின்றன

- 1) ஒன்று ஒட்டுமொத்த இலங்கை நாட்டையும் ஏகாதிபத்தியத்தின் பிடியில் இருந்து விடுவிக்கின்ற விடுதலைப் பிரச்சனை.
- 2) ஒடுக்கும் சிங்களதேசத்திடம் இருந்து ஈழ தேசம் விடுதலை பெறும் தேசியப் பிரச்சனை.
- 3) அ) பிரிவினை அல்லாத வழியில் இப்பிரச்சனை தீர்க்கப்படக்கூடிய வாய்ப்பு எழுமானால் பிரிந்து செல்லும் உரிமையை அங்கீகரித்த புரட்சிகர வர்க்கங்களின் இலங்கை மக்கள் ஜனநாயகக் குடியரசை புரட்சிகரப் போராட்டத்தின் மூலம் அமைத்தல், அத்தகைய வாய்ப்பு அற்றுப்போன இன்றைய சூழ்நிலையில் ஈழம் பிரிந்து சென்று ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் குடியரசை அமைத்துக் கொள்ளும் புரட்சிகரப் போராட்டம், பொது வாக்கெடுப்பு தழுவிய ஜனநாயகப் பிரச்சனை.
- ஆ) மேற்குறித்த இரு நிலைமைகளிலும் மலையகத்தமிழர்களின் மாநில சுயாட்சி, இஸ்லாமியத்தமிழர்களின் பிரதேச சுயாட்சி, ஜனநாயக வழியில் உத்தரவாதம் செய்வதற்கான போராட்டத்தை தொடரும் இன மத சிறுபான்மையினரின் ஜனநாயக உரிமைப் பிரச்சனை.

மாசி 4, 2016 – புதிய ஈழப் புரட்சியாளர்கள் (ENB)

அணிந்துரை

இலங்கைத் தீவு முள்ளிவாய்க்கால் இன அழிப்புக்குப் பின்னால் புதிய சவால்களைச் சந்தித்து வருகின்றது. இந்துமா சமுத்திரத்தில் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடத்தில் இயற்கைத் துறைமுகம் உட்பட பல முக்கிய கட்டமைப்பு நிலைகளை கடல் சார், தரைசார் முக்கியத்துவங்களை கொண்டிருப்பதனால் பல ஏகாதிபத்திய நாடுகள் இலங்கையை தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்து, தந்திரோபாய நகர்வுகளை தெற்காசிய பிராந்தியத்தில் மேற்கொள்கின்றன. இலங்கையில் காணப்படும் தேசிய இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்கும், இந்திய விரிவாதிக்கத்துக்கும் தமது நலன்களை பேணும் ஒரு துருப்புச் சீட்டாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. இலங்கையில் பிரித்தானிய காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு கொழும்பில் பிறப்பெடுத்த தமிழ், சிங்கள, மலையக, முஸ்லீம் வணிக தரகு முதலாளிய வர்க்கங்கள் அவ் ஏகாதிபத்திய அரசுக்கு எவ்வாறு சேவகம் செய்தன என்பது இந்நூலில் விரிவாக விபரிக்கப்படுகிறது.

சிங்கள, தமிழ் முதலாளிய வர்க்கங்கள் 1919 இல் இலங்கை தேசிய காங்கிரசை உருவாக்கியதும் கொழும்பில் தனியான தேர்தல் தொகுதி ஒதுக்கப்படாததினால் 1921 இல் தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தமிழர் மகாஜனசபையை தோற்றுவித்ததும் தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் வர்க்க நலனுக்காக என்பது சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையின் அரசியல், காலனிய அரைக்காலனிய ஆட்சியின் கீழ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு சேவகம் செய்வதை முதன்மையாகக் கொண்டு சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம், மலையகத் தரகு முதலாளி வர்க்கங்கள் செயல்பட்டுள்ளன என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

தரகு முதலாளிய வர்க்கங்களுக்கிடையான அதிகாரப் போட்டி காரணமாக தம் வர்க்க நலனை பாதுகாக்க வடக்கு கிழக்கு தமிழர்களை உள்வாங்கி தமிழரசுக் கட்சி 1949 இல் குறுமினவாதத்தை பயன்படுத்தி தம்மை வலுப்படுத்தின என்பது ஆழமாக விபரிக்கப் பட்டுள்ளது.

இது, இலங்கையில் தேசியவளங்கள் சுரண்டப்படுதல், தேசிய பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைதல். விவசாயப் பிரச்சனை தோற்றம் பெறுதல், தேசிய இனங்களுக்கிடையே முரண்பாடுகள் கூர்மையடைதல் போன்றவற்றுக்கு ஏதுநிலையை தோற்றுவித்ததாகவும் இந்நூல் இனங்காட்டுகின்றது.

சிங்களத்தரகு முதலாளிய வர்க்கம் காலத்துக்கு காலம் முஸ்லீம் மக்கள், மலையக மக்கள், தமிழ் மக்கள் மீது தமது அடக்கு முறைகளை பிரயோகிப்பதற்கு தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் எவ்வகையிலெல்லாம் ஒத்துழைப்பு வழங்கியது என்பது இந்நூலில் ஆதாரத்துடன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1915 இல் முஸ்லீம்களுக்கு எதிரான அடக்குமுறைக்கு ஆதரவாக பிரித்தானியா சென்று வந்த சேர்.பொன்.இராமநாதனை சிங்களவர்கள் தேரில் வைத்து வடம் பிடித்த வரலாறு, 1950 இல் பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்திற்காக மலையக மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதற்கு துணைபோனது, காலத்துக்கு காலம் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை சமரச போக்கின் மூலம் நீர்த்துப் போகச் செய்தமை போன்றவை இங்கு விரிவாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1921ம் ஆண்டு முதல் 1987 ஆம் ஆண்டுவரை தமிழ் தரகு முதலாளி வர்க்கம் தமது வர்க்க நலன்களுக்காக எவ்வாறு சமரச அரசியல் மூலம் தமிழின அழிப்புக்கு துணை போயின என்பது ஆதாரத்துடன் விபரிக்கப் பட்டுள்ளது.

இந்தியாவின் விடுதலை வேட்கை காந்தியால் எவ்வாறு அகிம்சை என்ற போர்வையில் நசுக்கப்பட்டு பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு புரட்சிகர விடுதலையை தாரைவார்த்து, பிச்சையாக போலிச் சுதந்திரம் பெற்று தனது வர்க்க நலனை பாதுகாத்து காலனிய ஆட்சிக்கு சேவகம் செய்த வரலாறு இந்திய விடுதலை வரலாற்றில் கறுப்பு அத்தியாயமாக இருப்பது போல், தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்க நலனுக்காக இலங்கைத் தமிழரின் விடுதலைப் போராட்டத்தை தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் இலங்கை இந்திய ஆளுநர் கும்பல்களுக்கு காட்டிக் கொடுத்த அத்தியாயம் இலங்கைத் தமிழரின் விடுதலை வரலாற்றில் கறுப்பு அத்தியாயமாக, வரலாற்று களங்கமாக அமைந்துள்ளது என்பது அவர்களது வாக்குமூலங்கள் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

1956, 1958, 1977 தமிழ் இன அழிப்பின் பின்னால் தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தம்மை மென்மேலும் வலுப்படுத்தி தமது பாராளுமன்ற இருப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள, 1976 இல் வட்டுக்கோட்டையில் “இந்த தேர்தல் தமிழீழத்திற்கான சர்வஜனவாக்கெடுப்பு” என, விடுதலைப் பாதையில் பயணிக்க தொடங்கிய தமிழ் இளைஞர்களிடையே எழுந்து வந்த மாற்றுச் சிந்தனையை, தேர்தல் பாதைக்கு திசை திருப்பி தமது இருப்பை தக்க வைத்துக் கொண்டது.

தமிழீழத்தைப் பாராளுமன்றத்துக்குள் போராடியும், சத்தியாக்கிரகங்களை நடத்தியும் சிங்கள அரசை அடிபணிய வைத்து பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற பேச்சுக்களின் மூலம் தமிழர்களின் தாயகக் கனவை தமது வர்க்க நலனுக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்ட பச்சோந்தித் தனம் தோலுரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

1971 இலிருந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட விடுதலைப் போராட்டம் தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் சமரச சாத்வீக முறையில் தடுக்கப்பட்டாலும், 1983 இனஅழிப்பைத் தொடர்ந்து தமிழ் இளையோரிடத்தே எழுந்த பேரெழுச்சியை முறியடிக்க முடியாது தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் திணறியதும் இங்கு கோடிட்டுக் காட்டப்படுகிறது.

ஆயுதப் போராட்டம் 1983 காலப்பகுதியில் தமிழீழத் தாயகக் கோரிக்கைக்கான தீர்வாக கையில் எடுக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் வீழ்ச்சி கண்ட தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் இந்திய விரிவாக்க

அரசுடன் இணைந்து திம்புப் பேச்சு வார்த்தை என்று விடுதலைப் போராட்டத்தைத் திசை திருப்பிய கைங்கரியம், இங்கு மிகவும் காத்திரமாக விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தொடர்ந்தும் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் வீழ்ச்சியும் விடுதலைப் போராட்ட எழுச்சியும் தமது இருப்பினைக் கேள்விக்குறியாக்கியதையும் இதனால் 1987 இல் விடுதலைப் போராட்டத்தை முடக்கும் நோக்குடன் இந்திய விரிவாதிக்க அரசின் துணையுடன் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்த திணிப்பு தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் ஏற்பாட்டிலேயே நடந்தேறியது என்பது பல ஆதாரங்களினூடாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதனுடன் இந்திய மேலாதிக்கத்தை இலங்கை மீது திணிக்கும் இந்திய அமைதி காக்கும் படையை அழைத்து வந்த வாக்குமூலங்களும், இத் தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் அடுத்த நகர்வாகவே அமைவதை மிகத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

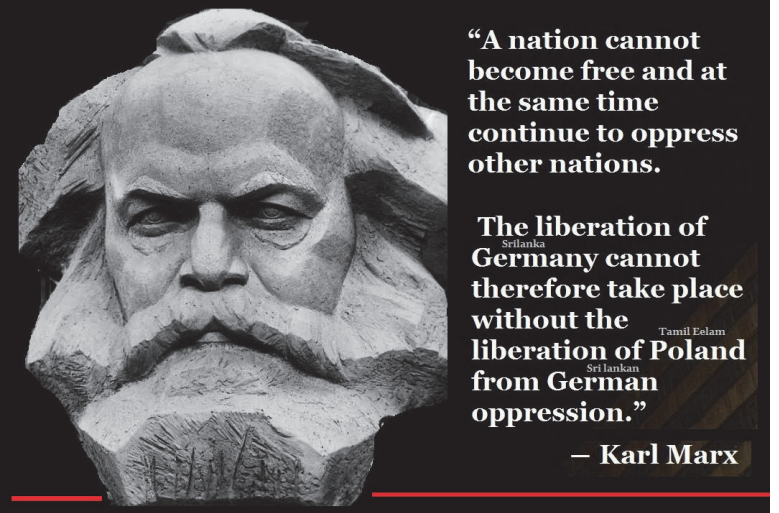
இதனால் தமிழர் நிலம் முழுவதும் தமிழரின் இரத்த ஆறு ஓடுவதற்கு தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் இந்திய விரிவாக்க அரசுக்கு கைக்கூலியாக செயற்பட்டமையே பிரதான அரசியல் நியாமாகியது. இந்த நியாயத்தின் மீது இந்திய விரிவாதிக்க கூலிப்படைகளான மண்டையன் குழுக்கள் தமிழீழ மக்கள் மீது தமது கொலை வெறித் தாண்டவத்தை ஆடி முடித்தன.

தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் மூன்று அடிப்படைக் கோட்பாடுகளான

- 1) குறுமினவாதம்,
- 2) சமரசவாதம்,
- 3) பாராளுமன்ற - சட்டவாதம்

ஆன பாதையில், 1921 ம் ஆண்டு தமிழர் மகாஜனசபை தோன்றியது தொடக்கம் 1976 இல் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி (TULF) என

“A nation cannot become free and at the same time continue to oppress other nations.

The liberation of ^{Sri Lanka} Germany cannot therefore take place without the ^{Tamil Eelam} liberation of Poland ^{Sri Lanka} from German oppression.”

– Karl Marx

எட்டியிருந்தவர்களும், ஒட்டியிருந்தவர்களும், பந்தமென்று வந்தவர்களும், சொந்தம் என்று சொன்னவர்களும் ஆக எவருமே செய்யவில்லை!

எம் கொடியும் செய்யவில்லை, செங்கொடியும் செய்யவில்லை, 32 ஆண்டுகளாக!

காரணங்கள் எதுவாயினும், ஈழப்புரட்சி வரலாற்றில் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்ட பல உண்மைகளில் இந்நூலும் ஒன்றாகும்.

இவ்வாறு இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்ட இவ் வரலாற்று ஆவணம், கடந்த 32 ஆண்டுகால, குறிப்பாக முள்ளிவாய்க்காலுக்குப் பிந்திய, கடந்த 12 ஆண்டு காலத்தின் முன் அறிவிப்பாகும்.

இன்று கற்போர் இந்த உண்மையை தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

1986-1989 காலப் பகுதியில் நாம் சமரன் பாசறையில் பயின்று கொண்டிருந்தோம். அது ஒரு புரட்சிகர பாடத்திட்டத்தின் மீது கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது. பட்டியல் இடப்பட்ட பாட நூல்களும் இருந்தன. மார்க்சியத் தத்துவம், அரசியல் போர்த்தந்திரப் பாதை குறித்து போதனை பெற்றோம். “என்ன செய்ய வேண்டும்” (லெனின்) வேத நூலாக இருந்தது. அதன் புரிதலில் தன்னியல்புப் பாதையில் இருந்து விடுபட்டு, திட்ட வழிப்பட்ட முறையில் புரட்சி செய்வதற்கான விஞ்ஞானத்தைக் கற்றுக் கொள்ள முயன்ற, இளம் மாணவர்களாக இருந்தோம். இது வெறும் ஏட்டுக் கல்வியாக இல்லாமல் எப்போதும், நடைமுறையை இணைத்துக் கொண்டு பயணித்தது. இதனால் 1983 இலேயே ஈழத்தீர்மானம் வரையறுக்கப்பட்டு பிரச்சார இயக்கம் நடந்து கொண்டிருந்தது. நாம் இணைந்து கொண்டோம்.

இந்தப் பாசறை மாணவர்களின், கூட்டு முன்மொழிவு தான் இம் முதல் ஆய்வு முயல்வாகும்!.

இது எழுதப்பட்ட காலப் புலம் வருமாறு:

1987 இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின், ஈழ அரசியல் இந்திய அடியாளாக இருந்தவர் திரு.அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம்-இவர் வட்டுக்கோட்டை மேட்டுக் குடித் தமிழர் இராமநாதனுக்குப் பிந்திய இரண்டாம் தலை முறை ஆண்ட பரம்பரையினர்.

இவர் ஒரு சதியின் மூலம் உரிமை கோராமல் 1989 ஜூலை 13 இல் இலங்கைத் தலை நகர் கொழும்பில் கொலை செய்யப்பட்டார்.

“அமிர்தலிங்கம் தமிழினத்துக்குச் செய்த துரோகத்தை பிரபாகரன் செய்தால் அவருக்கும் மரண தண்டனை தான்”, சொன்னவன் அண்ணன் பிரபாகரன். கோராத உரிமை இது!

சுந்தரத்தில் இருந்து ரேகன், இந்திய உளவு நிறுவனம் ‘றோ’ ஏவிவிட்ட இயக்க மோதல்கள், உள்ளியக்கப் படுகொலைகள், 1987 இற்குப் பின்னால் இந்தியக் கைக் கூலி ரெலோ, ஈ.பி.ஆர்.ல்.எப், கந்தன் கருணை, அமிர்தலிங்கம் என, அழித்தொழிப்பு முன்னேறி, விடுதலைக் காளி, ‘எங்கே போகிறோம்’ எனக் கேள்வி எழுந்து வந்த சூழ் நிலையில், அந்தப் பாதையை ஆழமான ஒரு விசாரணைக்கு உட்படுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது.

எதிர்பார்த்தவாறு இப் பாதை மாத்தையாவையும் 600 தோழர்களையும் காணாமல் ஆக்கியது. உள் நாட்டிலிருந்து, அயல் நாட்டை எட்டியது. ராஜீவுக்கு மாலை சூட்டியது. இறுதியாக கதிர்காமரின் கதை முடித்தது.

அமிர்தலிங்கம் மற்றும் படுகொலைகள் ஆபத்தான பிரயத்தனமாகும். இது சர்வதேசிய பரிமாணம் கொண்டது. இப்போக்கு எமக்கு “பயங்கரவாதிகள்” எனப் பட்டம் சூட்டுவதற்கு ஏதுவாகிற்று. எமது விடுதலைப் போரின் நியாயத்தை மூடி மறைக்கவும், எமது ஐக்கியத்தை சிதைக்கவும், எமக்குள் ஊடுருவவும் எதிரிகளுக்கு உதவுவதாக ஆகிற்று.

பின்னைய விளைவுகளை நோக்குகின்றபோது, அமிர்தலிங்கம் கொலையை, அவரை ஒரு தனிமனிதனாக மட்டுமின்றி, அவரது வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை, அதன் வர்க்கப் பின்னணியைக் கருத்தில் எடுத்து, அழித்தொழிப்புப் பாதையை ஆழமான ஒரு விசாரணைக்கு

உட்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தை அன்று உணர்ந்து கொண்டது, அது வெல்லாது என அறைந்து கூறியது, வரலாற்று முக்கியத்துவ முடையதாகும்.

அப்போது இந்நூலாசிரியருக்கு வயது 32. அரசியல் மற்றும் ஆய்வு முதிர்ச்சி இன்மையின் அநேக அடையாளங்களை இந் நூலில் இன்று நாம் கண்டுபிடிக்க முடியும். எனினும் அவற்றை இன்று திருத்த முடியாது. அது நூலின் ஆன்மாவை அழித்துவிடும். (அதிகபட்சம் பின் இணைப்பு செய்யலாம். அதற்கு இங்கே சிறிதளவில் முயற்சிக்கப் படுகின்றது.)

இந் நூலின் ஆழம் 1960, 1970, 1980 களின் சர்வதேச சூழ்நிலையைக் கவனத்தில் கொள்ளாத-அந்த பார்வை இல்லாத-அறியாமையைக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதும், மற்றும் பலவும், இன்றைக்கு தெரிகின்ற உண்மை. இதை ஈடு செய்ய முடியும். இட்டு நிரப்பவும் முடியும். இன்றும் இனி வருங்காலத்திலும்!

1989 இக்குறு நூலின் இறுதி இரண்டு பந்திகளில் முதல் பந்தி பிரகடனம் செய்திருப்பது, பின்வருமாறு:

“தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கம் மூன்று எதிர்ப்புரட்சிக் கோட்பாடு களின் அடிப்படையில் தான், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இக்கோட்பாடுகளில் இருந்து தமிழ் மக்களை விடுவிக்காத வரையில் ஒரு வர்க்கம் என்கிற முறையில் அதன் எதிர்ப்புரட்சிப் பாத்திரத்தை எந்தத் துப்பாக்கியும் எதுவும் செய்துவிடாது.”

ஆனையிறவு பெரும் ஆக்கிரமிப்பு படைத்தள தகர்ப்புக்குப் பின்னால், 2002 இல் ஆண்ட பரம்பரை மீண்டும் பாராளுமன்றப் பாதையேறி போர்க்களமாடி ஆள நினைத்ததும், நோர்வே மத்தியஸ்த்துவத்தில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தியதும், ஒன்றுபட்ட இலங்கைக்குள் அகசய நிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் தீர்வு என தேசத்தின் குரல் மாறி ஒலித்ததும், இச் சருதி பேதத்திற்கு ஈடாக புலம்பெயர் தமிழன் பொங்கு தமிழ் ‘தாயகம் தேசியம் தன்னாட்சி’ பேசியதும், அமிர்தலிங்கம் இறந்து இருபது ஆண்டுகள் கழித்து 2009, ஆனந்தபுரத்தில் மாண்டதும்,

நந்திக்கடலை நீந்தியதும், ஆயுதம் மௌனித்ததும், முள்ளிவாய்க் காலில் இறுதியாக மூர்ச்சை உற்றதும், ஐ.நா வுக்கு காவடி எடுத்ததும், அடுத்தடுத்து வந்த அனைத்துத் தேர்தல்களிலும் போர்க்குற்றவாளிகளுக்கு வாக்களித்ததும், போலிப் பாராளுமன்றம் சென்றதும், அத்தனை ஆண்ட்பரம்பரையும் இந்திய மாநில உலக மறு பங்கீட்டு சமஸ்தி அமைக்க ஒன்று சேருவதும் இவ்வாறு தான் நடந்தேறியது! இந்த அடிப்படையில் தான் நடந்தேறுகின்றது.

காரணம் 'போலித் தமிழ்த் தேசியப் பினாமிகளும்' அவர்களது புலம் பெயர் வாரிசுகளும், மாவீரர்களுக்கு துரோகம் செய்து, மாபெரும் விவசாயப் படையை நிர்மூலமாக்கி, 'தாயகம் தேசியம் தன்னாட்சி' சமரச முடிக்கத்தை சாதகமாக்கி , அதையும் இழி நிலைக்கு தள்ளி-சமரச சரணாகதி அரசியல் நடத்துவது தான்!

மேலும் இன்று 'தமிழ்த் தேசியத்தின்' தலைவர்களாக வடிகட்டி எடுத்த ஏறத்தாழ அத்தனை பேரும், பாராளுமன்ற சட்டவாத, சமரச சமஸ்திவாத, குறுமின மற்றும் இனத்துவ வாத, ஏகாதிபத்திய தாச, இந்திய விரிவாதிக்கவாதிகளே ஆவர்.

இந்தச் சித்திரத்தில் நாம் தண்டனை வழங்கிய அதே அமிர்தலிங்கம் வெகுண்டெழுந்து, கூடு விட்டு கூடு பாய்ந்து இன்றும் உயிர் வாழ்வதையே காண்கின்றோம்,

இந்த 'தமிழ்த் தேசிய அரசியல்'

- 1) குறுமின மற்றும் இனத்துவ வாதம்
- 2) சமரச சமஸ்திவாதம்
- 3) பாராளுமன்ற சட்டவாதம்

என்கிற அத்திவாரத்தில் கட்டப்பட்டு, மேலதிகமாக 2009 இற்குப் பின்னால்,

- 4) போர்க்குற்ற நீதி
- 5) உலக மறுபங்கீட்டுக்கு உகந்த 'அரசியல் தீர்வு'
- 6) அந்நிய இராணுவத் தலையீடு
- 7) என அமெரிக்க-ஐரோப்பிய-இந்திய முகாமோடு அணிசேர்ந்துள்ளது.

இந்த அரசியல் போக்குக்குப் பின்னால் இருக்கின்ற சமூக வர்க்கம் தமிழ்த் தரகு முதலாளித்துவமும், குட்டி நிலப்பிரபுத்துவ-முதலாளித்துவமுமாகும் ஆகும்.

இலங்கையில் ஈழ தேச ஒருக்குமுறையை (இயங்கியல் பொருள் முதல்வாத) வர்க்கப் பார்வை இன்றி, (கருத்து முதல்வாத) இனத்துவ மாயையில் நோக்கி வரும் வரையில் அத் தேசம் தனது விடுதலையை ஒரு போதும் அடையாது.

ஏனெனில் 1950 களில் இக்கோட்பாடுகள் அமுலாக்கப்படுவதற்கான குறிக்கோள்களும், வடிவங்களும், தன்மைகளும் அக்காலத்தின் தேவைக்குரியவை. இன்று இக்காலத்துக்குரிய வடிவத்தை எடுத்துள்ளன. இக்குறிப்பான தன்மையை, அடிப்படை வேறுபாட்டை இனங்காண்பது ஒரு உயிர்த்துடிப்புள்ள அரசியல் இயக்கத்துக்கு மிக மிக இன்றியமையாதது. 32 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எழுதப்பட்ட இந்நூலுக்கு இன்று ஒரு அறிமுகவுரை எழுதும் போது இக்காலத்துக்கும், அக்காலத்துக்கும் உள்ள இயங்கியல் இணைப்பை, அதன் வளர்சியின் மாறிய மற்றும் மாறாத அம்சங்களை-தொப்புள்கொடி உறவை- ஆய்வு செய்து பதிவு செய்வதே அவசியமானதாகும்.

* மீண்டும் பழமைக்குள் நுகழுவோம்!

1950-1960 களின் புறச்சூழலில் தான் (இத் தசாப்தத்தில்)-தொடர்காலனிய நாடான இலங்கையில் தேசிய இனப்பிரச்சினை கூர்மையடைந்தது. புகழ் போர்த்த 'சத்தியாக்கிரகம்' 1961 இல் தான் நடந்தது. சமஸ்திக்கட்சி வட கிழக்கில் தலைமைச் சக்தியாக வளர்ந்திருந்தது. மலையக மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதன் பின்னால் முதல் தடவையாக 05-08-1960 இல் தொண்டமான் சட்டமன்ற உறுப்பினராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். டாக்டர்-பதி உதின் முகமது அவர்கள் 1960-1977 இடையில் 10 ஆண்டுகள் கல்வி, வீடமைப்பு, சுகாதார அமைச்சர் பொறுப்புகளில் இருந்தார். இவரது பதவிக்காலம் சோனகத்துக்கு பொற்காலமாகும்.

இவ்வாறு சட்டமன்றத்தை மையப்படுத்திய அரசதிகார போட்டியில் ஆளும் வர்க்கப் பிரிவுகள் ஈடுபட்டுக் கொண்டு, அதற்காக தேசிய இனப் பிரச்சனையை, இன மதப்பிரச்சனையாகக் குறுக்கி குறுமினவாத சகதிக்குள் புதைத்துக் கொண்டிருந்த கொந்தளிப்பான அரசியல் சூழலில், சண்முகதாசன் ஐக்கிய இலங்கை பேசி சாதிப் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இதை அவர் “அறியாமல் செய்திருப்பார்” என்பதை ஏற்க அறிவு மறுக்கின்றது. ஆதாரங்களும் மறுக்கின்றன.

ஏகாதிபத்திய, சிங்கள ஆளும் தரகு வர்க்க நலனுக்கு ஈழ தேசிய உழைக்கும் மக்களை அடிபணிய வைத்த இரண்டு வாள்கள், ஒன்று செல்வா-அமிரின் குறுமினவாதம்! இரண்டு சண்ணின் சாதியவாதம்.

இலங்கையில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு தேசிய ஜனநாயக விடுதலைப் புரட்சி மூன்று திட்டமிட்ட சதிகளால் முறியடிக்கப்பட்டது.

- 1) ரொட்ஸ்கியவாதம்.
- 2) தமிழ்த் தரகு பிரபுத்துவ வர்க்கத்தின் ‘குறுமினவாதம்’
- 3) சண்முகதாசனின் சாதியவாதம்.

இக்கையறு நிலையில் தத்துவார்த்த அரசியல் தலைமை வெறுமை, வறுமை நிலவிய காலம் அது.

இக்காலப்பகுதியில் தான் தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் பிளவு ஏற்பட்டது. (யோகேஸ்வரனின் யாழ் வீட்டில் நடந்த கூட்டத்தில் இம்முடிவு எடுக்கப்பட்டது.) பிரிந்து சென்றவர்கள் ‘ஈழ விடுதலை இயக்கம்’ என தமக்கு பெயர் சூடனர். இது குட்டிமணி தங்கத்துரையின் TELO அல்ல). ஈழப்புரட்சி வரலாற்றில் ‘விடுதலை’ என்கிற பதம் பயன்படுத்தப்பட்டது இப்போதுதான். இதற்கு முன்னால் அது ‘உரிமை’ ஆகவே இருந்தது. இந்த ‘விடுதலை’ பாலஸ்தீன மற்றும் அயர்லாந்து தேசவிடுதலை இயக்கங்களின் பாதிப்பில் இருந்து விளைந்ததாகும். இதன் பின்னர் தான் தமிழர் கூட்டணி தனது பெயரை தமிழர் விடுதலைக்கூட்டணி ஆக்கிக் கொண்டது.

ஈழதேசிய வரலாற்றில் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்ட 'பொன் தீவு கண்டல் மாநாடு' நடைபெற்றது.

இம்மாநாட்டில் ஈழ விடுதலை இயக்கம் தனது கொள்கைப் பிரகடனத்தை வெளியிட்டது.

- 1) 'ஈழ விடுதலை இயக்கம்', தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பாக இருப்பதில்லை.
- 2) தேர்தலில் பங்கேற்பதில்லை.
- 3) ஆண்ட பரம்பரை மீண்டும் ஆள தனித் தமிழீழத் தனி நாடு அமைப்பது- இது EROS சுந்தரால் முன்மொழியப்பட்டு மாநாட்டில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது..

இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் 1976 இல் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் அமைப்பு கருத்தரித்தது.

1960-70 பத்தாண்டு காலம் உலகவரலாற்றில் முக்கியமான தசாப்தமாகும். இது அதற்கு முந்திய, பிந்திய இரு பத்தாண்டுகளின் முன்னும் பின்னும் சங்கிலிப் பிணைப்பைக் கொண்டது. மொத்தம் இது ஒரு முப்பது ஆண்டுகள்.

உலக முதலாளித்துவம் பெரும் நெருக்கடியைச் சந்தித்துக் கொண்டிருந்தது. 1960-1970 அமெரிக்காவில் பொருளாதார மந்தம் நீடித்த 10 ஆண்டுகள் ஆகும்.

1949 இல் வெற்றி வாகை சூடிய மக்கள் சீனம் 1960 இல் -பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகார- கலாச்சாரப்புரட்சி நடத்திக்கொண்டிருந்தது.

வியட்நாம் அமெரிக்க எதிர்ப்பு தேசபக்த யுத்தத்தில் குதித்திருந்தது.

இந்தியாவில் தோழர் சாருவின் வசந்தத்தின் இடிமுழக்கம் நக்சல்பாரி- உழுபனுக்கு நிலம்-ஆயுதம் ஏந்திய விவசாய கிளர்ச்சி வெடித்திருந்தது.

உலக முதலாளித்துவ நெருக்கடியை எதிர்த்த போராட்டங்கள் மேலை நாடுகளில் பரந்துவிரிந்தன.

பிரித்தானியாவை உலுக்கிய 10 ஆண்டுகளாக வரலாற்றில் இத் தசாப்தம் பதியப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்காவில் கருந்தேசியக் கிளர்ச்சி சுவாலை விட்டு எரிந்தது. வியட்நாம் போர் எதிர்ப்பு முழக்கங்கள் உலகெங்கும் விண்ணதிர ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

1953இல் ஸ்ராலின் இறந்தார். அதுவரை ஏகாதிபத்திய உலகத்துக்கு சிம்ம சொர்ப்பனமாய் இருந்தார்.

1917 அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின் 1953 இல் ஸ்டாலின் மறைவு வரைக்கும் உலகம், ஏகாதிபத்தியம்-சோசலிஸம் என இரு முகாம்களாக பிளவுண்டிருந்தது.

மொஸ்கோ அயல் மொழிப் பதிப்பகம், சீன மக்கள் குடியரசு மார்க்சிய லெனினிய நூல்களை எண்ணற்ற தாய்மொழிகளில் அச்சிட்டு 'உலகமெல்லாம் பரவ வகை' செய்தது.

சுருங்கச் சொன்னால் மேலைக் காற்றும், கீழைக்காற்றும் ஒரு சேர வீசியது.

ஒருபுறம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு-தேசிய-இயக்கங்கள் எழுந்தன, மறு புறம் மார்க்சியம் பரவியது. பஞ்சம் நெருப்பும் அக்கம் பக்கமாக இருந்தன. எப்பேற்பட்ட பயங்கரம்!

இதிலிருந்து தம்மை தற்காத்துக்கொள்ள ஒரு 'சமரச மார்க்கம்' - சித்தாந்தம், சிந்தனைப்போக்கு-அவர்களுக்கு அவசியப்பட்டது.

அதை ஈடு செய்தது இந்த "அரை நிர்வாணப் பக்கிரி" ஆபிரிக்க வக்கீல் காந்தி. இந்த அகிம்சை, காலனி நாடுகள் எங்கும் பரவியது. செல்வநாயகம் ஈழத்துக் காந்தியானார்!

ஸ்ராலினிற்குப் பின்னால் சோவியத் யூனியன் குருச்சேர்வ் திருத்தல்வாத பாதையில் சமூக ஏகாதிபத்தியமாக உருமாறிற்று.

இப்போது உலகம் ஏகாதிபத்தியம்-சமூக ஏகாதிபத்தியம் என இரு முகாம்களாக இருந்தது. கோர்ப்பசேவ் நாட்கள் (1991) வரைக்கும் இது நீடித்தது.

போலந்தில் பெரிய பாதிரியார் ஆரம்பித்து வைத்து, ரசிய சமூக ஏகாதிபத்தியத்தின், “கொம்யூனிசத்தின்” வீழ்ச்சிக்குப் பின்னால், பெர்லின் சுவர் தகர்ப்புடன் குதித்துக் கொண்டாடி அமெரிக்கா தலைமையிலான ஒற்றைத் துருவ உலக ஒழுங்கமைப்பு ஏற்பட்டது.

முன்னாள் சோவியத் ஒன்றிய கிழக்ககரோப்பிய –போல்கன் நாடுகள், மேற்கு ஐரோப்பிய முகாமில் இணைந்து படிப்படியாக ‘ஐரோப்பியன் யூனியனில்’ சங்கமித்தன.

பெரும்பாலானவை NATO இராணுவக் கூட்டணியில் இணைந்து கொண்டன. அத்தீ ஆசையில் அமெரிக்கா மத்திய கிழக்கக கபளீகரம் செய்ய சாக்குப் போக்குகள் சொல்லி போர் மூட்டியது.

ஆப்கான், ஈராக், லிபியா, சிரியா அத்தனையும் படு தோல்வியில் முடிந்தது.

அமெரிக்கா தனது உலக மறுபங்கீட்டு பிராந்திய யுத்தத்தை மத்திய (ஆசியாவில்) கிழக்கில் இருந்து ‘ஆசிய பசுபிக் பிராந்தியத்துக்கு’ மாற்றியுள்ளது.

உலகில் அமெரிக்காவின் ஒற்றை ஆதிக்கம் ஆப்கானில் இருந்து அவமானகரமாக வெளியேறிய போது முற்றாக முடிவுக்கு வந்தது. அமெரிக்கா தனது உலக மேலாதிக்கத் தலைமையை இழந்தது. வீழ்ந்து செல்லும் ஏகாதிபத்தியமாக மாறியது.

இந்த இடைக்காலத்தில் தான் இரண்டு ஏகாதிபத்தியங்கள் ஆசியாவில் உருவாகின.

ஒன்று சீனா, மற்றது ரசியா.

மீண்டும் இரு துருவ உலக ஒழுங்கு உருவாகியுள்ளது.

எண்ணெய், எரிவாயு, ஆயுதம் கொண்ட பொருளாதார பலத்தாலும், சோவியத் யூனியனில் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் மீதான ஆதிக்கத்தாலும், உள்நாட்டில் பாசிச பலத்தாலும், ரசிய ஏகாதிபத்தியம் உலக மறுபங்கீட்டுப் போட்டியில் குதித்துள்ளது.

அபரிமிதமான நிதி மூலதன வலிமையாலும், நவீன இராணுவப் பெருக்க வல்லமையாலும், உள்நாட்டில் பாசிச பலத்தாலும், சீன ஏகாதிபத்தியம் உலக மேலாதிக்கப் போட்டியில் குதித்துள்ளது.

இவ்வாறு அமெரிக்காவை எதிர்த்த சீன ரசிய முகாம் உருவாகிவிட்டது.

அமெரிக்க ஐரோப்பிய உறவுகள் திடப்படாத நிலையில் உள்ளன. அமெரிக்க இங்கிலாந்துக் கூட்டுக்கும், பிரான்ஸ் - ஜேர்மனி கூட்டுக்கும் இடையே முரண்பாடுகள் வெளிப்படையாகின்றன. அமெரிக்காவும் பிரான்சும் (AU UK US) இராணுவக் கூட்டமைப்பாலும், மத்திய ஆசியாவில் அமெரிக்காவின் முன்னாள் கூட்டாளிகளை பிரான்ஸ் மறுபங்கீடு செய்வதாலும் மேலும் மேலும் முறுகி வருகின்றது. இது NATO உறவினும் வெடிப்புக்களைக் காட்டுகின்றது. பிரான்ஸ் தனியான ஐரோப்பிய இராணுவக் கூட்டமைப்பை உருவாக்கும் எண்ணம் கொண்டுள்ளது.

அமெரிக்க முனைப்பிலான, ஆப்கான், ஈராக், லிபியா, சிரியா அத்தனையும் படு தோல்வியில் முடிந்தது. இந்நாடுகளில் எல்லாம் ரசிய, சீன, ஈரான், பிரான்ஸ் ஆதிக்கம் மறு பங்கீடு செய்து கொண்டுள்ளது.

இவ்வாறு ஆக்கிரமிப்புப் போர்களாகவும், அமைதியான பங்கீடு களாகவும், ஆட்சிக்கவிழ்ப்பு தலையீடுகளாகவும், நிழல் யுத்தங்களாகவும், இராணுவத்தலையீட்டு கட்டாய இணைப்புகளாகவும், ஒரு உலக மறுபங்கீட்டு பனிப்போர் சூழல்- (உலகப் போருக்கான முன் தயாரிப்பு) - தோன்றி ஒரு போக்காகி -உலகின் பிரதான முரண்பாடாகிவிட்டது.

ஆக இந்த மாறுபட்ட உலக ஒழுங்கமைப்பின் விதிகளுக்கு உட்பட்டுத்தான் இன்று ஈழ தேசிய இனப் பிரச்சினை- இலங்கையின் பிரதான முரண்பாடு இயங்குகின்றது.

அது எவ்வாறெனில் மத்திய ஆசிய ஆக்கிரமிப்பில் தோல்வியுற்ற அமெரிக்கா , சீன முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதற்காக, இந்தோ பசுபிக் பிராந்தியத்துக்கு தன்னை நகர்த்திக் கொண்டுள்ளது. இதன் ஒரு பகுதியாக ஈழ தேசிய இனப் பிரச்சனை மாறிவிட்டது.

மேலும் இக்காலப் பகுதியில் தான் இந்திய விரிவாதிக்க அரசு தன்னை மேலும் பாசிசமயமாக்கியது, காஸ்மீரை கபளீகரம் செய்ததது, மோடிப்பாசிசம் உருவானது. இந்துத்துவா என்கிற மத முகமூடி தரித்த விரிவாதிக்கப் பாசிசம் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொண்டது. இது உலக மறு பங்கீட்டில் அமெரிக்க அணி சேர்ந்தது. எனினும் பொருளாதாரத் துறையிலும், கன ரக ஆயுதக் கொள்வனவிலும் ரசியாவோடு நல்லுறவைப் பேணி வருகின்றது. S400, S500, S550 வரை அதன் வர்த்தக உடன்படிக்கை செல்கின்றது.

இதே காலத்தில் தான் பக்ச பாசிசம் ஏகச் சிங்கள வாக்குப் பெரும்பான்மையில் இலங்கையில் பாசிச அரசைக் கட்டியமைத்தது.

இது சீனாவோடு -உலக மறுபங்கீட்டு கூட்டமைக்க விழைகின்றது. எனினும் அமெரிக்க இந்திய முகாமை எதிர்த்து சீனாவுடன் இராணுவ உறவை வளர்த்துக் கொள்ளுமளவிற்கு இலங்கை ஒரு பலமான நாடல்ல. சீனாவின் கட்டுமான அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் பட்டுப் பாதைத்திட்டத்தின் ஒருபகுதியாகவே நடத்தப்படுகின்றது. இராணுவப் படைக்கல நகர்வை நோக்கமாகக் கொண்டே பெருந்தெருக்கள் திட்டமிடப்படுகின்றன. சீனாவின் கடன்களுக்கான வட்டி வீதம் மிக உயர்ந்ததாகும் (4.5% -5.0%) இது கடன் பொறிக்குள் இலங்கையை தள்ளிவிட்டுள்ளது. இதனால் சிங்களமக்களின் ஆதரவை சீனா பெறுவது கடினம்.

இவ்வாறு ஈழ தேசிய இனப்பிரச்சினை உலக மறுபங்கீட்டின் ஒரு பகுதியாகிவிட்டது. இது 1983 இல், 1987இல், 2002 இல் இல்லாத ஒரு புதிய கூழலும் திருப்பமும் ஆகும்.

இந்திய விரிவாதிக்கம் 1983 இல் தலையிட்டபோது தமிழரைக் காப்போம் என்றது. 1987 இல் தலையிட்டபோது தமிழரையும் இலங்கையின் இறைமையையும் ஒரு சேரக் காப்போம் என்றது. இன்று 2021 இல் மாகாண சபைத் திட்டத்தை அமுலாக்குவோம், 13 ஜக் காப்போம் என்கிறது!

இந்திய விரிவாதிக்கம் கூறும் இந்த 13 ஜ அமுலாக்கல், வடக்கு, அல்லது வடகிழக்கு மாகாணசபை என்பது, வடிவம் எவ்வாறு அமையினும்

இந்தியாவின் மற்றொரு அடிமை மாநிலமே ஆகும். உலக மறு பங்கீட்டின் இந்தியத் (இராணுவத்) தளமே ஆகும்.

இதற்கான தயாரிப்புகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன.

மீண்டும் அந்நியத் தலையீட்டுக்கு அழைப்பு விடுகின்றன, இலங்கை புலம் பெயர் 'தமிழ்க் கட்சிகள்'. இந்தத் தடவை இது அமெரிக்க இந்திய கூட்டுத் தலையீடாகும். அமெரிக்கா தமிழ் மக்களோடு "பயணிக்க" போவதாக அறிவித்துள்ளது. மேலும் ஒரு படி சென்று NATO இராணுவத் தலையீடு வரை செல்கின்றது இந்த அந்நியத் தலையீட்டு அழைப்பு . மலையகம், சோனகம், தமிழரகம் (வடக்கு-கிழக்கு தமிழ் மக்கள் வாழும் பிரதேசம்) இணைந்த ஈழ தேசத்தை மத வழியிலும், பிரதேச வழியிலும் பிளவுபடுத்த முயற்சிக்கின்றது. கத்தோலிக்க பாதிரிகள் இதற்கு திருத் தொண்டு ஆற்றுகின்றனர். (இலங்கைத்) தமிழரகத்தில் பா.ஜ.க கட்டப்படுகின்றது. வர்த்தக உடன்படிக்கைகளை சீனாவுடன் அல்லாமல் இந்தியாவுடன் செய்ய வேண்டும் எனக்கோரப்படுகின்றது.

ஆக இன்று,

அமிர்தலிங்கம் கொலை செய்யப்பட்ட 32 ஆண்டுகளுக்கு பின்னால், அந்த சமூக சக்தி உயிர் கொண்டெழுந்து அதே முடிக்கத்தை மேலும் வலிமையாக வலியுறுத்துவதைக் காண்கின்றோம்.

இதைத்தான் இவ் ஆய்வு 32 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எதிர்வு கூறியது. இந்த 32 ஆண்டுகளும் இதனை மேலும் கூர்மைப்படுத்தியுள்ளது.

சூழ்நிலையின் பொதுவான போக்கில் ஏற்படுகின்ற ஒரு திடீர் திருப்பம், 'எவரும் எந்த சக்தியும்', தம் விருப்பம் சார்ந்து, அல்லது தமது திட்டம் சார்ந்து உருவாக்குவதல்ல. அது புறவயமாகத் தோன்றுவது. பல்வேறு இழைகளால் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டது. இதனால் இதை உருவாக்குகின்ற புறவய நிலைமைகளை எவரும் எந்த சக்தியைக் கொண்டும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. ஒரு வகையில் இது 'கடவுள்' என்கிற உருவகத்தை ஒத்தது, அதாவது நமக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு சக்தி! அதாவது வர்க்க சக்தி, சமூக சக்தி.

அதிகபட்சம் என்ன செய்ய முடியும் என்றால் அதனுடைய வரலாற்றுக் கட்டத்தின் அவா, திருப்பங்களின் விடாய், இதன் ஒட்டுமொத்த விளைவான சமுதாய அவசியம், அதை விஞ்ஞான வழியில் புரிந்துகொண்டு அதன் அவாவுக்கும், விடாய்க்கும் விடை காணப் போராடுவதுதான், இதன் மூலம் வரலாற்றுச் சக்கரத்தை முடிந்த அளவுக்கு முன்னோக்கி நகர்த்துவதுதான். புரட்சி கூட இதைத் தாண்டி எதுவும் செய்து விடமுடியாது.

எதிர்ப்புரட்சி இதைப் பின்னோக்கி இழுக்கின்றது, வெற்றியும் பெறுகின்றது தற்காலிகமாக!

இதில் புரட்சிதான் இறுதியில் வெல்லும், வென்று தீரும்.

இதைச் செய்வதற்கு முதலில் சமூக இயக்கத்தின் நாடித் துடிப்பில் இருந்து அத்தகைய ஒரு திருப்பம் ஏற்படுகின்றது என்பதை முன் அனுமானிக்கிற ஒரு தலைமை வேண்டும்.

அந்தத் திருப்பம் நிறைவேறுகின்ற போது அதன் ஆதார வர்க்கங்களை அடையாளம் காண வேண்டும்.

இதன் அடிப்படையில் ஏற்படுகின்ற வர்க்க அணி சேர்க்கையை மதிப்பீடு செய்யவேண்டும்.

இதில் இருந்து புரட்சிகர நடைமுறைக்கான செயல் திட்டத்தை வகுக்கவேண்டும்.

இதுதான் மார்க்சிய லெலினியப் பாதை, மா ஓ சேதுங் சமரன் பாதை, அதாவது அரசியல் தொலை வழிப்பாதை.

இலங்கையில் இன்று ஏற்பட்டிருக்கின்ற திருப்பத்தை ஆராய்வதற்கான கோட்பாட்டு அடிப்படை இதுவே ஆகும்.

இறுதி வெற்றி ஈழமக்களுக்கே!

சுபா.

17-12-2021

ஈழத்தில் வர்க்கப் போராட்டம்

தேசிய இன விடுதலையில்

தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் பாத்திரம்

தமிழ்மக்கள் தமது விடுதலையை வென்றெடுக்க வேண்டுமானால் தமது வரலாற்றை விஞ்ஞான வழியில் புரிந்து கொள்வது அவசியம். தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் தன்னைப்பற்றியும், தமிழ்மக்களின் விடுதலையைப்பற்றியும் சொல்லியவற்றை தமிழ்ச்சமூகம் உண்மையென்று நம்பிக்கொண்டிருக்கிறது. தமிழ்க் காங்கிரஸிலிருந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிவரை சுமார் 50 ஆண்டுகால ஸ்தாபன ரீதியான வரலாற்றை தமிழ்த்தரகு முதலாளியவர்க்கம் கொண்டுள்ளது. இந்த நீண்ட காலப்பகுதியில் இவ்வர்க்கம் தமிழ்த்தேசியத்தின் விடுதலைக்கு என்ன பங்கை ஆற்றியுள்ளது என்பது இன்று வரைக்கும் சரிவர புரிந்து கொள்ளப்படாத நிலைமையே நீடிக்கிறது.

சுமார் 10 ஆண்டுகளுக்கு² மேலாக தனது வரலாற்றை முன்கொண்டு செல்ல இரத்தம் சிந்தி எடுத்த முயற்சி தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தால் காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு இந்திய விஸ்தரிப்புவாத அரசின் துணையோடு ஒடுக்கப்பட்டதற்குப் பின்னாலும் இந்த நிலைமை நீடிப்பது அந்த தேசத்தின் துரதிர்ஸ்டமே! இவ் அவலநிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்காமல் தேசம் தன்விடுதலைப் பாதையில் முன்னேற முடியாது. இத் தவிர்க்கவியலா தேவை கருதி தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை மீளாய்வுக்குட்படுத்துவது அவசியமாகி விட்டது.

¹ இக்கட்டுரை 33 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டதால், இந்நூலில் அங்கனம் வரும் ஆண்டுக் கணக்குகளில் 33 ஆண்டுகளை கூட்டிப் படிக்குமாறு வாசகர்களை வேண்டிக் கொள்கிறோம்.

² இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்கு முற்பட்ட 10 ஆண்டுகள்

பொன், இராமநாதன்

பொன், அருணாச்சலம்

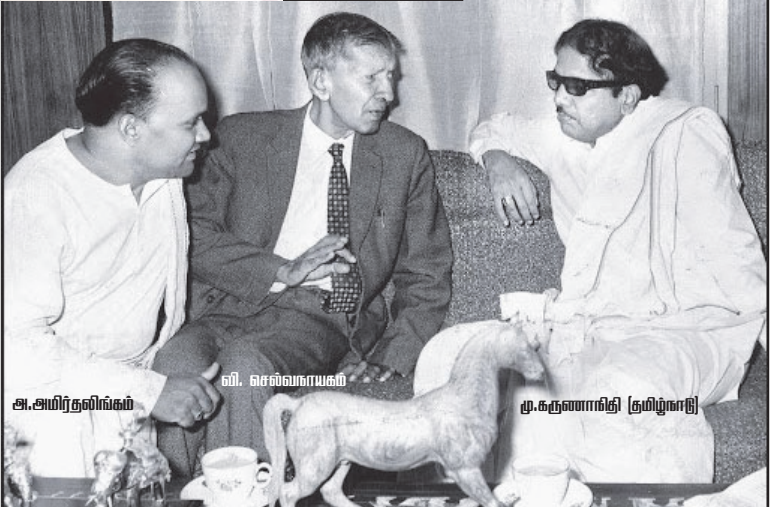

சௌ, தொண்டையமான்

தமிழ்க் குரகு
முதலாளி
வரிக் கக்
குயலவர்களி

அி.அி.பொன்மெம்புலம்

அ.அமிர்தலிங்கம்

பி. செல்வநாயகம்

மு.கதலாளிதி (குழிநாடு)

1

தரகுமுதலாளிய வர்க்கமும், அதன் தேசிய விடுதலைப்புரட்சிக்கெதிரான இயல்புகளும்

போர்த்துக்கேயர்(1505), ஒல்லாந்தர்(1638) ஐத் தொடர்ந்து இலங்கை பிரித்தானியரின் ஆதிக்கத்துக்கு (1796) இல் உட்பட்டது. இறுதியாக 1802 இல் இலங்கை பிரித்தானியாவின் ஒரு “காலனி நாடாக” (Colony) பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. இக்காலனித்துவ ஆட்சியாளர் தமது சுரண்டல் நலன்களில் இருந்து ஏற்படுத்திய பொருளாதார, அரசியல், சமூக மாற்றங்கள் புதிய சமூக வர்க்கங்களையும் தோற்றுவித்துள்ளன.

இக்காலனித்துவ சுரண்டல், மேலைத்தேய நாடுகளில் முதலாளித்துவ உற்பத்திக்கு வழிதிறந்த அதே வேளையில் காலனி நாடுகளை “முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்திமுறை” யிலேயே நீடித்திருக்கச் செய்தன. காலனி நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட எத்தகைய பொருளாதார சீர்திருத்தங்களும் சுதந்திர முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக்கு இட்டுச் செல்ல அனுமதிக்கப்படவில்லை.

“

நவீன ஏகாதிபத்தியமானது காலனித்துவச் சுரண்டலையும், தேசிய ஒருக்குமுறையையும் உக்கிரப்படுத்திய ஒரு புதிய காரணியாக உருவாகிற்று.” (லெனின்)

”

நமது நாட்டில் முதலாளித்துவ தொழிற்துறை வளர்ச்சிக்கான மூலதனத்தையும், மூலவளத்தையும் ஏகாதிபத்தியம் அள்ளிச் சென்றது. மறுபுறம் ஏகாதிபத்திய உற்பத்திப் பொருட்களின் சந்தையாகவும் நமது நாடு மாற்றப்பட்டது. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு “ஏற்றுமதி

இறக்குமதி வர்த்தகம்” ஆரம்பமாகியது. இதற்கு அவசியமான சலுகைகளை அண்டி வணிக நகரங்கள் தோற்றம் பெற்றன. துறைமுகங்களோடு இணையப்பெற்ற இரயில் பாதைகள், போக்கு வரத்து சேவைகள் விரிவாகின. தொலைத்தொடர்புச் சாதன வசதிகள் வந்தன. இவை ஒருங்கே அமையப்பெற்ற வணிக நகரங்களை மையப்படுத்தி (கொழும்பு), ஏகாதிபத்திய பண்ட ஏற்றுமதி இறக்குமதியில் ஈடுபட்ட வணிகத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் தோன்றியது. ஏகாதிபத்திய சுரண்டல் ஏற்பாடுகளின் கருப்பையில் இருந்து பிறப்பெடுத்த இந்த சமூக வர்க்கம் ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலின் பிரிக்கமுடியாத அங்கமாகிவிடுகிறது. ஏகாதிபத்திய சுரண்டல் ஒழிக்கப்படுமானால் இவ்வர்க்கமும் ஒழிந்து தீர் வேண்டும் என்பதால் இயல்பிலேயே இது ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலின் காவல் நாயாக விளங்குகிறது. ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தின் இருப்பைக் கோரி நிற்கிற உள்நாட்டின விதேசியக் கும்பலாக விளங்குகிறது.

கொழும்பை மையப்படுத்திய இவ்விதேசிய, தமிழ் வணிகத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த கட்சிகளாகவே தமிழர் மகாஜனசபை(1921), அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ்(1944), அகில இலங்கைத் தமிழரசுக்கட்சி(1949) என்பன உருவாகின. இவை வடக்குக் கிழக்குத் தமிழ்மக்களின் பிரதேச, பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டுத்தேவைகளில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட தேவைகளைப் பிரதிபலித்து நின்றவை ஆகும்.

தமிழ்மக்களைப் பொறுத்தவரையில் நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையில் இருந்து எழுந்த சாதிய, இனக்குழு நிலைகளைத் தகர்த்து வடக்கு கிழக்குச் சார்ந்த ஒரு பொதுப்பிரதேசத்தாலும், பொதுப் பொருளாதாரத்தாலும் ஒரு தேசமாக ஒன்றிணைக்கப்பட வேண்டிய தேவையின் முன்னே உள்ளனர். இது நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையின் தகர்விலும், முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் தோற்றத்திலுமே சாத்தியமானதாகும். தமிழ்மக்களின் இத் தேவையை தமிழ் வணிகத்தரகு முதலாளியக்கட்சிகள் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, இதற்கு நேர் எதிராக சாதிய, இனக்குழு நிலைகளைப் பாதுகாத்து நிலவுடமை வர்க்கங்களுடன் கூட்டுச் சேரவும், ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலையும் ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தையும் பாதுகாத்து, அத்தகைய அதிகாரத்தில் தமக்கும் பங்கு கோருபவர்களாகவே

இவர்கள் இருந்துள்ளனர். இது காலனித்துவ நாடுகளில் சுதந்திர முதலாளித்துவ வளர்ச்சியைத் தடைசெய்ய நிலவுடமை வர்க்கங்களைப் பாதுகாக்கும் ஏகாதிபத்தியக் கொள்கையுடன் பொருந்திப் போகிற செயற்பாடாகும்.

பின்தங்கிய நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி உறவுகளையும், சமூகக் கட்டுக் கோப்புக்களையும் சட்டரீதியில் பாதுகாத்து நின்ற “யாழ்ப்பாண-தேசவழமைச்சட்டம்,” மட்டக்களப்பு-முக்குவர் சட்டம்” போன்றவற்றையும், சாதிய அமைப்பையும் பாதுகாக்க தமிழ் வணிகத் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் ஏகாதிபத்தியத்துடன் கூட்டாகச் செயற்படுகிறது.

“1928 இல் சேர்-பொன் இராமநாதன் 79 கிராமச்சங்க பிரதிநிதிகளுடன் அன்றைய வெள்ளைக்காரத் தேசாதிபதியைக் கண்டு சாதி அமைப்பு முறையிலான பாடசாலை நடைமுறைகளை வலியுறுத்தினார். தேசவழமைச் சட்டத்தின்படி தமிழர்களின் பாரம்பரியம் காப்பாற்றப் படுவது அவசியம், என வாதம் புரிந்தார்-டொனமூர் ஆணைக்குழு முன் சாட்சியமளிக்கும் போதும் சாதி அமைப்பு முறைகளைப் பாதுகாத்து வாதிட்டார். தேசவழமையை வலியுறுத்தியும் படித்தவர்களுக்கு மட்டுமே சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் எனவும் சாட்சியம் அளித்தார். 1945 இல் சோல்பரி ஆணைக்குழு முன் “தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள்” சாட்சியமளிக்க வேண்டுமென்ற சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபையின் (1943) கோரிக்கையை ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் எதிர்த்தார். 1967-68 இல் சங்கானையில் “தேனீர்க்கடை பிரவேச உரிமை” கோரி ஒருக்கப்பட்ட சமூகத்தினர் நடத்திய போராட்டத்தைப் பற்றி பாராளுமன்றத்தில் அமிர்தலிங்கம் “சங்கானையில் நடப்பது சாதிப்போராட்டமல்ல “சங்காய்” போராட்டம் எனக் கூறி தனது சாதிய வக்கிரத்துக்கு சான்று பகர்ந்தார். 1968 இல் மாவட்டபுரம் கந்தசாமி கோவில் ஆலயப் பிரவேசத்தில் சி.சுந்தரலிங்கம் என்கிற “அடங்காத் தமிழன்” சாதிவெறியர்களோடும், பொலிஸ் குண்டர்களோடும் சேர்ந்து போராட்டத்தை நசுக்கினார்.”

(ஆதாரம் சாதியமும் அதற்கெதிரான போராட்டங்களும்-புதிய பூமி வெளியீடு- யாழ்ப்பாணம் 1989)

இவ் வரலாற்று மெய் விபரங்கள் தமிழ் வணிகத்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கும் நிலவுடமை வர்க்கங்களுக்கும் இடையிலான கூட்டையும், இவர்களது ஜனநாயக விரோத மிலேச்சத்தனத்தையும்,

மக்களின் தேசிய சமூக உருவாக்கத்தை தடை செய்து ஏகாதிபத்திய சுரண்டல் நலன்களுக்கு சேவகம் செய்யும் தரகுமுதலாளிய வர்க்க இயல்பையும் வெட்ட வெளிச்சமாக்குகின்றது.

இதன் காரணமாகவே 1833 இல் கோல்புரூக்-கமரென் சீர்திருத்தப்படி இலங்கை என்கிற ஒரு நாட்டுக்குள் இருந்த இரு (சிங்கள-தமிழ்) தேசங்கள் அத்தேசமக்களின் சுயவிருப்பத்திற்கு மாறாக ஏகாதிபத்திய ஒருக்குமுறையாளர்களால் தமது சுரண்டல் நலன்களுக்காக பலவந்தமாக ஒன்றிணைக்கப்பட்டதற்கு - **கட்டாய இணைப்புக்கு** - தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் எத்தகைய எதிர்ப்பையும் தெரிவிக்கவில்லை. இதற்கு மாறாக இக்கட்டாய இணைப்பின் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சி அரசமைப்பில், ஏகாதிபத்திய சுரண்டலுக்குத் துணைபுரிய தமக்கும் அதிகாரத்தில் பங்கு கோருபவர்களாகவே இவர்கள் இருந்துள்ளனர்.

ஒடுக்கப்படும் தமிழ் தேசத்தின் நலன்களுக்கு விரோதமாக ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தில் பங்கு கோரும் பிற்போக்கு வர்க்கமாக இது இருந்தமையே சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துடன் ஐக்கியப்படுவதற்கான அடிப்படைக் காரணமாக இருந்துள்ளது. இந்த அடிப்படையின் மீதே 1919 இல் “இலங்கை (வி)தேசிய காங்கிரஸ்” எனும் சிங்கள-தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களின் ஒரே ஸ்தாபனம் உருவாகியது. இப்படி ஒரு ஏகாதிபத்திய அடிவருடி விதேசியக்கும்பல் தோன்றியதைத் தொடர்ந்தே “உள்ளூர் விதேசிகளை” அதிகாரத்தில் அமர்த்தி பயிற்றுவிக்கும் வேலையை ஏகாதிபத்தியம் ஆரம்பித்தது.

இலங்கையின் மீதான ஆட்சிப்பொறுப்பு முழுவதையும் ஏகாதிபத்தியம் தனது கையிலே வைத்துக்கொண்டு மகாதேசாதிபதி மூலம் ஆட்சி நடத்தி வந்த நிலைமையில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இதன்படி சட்டநிர்வாகசபை (1833), சட்டநிர்வாக சபை என்ற ஆட்சியதிகார உறுப்புக்கள் அமுலுக்கு வருகின்றன. இவற்றில் உள்ளூர் விதேசிகளின் பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் உரிமைகள், கடமைகள், அதிகாரங்கள் குறித்து ஏகாதிபத்தியம் படிப்படியாக மாற்றங்களைச் செய்து வந்துள்ளது. 1855, 1910, 1920, 1924, ஆகிய ஆண்டுகளில் இத்தகைய சீர்திருத்தங்களும், “உள்ளூர் விதேசிகள்” அதிகளவில் பங்கேற்பதற்கான வாய்ப்புக்களும் உருவாக்கப்பட்டன.

இச்சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் இலங்கையின் தரகுமுதலாளிய வர்க்கப்பிரிவுகள் ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தில் தமக்கு “அதிக பங்கு” கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காகவே போட்டிபோட்டு வந்துள்ளன. 1920 இல் சட்ட நிருபண சபை அங்கத்துவம் மூன்றிற்கு உயர்த்தப்பட்ட போது அதில் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்கு அதிக பங்கு கிடைக்க வேண்டு மென்றும், கொழும்பில் தனியான தேர்தல் தொகுதி வரையறுத்து ஒதுக்கப்பட வேண்டு மென்றும் தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கம் கோரியது. இவ் அதிகாரப் பங்குக் கோரிக்கை சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தால் நிராகரிக்கப்பட்டதால் “இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ்” உடைந்து “தமிழர் மகாசன சபை” (1921) இல் தோன்றியது. அதிகாரப்பங்கு போட்டி காரணமாக இவ் உடைவு ஏற்பட்டபோதும் தரகுமுதலாளிய வர்க்க ஐக்கியத்துக்கு உட்பட்ட போட்டியே இது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். ஏகாதி பத்திய சுரண்டலையும், இலங்கையின் காலனிய அமைப்பு முறையையும் பேணிக்காப்பதில் இவ்வர்க்க ஐக்கியம் கூட்டுறவு கொள்கிறது. அவ்வாறு பேணிக் காப்பாற்றுவதைத் தொடரும் நேரத்தில், தனக்குரிய பங்கைப் பெற்றுக் கொள்வதிலேயே போட்டி எழுகிறது. இது அவர்களது “குடும்ப விவகாரம்”. இதில் மக்கள் எள்ளளவும் சம்பந்தம் கொள்ளவில்லை.

மாறாக இவ்வணிகத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களிடையே எழுந்த போட்டி இந்நாட்டு மக்களுக்கு பெரும் சாபக்கேடை உருவாக்கி விட்டுள்ளன. நம்நாட்டில் தலைவிரித்தாடுகிற “சிங்கள பேரினவாத-பௌத்தமதவாத சித்தாந்தமும்” மறுபுறம் ஒருக்கப்படும் தமிழ்தேசிய இனத்துள் வளர்க்கப்பட்ட “குறுமினவாதமும்” இதன் விளைவுகளே ஆகும்.

ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டல் தோற்றுவித்த வணிகத் தரகுமுதலாளியப் பிரிவுகளாக முஸ்லீம் வணிகத்தரகு முதலாளியவர்க்கமும், இந்திய வம்சாவழி வணிகத்தரகு முதலாளியவர்க்கமும், சிங்களத் வணிகத்தரகு முதலாளியவர்க்கமும், தமிழ் வணிகத்தரகு முதலாளியவர்க்கமும் தோன்றின. இவர்களுள் முன்னிலை வகித்தது முஸ்லீம் வணிகத்தரகு முதலாளியவர்க்கம் ஆகும்.”

1880 இல் புறக் கோட்டை வர்த்தகத்தில் 86 (இந்திய வம்சாவழி வணிகத்தரகு முதலாளிய) செட்டியார் கம்பனிகளும், 66 முஸ்லீம் கம்பனிகளும் முதன்மை பெற்றன... விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சிங்கள வியாபாரிகளே காணப்பட்டனர். 1890 இல் குஜராத்தைச் சேர்ந்த புதிய முஸ்லீம் வர்த்தக குழுவினர்-போரா, கோவா, மேமன் போன்றோர்-ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகத்தில் இடம் பெற்றனர். இவர்களே புதிய வியாபார முக்கியஸ்த்தர்களாக மாறி பிரித்தானியரின் கூட்டுப்பங்கு தாரர்களாகவும் அமைந்தனர்.”

(குமாரி ஜெயவர்த்தனா “இலங்கையின் இனவர்க்க முரண்பாடுகள்” - குமரன் பதிப்பகம், சென்னை 1987, பக்.18).

இதற்கு எதிராக சிங்கள -தமிழ் வணிகத்தரகு முதலாளிகள் கூட்டுச் சேர்ந்து தாக்குதல் தொடுக்கின்றனர். 1915 கலவரத்தின் மூலம் இந்த ஆதிக்க நிலை அடித்து பணியவைக்கப்படுகிறது. 1946 இல் அமைக்கப்பட்ட ஐக்கியத் தேசியக்கட்சி இவர்களையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டது, முஸ்லீம் வணிகத்தரகு முதலாளியம் எந்தளவிற்கு அடித்து வீழ்த்தப்பட்டது என்பதைக் காட்டுகிறது. இதிலிருந்து சிங்களத்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தை அண்டிவாழ வேண்டிய நிலைக்கு முஸ்லீம் வணிகத்தரகு முதலாளியம் ஆளானது. இதையே அவர்கள் “தேசிய ஒற்றுமைக்கு” முயல்வதாகக் கூறி முஸ்லீம் மக்களை ஏமாற்றி வந்தனர்.

இக்கலவரத்தில் சிங்களத்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கு நியாயம் கோரி இலண்டன் சென்று திரும்பிய போது தான் சேர். பொன். இராமநாதன் தேர்கட்டி மரியாதை செலுத்தப்பட்டார். இது முஸ்லீம் வணிகர்களை ஒருக்குவதில் சிங்கள -தமிழ் வணிகர்களிடையே இருந்த ஐக்கியத்தைக் காட்டுகின்றது. இதில் “இனப்பெருமைக்கு” எதுவுமிருப்பதாகத் தெரிய வில்லையே.... வரலாற்று மோசடிகையத் தவிர!.

இரண்டாவது மோதல் இந்திய வம்சாவழி வணிகத்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கும் சிங்கள வணிகத் தரகுமுதலாளியவர்க்கத்துக்கும் இடையே தோன்றி வளர்ந்தது. 1930 களில் கூர்மையடைகின்றது. ஒரு புள்ளிவிபரப்படி மொத்த வணிகத்தில் 90% உம், இடைவணிகத்தில் 60% உம், சில்லறை வியாபாரத்தில் 40% உம் இந்திய வம்சாவழி வணிகத்தரகு முதலாளிகளின் கைகளில் இருந்ததாக அறியமுடிகிறது.

க. மோகன்ராஜ -B. A. காதர் - இருபதாம் நூற்றாண்டின் நவீன அடிமைத்தனம் ஈழ ஆய்வு நிறுவன வெளியீடு- சென்னை 1984, பக்.63.)

இவ்வணிகப்போட்டி இந்தியர்களுக்கு எதிரான இனவாதப் பிரச்சாரமாக மாற்றப்படுகிறது. இதுவே கொழும்புவாழ் இந்தியவம்சாவழி தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்கு மலையக மக்களைத் தன்பின் திரட்டுவதன் மூலம் தம்மைப் பலப்படுத்தி தமது வர்க்க நலனைக் காத்துக்கொள்ளும் தேவையை உருவாக்கியது. "நாம் இந்தியர்கள்" என்ற உணர்வு மலையகத் தமிழர்களுக்கு ஊட்டப்பட்டதற்கும் இந்தியத் தரகு பெருமுதலாளிய வர்க்கத்தின் அரசியல் பிரதிநிதிகளான காந்தி, நேருவின் ஆசீர்வாதத் தோடு "இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ்" (1939). தோன்றுவதற்கும் இதுவே காரணமாகியது. இந்திய வம்சாவழி தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் அதிகாரப் பேரத்துக்கான பின்பலமாக மலையகத் தமிழர் அமைவதனால் அவர்களின் அரசியல் பலத்தைத் தகர்ப்பது சிங்கள-தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களுக்கு அவசியமாகிறது.

சேர். பொன். அருணாசலம் "தோட்டக்கூலிகளுக்கு" வாக்குரிமை வழங்கக் கூடாதென வெளிப்படையாகவே வாதிட்டு வந்தார். இது இந்திய வம்சாவழி வணிகத்தரகு முதலாளிகளின் வணிக ஆதிக்கத்தை தகர்ப்பதில் சிங்கள-தமிழ் வணிகத்தரகு முதலாளிகளிடையே இருந்த ஐக்கியத்தைக் காட்டுகிறது. அதிகாரக் கைமாற்றத்தின் பின்னால் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதன் மூலம் இவ்வணிகப் போட்டிக்கு முடிவு கட்டப்படுகிறது.

இவ்விரு சந்தர்ப்பங்களிலும் வணிகத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களுக்கிடையேயான "அதிகாரப்போட்டி" மூடிமறைக்கப்பட்டு தத்தம் இனநலன்கள் உயர்த்திப் பிடிக்கப்பட்டதாகக் காட்டப்பட்டது. இது தமது தரகுமுதலாளிய நலன்களைக் காத்துக்கொள்ள தத்தம் இனப்பிரிவை சமூக அடிப்படையாக மாற்றிக் கொள்ளும் தந்திரம் ஆகும்.

இவ்வாறு சிங்கள மக்கள் "சிங்களப் பேரினவாத-பௌத்த மதவாதக் கருத்தியலில்" வளர்த்தெடுக்கப்பட்டனர். மலையக மக்களுக்கு "நாம் இந்தியர்" என்ற உணர்வு ஊட்டப்பட்டது. முஸ்லீம் மக்கள் குறுகிய மத உணர்வில் கட்டிப்போடப்பட்டனர் இதே வழியைத் தமிழ் தரகு முதலாளியமும் மேற்கொள்கிறது. அது பின்வரும் வரலாற்றுச் சம்பவங்களுடே நடந்தேறுகிறது.

1929 இல் டொனமூர் விசாரணைக் கமிஷன், சர்வஜன வாக்குரிமையை ஏகாதிபத்தியம் வழங்கிய சலுகைபோல (!) இலங்கையருக்கு அளித்தது. உளஞர் விதேசிகளுக்கு அதிகளவு எண்ணிக்கையில் பயிற்சி அளிக்க விரும்பி தமது எதிர்கால காவல்நாய்களை உருவாக்கும் நோக்கில் – டொனமூர் அரசியல் யாப்பினதும் சர்வஜனவாக்குரிமையினதும் அடிப்படையில் இலங்கையில் முதலாவது பொதுத்தேர்தல் 1931இல் நடைபெற்றது. இத்தேர்தலைப் பகிஸ்கரிக்கும்படி “யாழ்ப்பாண வாலிப காங்கிரஸ்” கோரிக்கை விட்டது. இத் தேர்தல் பகிஷ்கரிப்புக்கு எதிராகக் கண்டனக் குரல் எழுப்பியவர் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஆவர். தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பு இயக்கத்தின் தோல்விக்குப்பின்பு நடைபெற்ற இடைத்தேர்தலில் (1932) ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் வெற்றி பெற்றார். 1931 இல் அமைக்கப்பட்ட சட்டசபைக்கு இருந்த அதிகாரத்தில் சிங்களத் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கு 80% பலமும், தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கு 6% பலமும் கிடைத்திருந்தது. இது 1936 இல் முறையே 72% மாகவும், 16% மாகவும் இருந்தது. எனினும் 1936 மந்திரி சபை சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் ஏகபோகத்தின் கீழ் சென்றுவிடுகிறது. இந்தப் பரிதாபகரமான நிலமையில் தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் சோல்பரிக் கமிஷன் முன் (1944) இல் 50% பிரதிநிதித்துவம் கோருகிறது. (50:50 கோரிக்கை). அதுவும் நிராகரிக்கப்படுகிறது. இப்போதுதான் தமிழ் காங்கிரஸ் (1944) “தலைநிமிர்கிறது”. இங்கே ஒரு உண்மை தெட்டத் தெளிவாகிறது.

தமிழர் மகாஜன சபையில் இருந்து இந்தத் தமிழ் காங்கிரஸ் வரையான இந்த 25 ஆண்டுகளிலும் வடக்குக் கிழக்குத் தமிழ் மக்களின் பொருளாதாரம், பிரதேசம், அரசியல், ஜனநாயக உரிமைகள், மொழி மற்றும் பண்பாட்டுப் பிரச்சனைகள் சம்பந்தமான ஒரு கோரிக்கையை யோ, ஒரு நடவடிக்கையை யோ மருந்துக்கேனும் காண மாட்டீர்கள்!! அத்தனையும் தமிழ்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் அதிகாரப்போட்டியோடு சம்பந்தப்பட்டவை! மேலும் இச்சம்பவப் போக்குகள் நமக்கு உணர்த்துவதாவது.

அ) இலங்கையில் சிங்களப் பேரினவாத-பௌத்தமதவாத கருத்தியல் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் இருந்து மக்களைத் திசை திருப்புவதற்கான பொருத்தமான சித்தாந்த

ஆயுதம் என்பதை ஏகாதிபத்தியம் இனங்கண்டு அதனை அரசியல் அதிகார அளவில் திடப்படுத்த சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தை அணைத்துக் கொண்டது. – பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் டொனமூர் அரசியல் யாப்பை இவ்வாறுதான் புரிந்து கொள்ளமுடியும் !

ஆ) இதற்கிடையில் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தனது வர்க்க நலனை அடைவதற்கு ஏகாதிபத்தியத்திடம் அதிகாரப் பிச்சை கேட்டு நிற்கிறது. கொழும்பு பிரதிநிதித்துவத்திலிருந்து, ஐம்பதுக்கைம்பது வரை இது வெற்றி அளிக்காததை ஒட்டியே தமிழ்மக்களை தன் பின்பலமாக்கிக் கொண்டு தனது “அதிகாரப் பங்கை” சற்று அதட்டிக் கேட்க ஆசைப்பட்டது. அதாவது வடக்குக் கிழக்கு தமிழர்களை நோக்கிய கொழும்புத் தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் திருப்பம் அதன் சொந்த வர்க்க நலனின் பாற்பட்டதாகும்.

இது தமிழரசுக்கட்சியின் (சமஷ்டி கட்சி) தோற்றத்தோடு ஒரு போக்காக வளர்கிறது.

இவ்வாறு ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலிலும், ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்திலும் பங்குபெறுவதற்கான “நாய்ச்சண்டையில்” ஈடுபடுகிற வர்க்கமாகத்தான் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் இருந்துள்ளது.

ஆனால் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புக்குரல் வேறு மூலையில் இருந்து ஒலித்துள்ளது. நாடுபிடிக்கும் ஏகாதிபத்திய நெருக்கடிகளுக்கெதிராக தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். ஏகாதிபத்திய நிலப்பறி முதலுக்கும், கொடிய வரி விதிப்புக்களுக்கும் எதிராக விவசாயிகளின் தன்னியல்பான போராட்டம் வெடித்துள்ளன. அடக்குமுறைச் சட்டங் களை எதிர்த்து மக்கள் போராடியுள்ளனர். இவை தம் இயல்பில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புத் தன்மையைக் கொண்டிருந்த போதும் தன்னியல்பான போராட்டங்களாகவே இருந்துள்ளன. இத்தன்னியல்பின் காரணமாக, ஆதிக்கம் செலுத்திய சிங்களப் பேரினவாத பௌத்தமத வாத கருத்தியலுக்கு இறுதியில் இவை பலியாகிவிட்டன.

அக்காலத்தைய இடதுசாரி இயக்கங்கள் மக்களின் வாழ் நிலையைத் தீர்மானிக்கும் பொருளாதார உறவுகளைப் புரிந்து கொண்டிருக்கவில்லை. அதனால் ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தை தூக்கி வீசவும், தரகு முதலாளிய நிலவுடமை வர்க்கங்களை எதிர்க்கும் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியை முன்னெடுப்பதற்கு சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் சிங்கள-தமிழ் தேசங்களை ஐக்கியப் படுத்தும் திட்டத்தின் மீது தமது போராட்டங்களை ஒழுங்கமைக்கவில்லை.

இதனாலேயே அவற்றை தன்னியல்பானவை என்கின்றோம்.

குறித்த ஒரு காலப்பகுதியில் தமது இலட்சியத்தையும், இலட்சியத்தின் எதிரிகளையும் நண்பர்களையும், விஞ்ஞான வழியில் வரையறை செய்து எதிரிகளுக்கெதிராக நண்பர்களை ஐக்கியப்படுத்தி போராட்டப் பாதையில் முன்னேறத் தவறுகிற எந்த ஒரு கட்சியும் எதிரிக்கும் மக்களுக்குமிடையில் ஊசலாட நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. பொதுவாக ஊசலாட்டத்துக்கு நேருகின்ற கதி என்னவென்றால் அது எதிரிகளுக்கு பலியாகி விடுவதாகும். எந்தத் தன்னியல்பான இயக்கத்துக்கும் இவ்விதி பொதுவாகப் பொருந்தக் கூடியது.

நமது இடதுசாரிகள் பிற்காலத்தில் சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கக் கட்சிகளான யு.என்.பி. உடனும் எஸ்.எல்.எவ்.பி உடனும் கூட்டுச் சேர்ந்து இனவாதிகளாகச் சீரழிந்தனர் என்றால் அது “இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ்” உடன் கூட்டுமுன்னணி அமைத்த அவர்களது கொள்கைத் தவறின் தொடர்ச்சியாகவே கொள்ளப்பட வேண்டும். இது தன்னியல்பின் தலைவிதி.

இவ்வாறு தேசிய விடுதலைப் புரட்சிக்கான ஒரு திட்டத்தை முன்வைத்து முன்னேறிய வர்க்கத்தின் தலைமை மக்களுக்கு இல்லாது போனதினால் சிங்கள-தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களின் தலைமை மக்கள் மீது நிறுவப்பட்டது. சிங்களப் பேரினவாத-பௌத்தமதவாத கருத்தியலின் செல்வாக்குக்கு சிங்கள மக்களும், தமிழக குறுமினவாதத்துக்கு தமிழ் மக்களும் பலியாகினர். இதன் மூலம் சிங்கள, தமிழ், இந்திய வம்சாவழி தரகு முதலாளிய வர்க்கங்கள் தமது நலனை அடைந்தது. மக்களின் மீது ஏகாதிபத்திய நுகர்த்தடி மென்மேலும் தன்னை இறுக்கிக் கொண்டது.

இந்த கைங்கரியத்தை ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் செய்து கொடுத்த தரகுமுதலாளியக் கட்சிகளாகவே இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ், தமிழர் மகாஜனசபை, இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ், சிங்கள மகாசபை, தமிழ் காங்கிரஸ் ஆகியன இருந்து வந்துள்ளன. இவற்றின் முறைப்படியான வாரிசுகளாக ஐக்கியதேசியக்கட்சி, தமிழரசுக்கட்சி, இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ், ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆகியவை தோன்றின. இந்த விதேசியக் கும்பல் காலனியாதிக்க ஆட்சியிலேயே குறைந்தது 16 ஆண்டுகள் (1931-1947) ஏகாதிபத்தியத் துடன் கூட்டுச் சேர்ந்து மக்களை ஒடுக்கியது. இந்தக் கும்பலிடம் 1948 இல் அதிகாரம் கைமாற்றப்பட்டதற்கு “சுதந்திரம்” எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அதிகாரக் கைமாற்றத்துக்குப் பிந்திய வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ள இந்தச் “சுதந்திரத்தின்” பொய்மையைப் புரிந்து கொள்வது அவசியம்.

காலனியாதிக்கத்தில் இருந்து சுதந்திரம் என்பது

சுதந்திரமா? அதிகார கைமாற்றமா?

காலனியாதிக்கம் என்பது உலகு தழுவிய நிகழ்ச்சிப் போக்காகும். உலகுதழுவிய வகையில் ஏகாதிபத்தியம் சந்தித்த நெருக்கடி காலனியாதிக்கக் கொள்கையில் சில மாற்றங்கள் ஏற்படவும் காலனியாதிக்க வடிவத்தை மாற்றிக் கொள்ளவும் ஏகாதிபத்தியங்களை நிர்ப்பந்தித்தன. ஏகாதிபத்திய ஒடுக்குமுறை நுகத்தடியில் இருந்து தனது விடுதலையை வென்றெடுக்கும் காலனி நாட்டு மக்களின் தேசிய விடுதலைப் புரட்சிகளுக்கு 1917 ஆம் ஆண்டின் “ஒக்ரோபர் சோசலிசப்புரட்சி” மாபெரும் உந்து விசையை அளித்தது. உலகெங்கும் காலனி நாடுகள் தமது விடுதலைக்காகப் போர்க் கொடி உயர்த்தின.

இந்தியாவில் ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டல் இரு வகை அரசியல் போக்குகளை அதன் ஆரம்ப காலத்திலேயே (1830 களிலேயே) வெளிக் கொணர்ந்தது. ஒன்று ஏகாதிபத்திய அரசை ஆதரித்து, அரைநிலவுடமையின் பொருளாதார வடிவத்தைக் கட்டிக்காத்து, அந்நியத் தன்மை கொண்ட அரசில் பங்கேற்கத் துடித்த விதேசியப் போக்காகும். மற்றையது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு, நிலவுடமை எதிர்ப்பு சுயதேசிய உணர்வாகும். நடுத்தர வர்க்க ஜனநாயகவாதிகளால் தலைமை தாங்கப்பட்ட இச்சுயதேசிய உணர்வு எண்ணற்ற

விவசாயிகள் கலகங்களாகவும், தொழிலாளர் போராட்டங்களாகவும் ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சிகளாகவும் வெடித்து ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தை அச்சுறுத்தியது. முன்னைய விதேசியப் போக்கை அரவணைத்துக் கொள்கிறது ஏகாதிபத்தியம். இதனைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த “இந்திய தேசிய காங்கிரஸ்” என்கிற கட்சி அலன் அக்டேவியன் ஹியூம் (Allan Octavian Hume) என்ற வெள்ளைக்கார ஏகாதிபத்திய அதிகாரியால் தொடங்கப்பட்டது என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே! இந்த அதிகாரி உள்நாட்டில் வளர்ந்து வந்த சுயதேசிய உணர்வை ஆராய்ந்து கூறுகிறான்:

”நம்பிக்கையற்ற ஏழை மக்கள் பட்டினி கிடந்து சாக வேண்டும் என்ற திகில் கொண்டு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று விழைவதையே அவை காட்டின-இந்த ஏதாவது என்பது வன்முறையே, அச்சமயத்தில் அரசின் மீது ஆத்திரமும் கசப்பும்கொண்ட -ஒருவிதத்தில் காரணமில்லாமலேயே-படித்த வகுப்பாரின் ஒரு பிரிவினர் இந்த இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டு ஆங்காங்கு தலைமைப் பொறுப்பேற்று எழுச்சிக்கு “ஒரு தெளிவான பொருள் தந்து” அதை ஒரு தேசியப் புரட்சியாக நடத்தலாம் எனக் கருதப்பட்டது.”

(அமுத்தம் நமது, “இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்”, கோ. கேசவன், சிந்தனையகம் வெளியீடு, சென்னை, 1985, பக் 167)

ஒங்கப்பட்ட இந்த வாளில் இருந்து தமது தலையைப்பாதுகாக்க ஏகாதிபத்தியம் ஒரு கேடயத்தைக் கண்டுபிடித்தது. ஹியூம் கூறுகிறான்

”நம் செயல்களால் விளைவிக்கப்பட்ட சக்திகள் மாபெரும் அளவில் வளர்ந்து அவற்றிடம் இருந்து தப்புவிக்க ஒரு பாதுகாப்புக் கேடயம் உடனடியாகத் தேவைப்படுகிறது. நமது காங்கிரஸ் இயக்கத்தை விடப் பயன்தரத்தக்க பாதுகாப்புக் கேடயத்தை உருவாக்க இயலவில்லை.”

(அமுத்தம் நமது : நூல் மேற்கண்டது, பக் . 174)

ஹியூமின் இம் மதிப்பீட்டின் சரியான தன்மையை 1895 இல் காங்கிரஸ் -தொடங்கி 10 ஆண்டுகளின் பின் தலைமையுரை நிரூபிக்கிறது.

"நாம் பணியாற்றுவோம் . . . பிரிட்டன் அரசுக்கு எவ்வித தயக்கமும் இல்லாத ராஜ விசுவாசத்துடன் இருப்போம். அப்போதுதான் காங்கிரஸை நிறுவியவர்களின் நம்பிக்கைகளைச் செயலாற்ற இயலும். **இந்தியாவில் பிரிட்டன் அரசை நீக்குவதல்ல எமது நோக்கம்.** அதை, ஆழப்படுத்துவதாகும். அதன் தளத்தை விரிவுபடுத்துவதாகும். அதன் நலநோக்கம் இன்னும் பலருக்குக் கிடைக்கச் செய்வதாகும். அதன் பரந்த மனோபாவத்தை அதிகப்படுத்தலாகும். இந்தியாவில் பிரிட்டன் ஆட்சியை என் றென்றைக்கும் "மாறா நிலைக்கு உறுதிப்படுத்தலாகும்."

(அழுத்தமும் அவர்களே! நூல் மேற்கண்டது. பக். 175)

இந்த விதேசிய போக்கும், ஏகாதிபத்திய நலனும் தான் இந்தியாவில் ஒரு ஏகாதிபத்திய "பக்கிரி"யைத் தோற்றுவித்தது. "அண்ணல் காந்தி" என்றும் "அகிம்சாமூர்த்தி" என்றும் அழைக்கப்படுகிற இந்தபக்கிரி இலண்டனில் படிக்கும் போது எந்த மாணவர் போராட்டத்திலும் ஈடுபட்டவர் அல்ல. "சைவச் சாப்பாட்டுச் சங்கம்" அமைத்து புலால் உணவை எதிர்த்து பிரச்சாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய பின் மெசப்பதேமியாவில் (Mesopotamia) போரிடும் ஆங்கிலப்படையின் காயமுற்ற சிப்பாய்களைத் தூக்கிச் செல்வதற்காக ஒரு பாடை தூக்கும் தொண்டர் படை அமைக்கத் தயாராய் இருப்பதாக வைஸ்ராய்க்கு (பிரித்தானியாவின் இந்தியச் செயலாளர்) கடிதம் எழுதினார். முதலாம் உலக யுத்தத்தின் போது பிரிட்டன் இராணுவத்துக்கு ஆள்பிடிக்கும் அதிகாரியாக சேவை செய்தார். குஜராத்தில் உழவர்களை பிரிட்டன் ராணுவத்தில் சேருமாறு கேட்டு பிரசாரம் வெளியிட்டார். அப்பிரசாரத்தில் "நாம் ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தக் கற்றுக் கொள்வதற்காகவும், சுயராஜ்யத்தை பெறுவதற்காகவும் கிடைத்துள்ள பொன்னான வாய்ப்பு" என்று கூறி மக்களை ஏமாற்றினார் இந்த அகிம்சாமூர்த்தி.

பிரிட்டன் ஆட்சியின் போது பார்சிகளும் பனியாட்களும் பிரிட்டனுடன் பெருமளவு வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கினர். அவர்கள் மத்தியில் இருந்து தான் தரகர்கள் உதித்தனர். ஏராளமான வியாபாரிகள் தென்னாபிரிக்காவில் தங்கி வியாபாரம் செய்து வந்தனர். அங்கு

அவர்கள் நலன்களைப் பாதுகாக்க ஒரு வக்கீல் தேவைப்பட்டார். காந்தியைத் தென்னாபிரிக்காவிற்கு அழைத்துக் கொண்டனர். அவர் அங்கு தங்கியிருந்த போது “போயர்”கள் என்ற பிரிட்டன் ஆளுகைக்குட்பட்ட மக்களுக்கும், தென்னாபிரிக்காவை ஆண்டுவந்த வெள்ளையர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. இந்த போயர் யுத்தத்தில் பிரிட்டனுக்கு ஆதரவான இந்தியர்களைக் கொண்ட ஒரு தொண்டர் படை அமைத்து பாடை காக்கும் வேலை செய்தார். இதனை அயர்லாந்து விடுதலை இயக்கப் பத்திரிகைகள் “காந்தி என்ற நோட்டால் (ஆபிரிக்காவில் காந்தி தங்கியிருந்த இடம்) இந்தியனின் கீழ்த்தரமான செய்கைகளைச் சொல்ல வார்த்தையில்லை” எனக் கடுமையாகத் திட்டியது. (சமரன்)

முதல் உலகயுத்தம் முடிந்த பின் ஒக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின்பு இந்தியாவில் இருந்த நிலைமைகள் காந்தியை மகாத்மா ஆக்கிவிட்டன. பயங்கரமான வறுமை, விலைவாசியேற்றம், வேலையின்மை, கறுப்புச்சந்தை என இந்தியா மோசமான நிலையில் இருந்தது. மான்போர்ட் சீர்திருத்தங்கள் வந்தது. பிரிட்டீஸ் ராஜ்யத்துக்குள்ளேயே தன்னாட்சி அளிப்பதாக வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டது. இது ஏகாதிபத்திய விசுவாசிகளை வென்றெடுத்து புரட்சியாளர்களை நசுக்குவதற்கான திட்டமாகும்.

எனவே தரகுமுதலாளிய வரீக்கம் மக்களைத் தமது கைகளிலேயே அடக்கி வைத்திருக்கவும், மக்களைக் காட்டி அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்தித்து காலனியை அரைக்காலனியாக மாற்றுவதற்கும் உகந்த ஒரு தலைவனைத் தேடியது.

காந்தியை அரசியலுக்கு வருமாறு வேண்டிக் கொண்டனர். அவரும் ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் வருவதற்கு முன்பே பெரும் முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகள் அவரை “மகாத்மா காந்தி” என வானளாவப் புகழ்ந்தன. காந்தி வந்ததும் தனது திட்டத்தை வெளியிட்டார். அது முழுக்க நிலப்பிரபுக்களின், தரகுமுதலாளிகளின் கோரிக்கைகளாகும்.

இதனால் ஆத்திரமடைந்த விவசாயிகள் சவ்வூரி சவுராவில் ஒரு பொலீஸ் நிலயத்தைத் தாக்கி 22 பொலீஸ்காரர்களைக் கொன்று விட்டனர். இது ஒத்துழையாமை இயக்கத்தின்போது நடந்தது. உடனே

காந்தி வன்முறையை கண்டித்து ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டார். அப்பொழுது அவர் "நான் ஒரு இமாலயத்தவறு செய்துவிட்டேன். சுயராஜ்யத்தின் நாற்றம் மூக்குவரை அடிக்கிறது" என்றார். அப்போது சிறையில் இருந்த சுபாஸ் சந்திரபோஸ் கோபத்துடன் "நீ ஒரு தலைவனாக இருப்பதற்கு லாயக்கு இல்லை. இமயமலையில் சந்நியாசியாக இருக்கவே லாயக்கு" என்றார். இதற்கு காந்தி திமிராக பதில் அளித்தார். "நீ ஒரு கைதி, உனக்கு பேச உரிமை இல்லை, கைதி என்பவன் அரசியல் ரீதியாக இறந்தவன்!"

1930 இல் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு வெகுஜன இயக்கங்கள் இந்தியாவைச் சூழ்ந்து கொண்டன. சில நகரங்களை ஆயுத எழுச்சிகள் மூலம் மக்கள் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து விட்டனர். இந்த வெகுஜன இயக்கங்களைத் தடுப்பதற்காகத்தான் காந்தி ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். அப்போது வைஸ்ராய்க்கு எழுதிய கடிதத்தில் காந்தி கூறுகிறார், "ஒரு வன்முறையற்ற இயக்கம் தொடங்கப்படாவிட்டால் வன்முறை இயக்கம் தொடங்கி விடும். வன்முறை ஆட்சி வளர்ந்து வருகிறது. எனவே வளர்ந்து வருகிற கட்சியின் கட்டமைக்கப்படாத வன்முறைக்கும், பிரிட்டிஸ் பேரரசின் கட்டமைக்கப்பட்ட வன்முறைக்கும் எதிராக அகிம்சா சக்திகளை அவிழ்த்து விடுவதற்கு இதுதான் தருணம்."

இதுதான் காந்தியின் அகிம்சையின் வர்க்க உள்ளடக்கம். காலனிய அமைப்பு முறைக்குச் சேதம் விளைவிக்காமல் இந்தியத்தரகுப் பெருமுதலாளிய நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கங்களின் நலன்களை அடையக் காந்தியின் ஏகாதிபத்திய மூளை கண்டுபிடித்த தத்துவமே அகிம்சை ஆகும்.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திடம் இருந்து இந்தியாவின் விடுதலையை ஆயுதப் போராட்டம் மூலமே அடைய முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு போராடி வந்த பகவத்சிங்கையும் அவரது தோழர்களையும் தூக்கில் போட்டுவிட்டு பிற அரசியல் கைதிகளை விடுவிப்பதற்காக "காந்தி - கிர்வின் ஒப்பந்தம்" செய்யப்பட்டது. இதில் காந்தி கையொப்பம் இட்டார். அவர் கையெழுத்திடச் செல்லுமுன் ஏராளமானோர் பகவத்சிங்கை விடுதலை செய்யாமல் காந்தி கையொப்பம் இடக்கூடாது என ஆர்பாட்டம் செய்தனர். அதற்குக் காந்தி "பகவத்சிங் அரசியல்

கைதியல்ல” எனத் திமிராக பதிலளித்தார். 1930ம் ஆண்டு அக்டோபர் 7 இல் விசேட நீதிமன்றம் பகவத்சிங், சக்கன், ராஜகுரு ஆகிய போராளிகளுக்கு மரண தண்டனை விதித்து தீர்ப்பளித்தது. அது பற்றி இந்த அகிம்சாமூர்த்தி வைஸ்ராய்க்கு ஆலோசனை சொல்லுகிறார்

“அந்தப் பையன்களைத் தூக்கில் இருவதாக இருந்தால் கராச்சிக் காங்கிரஸ் கூட்டத்துக்குப் பின்னதாக இல்லாமல், முன்னதாகவே தூக்கிலிடுவது நல்லது.”

காந்தியின் ”அமைதிப் புரட்சி”க்குப் பின்னால் மூடிமறைக்கப்பட்ட காட்டுமிராண்டித்தனத்திலும், தேசத்துரோகக் குற்றங்களிலும் இவை மிகச்சில. ஆனால் இவை இந்தியத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் ஏகாதிபத்திய விசுவாசத்துக்கான வரலாற்றுச் சட்சியங்கள். இந்தியாவின் கதை இப்படி!³

மத்திய கிழக்கின் மன உணர்வை ஒரு ஏகாதிபத்தியவாதி - வென்டல் ஹில்கி, (Wendell Willkie) அமெரிக்கக் குடியரசுக்கட்சியின் சார்பில் 1940 ஆம் ஆண்டின் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ரூஸ்வெல்ட்டுடன் போட்டியிட்டவர், இவர் எழுதிய “ஒரே உலகம்” நூலில் (1945) சித்தரிப்பதைப் பாருங்கள்.

”இந்த ஜனங்களுக்கு ஒரு புதிய பசி உண்டாகியிருக்கிறது. பழைய மதத் தடைகள் அரசாங்க நிர்வாகங்கள் ஆகியவற்றில் இருந்து விடுதலை பெற வேண்டுமென்ற பசி தங்கள் சொந்த நிர்வாகிகளும் அவர்களுக்கு மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்நிய மேலதிகாரிகளும் தங்களுடைய இந்த பசியைத் தீர்க்காவிட்டால், புதிய விழிப்படைந்த இந்த ஜனங்கள் இந்தத் தலைமுறையிலேயே எவரோ ஒரு தீவிரவாதத் தலைவரைத்தான் பின்பற்றிவிடப் போகிறார்கள். முகமூடி, பெங்குல்லா, நோய், அசுத்தம், கல்விக் குறைவு, நவீனக் கல்விக் குறைவு, அரசாங்கத்தின் எதேச்சாதிகாரம் இவையெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்திருப்பதை, தங்கள் சமூகத்திலுள்ள சில சக்திகளும் அந்நிய ஆதிக்கத்தின் சுயநலமும் ஒன்று கூடிய ஒரு கூட்டுறவாக அவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். அந்தக் கூட்டுறவே பழையமையைத், தங்கள் தலையில் சமத்தி வைத்திருப்பதாக அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.”

³மேற்கண்ட வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தோழர் கோ. கேசவனின் ‘இந்திய தேசியத்தின் தோற்றம்’ என்ற நூலிலிருந்து பெறப்பட்டவையாகும்.

மத்திய கிழக்கிற்கு உரிய சில தனித்தன்மை நீங்கலாக இவை எல்லாக் காலனி நாட்டு மக்களுக்கும் பொருந்தும்.

மேலும் கூறுகிறார்

“இந்தப் பிரச்சனையை நாம் சமாளித்தாக வேண்டும். இல்லையானால் மூர்க்க வெறிபிடித்த ஒரு புதிய தலைவன் தோன்றி விடுவான். அவன் இந்த அதிர்ப்திக்காரர்கள் அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து விடுவான். அதன் பலம் என்ன ஆகும்?. ஒன்று அந்நிய அரசுகள் அடியோடு அங்கிருந்து வாபஸ் ஆகிவிட வேண்டும் அதனால் அங்கே ஜனநாயகத்தின் (காலனித்துவ அமைப்பு முறையின் எனப் படிக்க) செல்வாக்கு அடியோடு அற்றுப் போய்விடும். அல்லது இந்த நாடுகளை அந்த அந்நிய அரசுகள் முற்றும் இராணுவ பலத்தால் (மக்களின் எதிர்ப்புக்களை ஒடுக்குவதற்கு) ஆண்டு நிர்வகித்து வர வேண்டும்.”

ஆக காலனி நாடுகளின் மீதான ஏகாதிபத்திய அதிகாரம் “அடியோடு” நீங்கி விடாமலும், ஏகாதிபத்திய ஆதிக்க முறைக்கு எதிரான காலனி மக்களின் “ஆபத்தான உள்ளக் கிளர்ச்சிக்கு” ஒரு வடிகாலாகவும் அமையக் கூடிய ஒரு தீர்வை காலனித்துவ ஆட்சிக்கு மாறாக முன்வைத்துத் தீர வேண்டிய நெருக்கடிக்குள் ஏகாதிபத்தியம் சிக்கிக் கொண்டது.

காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்திலேயே “ஏகாதிபத்திய அதிகாரத்தில் பங்கு” கோரி அவர்களுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து மக்களை ஒடுக்கி வந்த தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களின் கையில் அதிகாரத்தைக் கைமாற்றிக் கொண்டதன் மூலம் ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலுக்கு எந்தவிதத்திலும் எக் கெடுதலும் நேராத வகையில் இம் மாபெரும் பிரச்சனை தீர்க்கப்பட்டது!. காலனிய ஆதிக்கம் அரைக்காலனிய ஆதிக்கமாக மாறியது. இதற்கு “சுதந்திரம்” எனப் பெயர் சூட்டிக் கொண்டனர்.

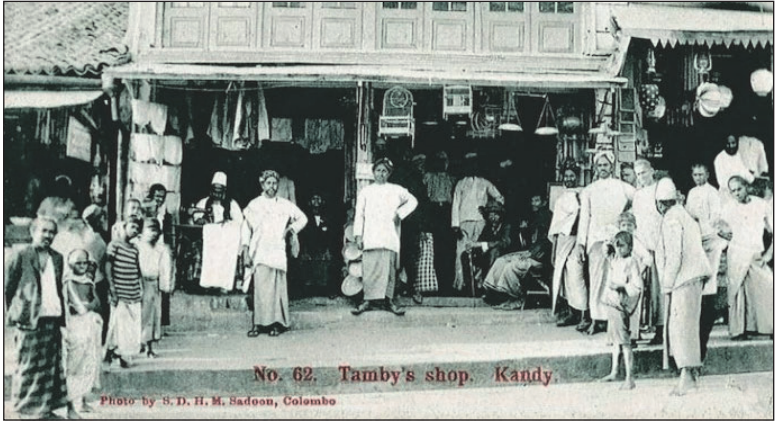
“இந்தியத் தொழிலாளர் சார்பில் நீங்கள் நீண்டகாலமாகச் செய்த முயற்சிகள் வெற்றிகரமாக முடிந்துள்ளமை தங்களுக்குப் பேருவகை நல்கியிருக்க வேண்டும். நம் எல்லோரிடமிருந்து நன்மை பெறுவதற்குப் போதிய தகுதி வாய்ந்த இம்மக்கள் வாழ்வில் திருப்தி அளித்தமை (பிரித்தானிய) சாம்ராஜ்யத்துக்குச் செய்த ஒரு உண்மையான சேவையாகும்.” ”

(குருப்பிரபு 1922 ஜூலை 27 இல்

சேர்.பொன், அருணாச்சலத்துக்கு எழுதிய கடிதத்தில் இருந்து)

1915 முஸ்லிம் கலவரத்தினால் வரீத்தக ஆதிக்கம் பணியவைக்கப்பட்ட சோனகர் (Moors)

On his return, Ramanathan was given a hero's welcome at the jetty. A. E. Goonesinghe & Sir John Kotalawela and others went on board the ship to receive him. No horses, but relays of elite men from the Sinhalese community drew his carriage through the streets to his residence at Ward Place, Colombo, as a mark of deep gratitude.

In his speeches in Jaffna, as elsewhere in the island, Gandhi stayed scrupulously clear of politics. There were no polemics against colonial rule, no demands for constitutional reform or democratic representation. He told a large public meeting that this "closing of the pestilential taverns and liquor dens is a great step in the right direction".

From the website of Indian Consulate Gen.

காந்தியின் யாழ் விஜயம் 27.11.1927.

ஊர்ப்பரி சிங்களது துவலவர்த்தகளுடய் 1946

இலவங்க "சுதந்திரம்" பெற்றபுரது

ஊரு வறுவக - 17.05.1957

தொகுத்துப் பார்த்தால், ஏகாதிபத்தியம் தன்னுடைய ஆட்சிக்கான - சுரண்டலுக்கான முக்கிய ஆதார ஊன்று கோல்களாக தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தையும் நிலவுடமை வர்க்கங்களையும் ஆக்கிக் கொண்டனர்.

இவ் வர்க்கங்கள் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்திலேயே தமது எஜமான விசுவாசத்தை நிரூபித்துக் கொண்டன. அதிகாரப் பங்குக் கோரிக்கை, மக்களின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் சமரச சக்திப் பாத்திரம், ஏகாதிபத்திய சுரண்டலுக்கும், ஓடுக்கு முறைக்குமான சமூக ஆதரவு என்பவற்றால் இது சாதிக்கப்பட்டது. மறுபுறம் தம்முள்ளான தரகுமுதலாளியப் போட்டியின் காரணமாக மக்களைச் சிங்கள பேரினவாத பௌத்தமதவாத கருத்தியலிலும், தமிழ்க் குறுமினவாதத்திலும் பயிற்றுவித்துக் கொண்டன. இவ்வாறு ஒரு சமூகப் பின்பலத்தையும் தேடிக் கொண்டன. ஏகாதிபத்தியம் தனது சுரண்டல் நலன்களுக்காக நமது நாட்டின் சமூக வளர்ச்சியை முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையை தகர்த்து முன்னேற அனுமதிக்கவில்லை. இது ஏகாதிபத்தியத்தின் பிற்போக்குக் கூட்டாளிகளான தரகுமுதலாளிய நிலவுடமை வர்க்கங்களை நிலை நிறுத்துவதற்கான அடித்தளமாக விளங்குகிறது. இவ்வடித்தளத்தைப் பாதுகாக்கும் வகையில் ஏகாதிபத்தியம் நிறுவிக்கொண்ட மேற்கட்டுமானங்களாக பாராளுமன்றம், படைகள், நீதிமன்றம் (சோல்பரி) அரசியல்யாப்பு, சட்டங்கள், நவீனக் கல்விமுறை மற்றும் அனைத்தும் அவ்வாறே கெட்டியாக இருக்கத்தக்கதாக, தன்னோடு கூட்டுச் சேர்ந்து 16 ஆண்டுகாலம்¹ மக்களை ஓடுக்கிவந்த தரகுமுதலாளிய (நிலவுடமை) வர்க்கங்களிடம் அதிகாரத்தை கைமாற்றிக் கொள்கிறது. ஏகாதிபத்தியம் தனது உலகு தழுவிய காலனியாதிக்கக் கொள்கையில் சந்தித்த நெருக்கடிகள் அதனை அரைக்காலனியாதிக்க வடிவத்துக்கு மாற்ற நிர்ப்பந்தித்தன. காலனிய ஆதிக்கத்தில் கண்ணுக்கு முன்னால் நின்ற ஏகாதிபத்தியம், அரைக்காலனிய ஆதிக்கத்தில் "சுதந்திர" திரைக்குப் பின்னால் ஒழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு "மூடுதிரையே" நமக்குச் சொல்லப்படுகிற "சுதந்திரம்." உண்மையில் இப்போது ஏகாதிபத்தியம் கண்ணுக்குத் தெரியாத எதிரியாக நீடிக்கிறது.

சுதந்திரத்திற்கான நாளையும் தானே தீர்மானித்தது. சுதந்திரத்துக்குப் பின்னால் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பதற்கான ஒப்பந்தங்களையும் செய்து கொண்டு ஏகாதிபத்தியம் தட்டில் வைத்துக் கொடுத்த இந்தச்

சுதந்திரம் தரகுமுதலாளிய நிலவுடமை வர்க்கங்களுக்கான சுதந்திரமே தவிர மக்களுக்கான சுதந்திரமல்ல. மக்களை முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையின் கொடூரத்திலும், அரைக்காலனிய ஒருக்குமுறை நுகர்த்தடியின் கீழும் அடிமைகளாக வாழவைக்கவே இந்த “சுதந்திரம்” பயன்பட்டு வந்திருப்பதை கடந்த 40¹ ஆண்டுகால வரலாறு தெட்டத் தெளிவாக நிரூபிக்கிறது.

“பிரித்தானிய அரசின் நீதியின் மீது மக்களின் நம்பிக்கையை ஈடாடச் செய்யத்தக்க வகையில் எக்கருமமும் நிகழக் கூடாது. (1915 இல் “முஸ்லீம் கலவரம்” இராணுவச் சட்டங்கொண்டு அடக்கப் பட்டது பற்றி சட்ட நிரூபனசபையில் சேர். பொன். இராமநாதன்) ”

காலனியாதிக்க ஆட்சியில் சிங்கள - தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கங்களிடையே அதிகாரத்தைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதில் பிரச்சனைகள் எழுந்துள்ளன. சிங்களத் தரகு முதலாளியத்தின் ஏகபோக அதிகாரத்துக்கான ஆவலும், சிங்களப்பேரினவாத - பௌத்தமதவாத கருத்தியலின் வளர்ச்சியும், இதனை ஏகாதிபத்தியம் தனது உடனடி மற்றும் நீண்ட கால சுரண்டல் நலன்களின் நோக்கில் அரவணைத்து ஊக்குவித்ததும், தமிழ் தரகு முதலாளியத்தை அச்சுறுத்தி வந்துள்ளது. இதன் காரணமாக கொழும்பைத் தனது இருப்பு மையமாகக் கொண்டிருந்த தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம், வடக்குக் கிழக்கு வாழ் தமிழர்களை நோக்கிச் சாயத் தொடங்கியது.

அதிகாரக் கைமாற்றத்தின் பின்னால் சிங்களத்-தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களின் உறவு நிலையில் ஒரு கொள்கை ரீதியான மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இம்மாற்றத்தைத் தொடர்ந்து தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்க நலன்களைக் காத்துக் கொள்ள வடக்குக் கிழக்குத் தமிழர்களை தமது சமூக அடித்தளமாக மாற்றிக் கொள்வது தவிர்க்க இயலாத அவசியமாகி விடுகிறது. 1920 இல் ஆரம்பித்து, தமிழரசுக் கட்சியின் தோற்றத்தோடு இது ஒரு போக்காக (trend) வளர்கிறது. இனிமேல் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் தனது சொந்த நலனுக்காக மட்டுமல்ல தமிழ்மக்களின் நலனுக்காகவும் பேசுவது போல் இருக்க வேண்டும். இதிலிருந்து தமிழ்த் தரகு முதலாளியம் தமிழ் மக்களைப் “படுத்திய பாட்டை” அடுத்துக் காண்போம்!.

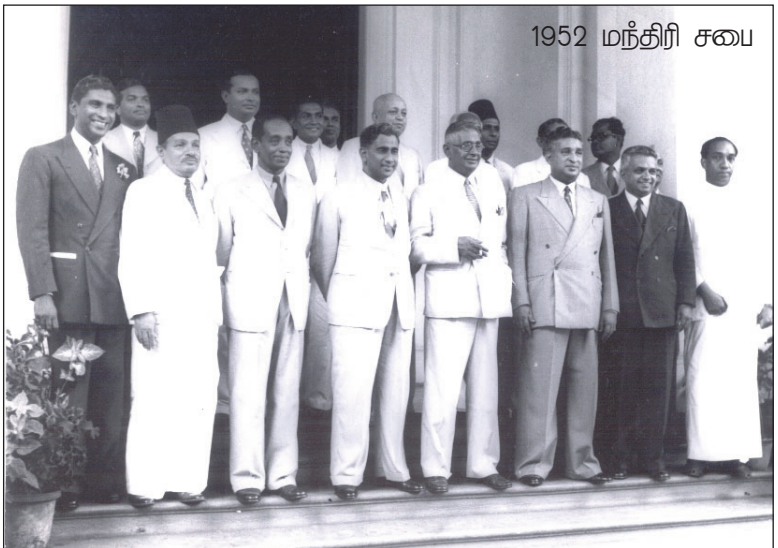

1948ல் பிரஜாஉரிமை
பறிக்கப்பட்ட மனவகை மக்கள்

Lankaweb.com

கல்களையா
சுமையற்றது திட்டம்
1956

1952 மந்திரி சபை

தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் நிகழ்ச்சிநிரலில் சேர்க்கப் படுகிறது. அப்போதுங்கூட தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைக்காக முன் வைக்கப்பட்ட தீர்வுகளும், நடத்தப்பட்ட போராட்டங்களும் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய நலன்களை அடைந்து கொள்வதற்கு அப்பால் சென்று விடாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளப்படுகிறது.

அதிகாரக் கைமாற்றத்தின் முதற் சாதனை மலையகத் தமிழரின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டமையே என்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. இதன் மூலம் வாக்குரிமை அளிக்கத் தகுதியற்றவர்களாகக் கருதப்பட்டோர்

- 1) புத்திசுவாதீனமற்றவர்
- 2) கைலஞ்ச ஆள்மாறாட்டக் குற்றச்சாட்டுக்கு ஆளானவர்
- 3) மலையகத் தொழிலாளர்கள்

இந்த மானங்கெட்ட செயல் சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் ஜனநாயகப் பண்புக்கும், அவர்கள் பெற்றுக் கொண்டது "சுதந்திரம்" தான் என்பதற்கும் போதுமான சான்று என்பதை போகிற போக்கில் சொல்லிக் கொள்கிறோம். மலையகத் தமிழரின் வாக்குரிமையே இந்திய வம்சாவழித் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் அரசியல் பலமாக அமைந்தது. இது பாராளுமன்றத்தில் அவர்களுக்கு 10 பிரதிநிதித்து வத்தைத் தேடிக்கொடுக்க வல்லதாக இருந்தது. சிங்கள -இந்திய வம்சாவழி வணிகத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களிடையே எழுந்த போட்டி இவ் அரசியல் பலத்தை தகர்ப்பதை அவசியமாக்கியது. 1930 களில் தீவிரமடைந்த இம்மோதல் 1948 இல் அதிகாரம் கைக்கு எட்டிய தோடு ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

வாக்குரிமையைப் பறித்ததானது, அரசியல் அதிகாரத்தில் தனது ஏக போகத்தை நிலைநிறுத்தும் சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் முயற்சியாகும். இதுவே தமிழ்த் தரகுமுதலாளியத்தை அச்சுறுத்தியது. அதிகாரத்தைக் கைமாற்றுவதற்கு முன்னர் நின்றது போல் இனிமேலும் இவ் ஏகபோக விருப்பத்துக்கு துணை நின்றால் அது தன் தலைக்கே ஆபத்து என்பதை எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் உணர்ந்து கொண்டார். இந்த நிலையில் சிங்கள-தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களுக்கிடையேயான உறவு குறித்து ஒரு கொள்கைப் பிரச்சனை எழுகிறது. ஜீ. ஜீ. பொன்னம்பலத்தின் கருத்துப்படி "சிங்களத் தரகு முதலாளியத்தின் ஏகபோகத்துக்குத் துணைபோய் அது போடுகிற பிச்சையை வாங்கிக்

கொண்டு அண்டிப் பிழைப்பதாகும்! இதற்கு அவர் வைத்த பெயர் "இணைப்பாட்சி". செல்வநாயகத்தின் கருத்துப்படி "இது தலைபோகிற காரியம் சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துடனான கூட்டுறவை முறித்துக் கொள்ளாமலே, தமிழ்மக்களைத் தன் சமூக அடிப்படையாக மாற்றி அவர்களது பின்பலத்தில் தங்கியிருந்து, போடுகிற பிச்சையை வாங்குபவர்களாக இல்லாமல் போராடி அதிக அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கு முயல வேண்டும்." என்பதாகும். இதற்கு அவர் வைத்த பெயர் "சமஷ்டி". (மத்தியில் கூட்டாட்சி மாநிலத்தில் சுயாட்சி.)

இங்கு ஒரு விடயத்தைக் கவனித்தாக வேண்டும் இவர்களுடைய பிரச்சனையும் சரி. அதற்குக் கண்டு கொண்ட தீர்வுகளும் சரி, தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் நலன்கள் சம்பந்தப்பட்டவை. இதற்கும் வடக்குக் கிழக்குத் தமிழ்மக்களுக்கும் அல்லது மலையகத் தமிழர்களுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் கிடையாது. சிங்களத் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் அதிகாரத்தை ஏகபோகமாக்கிக் கொள்ளும் போக்கில் இருந்து, தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்க நலனை எவ்வாறு காத்துக் கொள்வது என்ற கொள்கைப் பிரச்சனையில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் (அகில இலங்கை தமிழ்க் காங்கிரஸ் (ALL CEYLON TAMIL CONGRESS) உடைந்து சமஸ்டிக்கட்சி (FEDERAL PARTY) 1949 இல் தோன்றியது. பேச்சு வழக்கில் இது தமிழரசுக் கட்சி எனத் தந்திரமாக அழைக்கப்பட்டு வந்தது

தன் வர்க்க இயல்பை மூடிமறைப்பதற்காக தமிழரசுக் கட்சி ஒரு பொய்யோடு பிறந்தது. "மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டதற்கு எதிராகவே தமிழ்க்காங்கிரசில் இருந்து பிரிந்து தமிழரசுக் கட்சியை செல்வநாயகம் உருவாக்கினார்" என்பது அந்தப் பொய்.

வரலாற்றைத் திரித்துப் புரட்டுகின்ற இந்தக் கும்பல் 1948 முதல் 1955 வரையான UNP ஆட்சிக்காலத்தில் இதற்காக மக்களைத் திரட்டிப் போராட்டத்தில் இறங்கவில்லை. இந்த மானங் கெட்ட செயலுக் கெதிராக வடக்குக் கிழக்குத் தமிழர்கள் மத்தியில் தொடர்ச்சியாகப் பிரச்சார இயக்கத்தைக் கொண்டு செல்லவில்லை. 1950 SLFP ஆட்சிக்காலத்தில் பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்தின் மூலம் தமக்கு அற்பச் சலுகைகள் கிட்டிவிட வேண்டும் என்ற நப்பாசையில் பண்டார நாயக்காவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க மலையகத் தமிழரின்

வாக்குரிமைக் கோரிக்கை கைவிடப்பட்டது. மீண்டும் 1965 இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து “தேசிய அரசாங்கம்” அமைத்த போது இதனை முந்நிபந்தனையாக வைக்கவுமில்லை. இதற்குப் பிந்திய முழுவரலாற்றிலும் இப்பிரச்சனைக்காக தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் எந்த முயற்சியும் எடுத்துக் கொண்டதில்லை. “பொய்யைச் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேண்டும்.!”

இலங்கையின் அதிகாரக் கைமாற்றத்துக்குப் பிந்திய வரலாற்றை மிகவும் மேலெழுந்த வாரியாக ஒப்புநோக்கும் ஒருவருக்குக் கூட தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கம், சிங்கள சிறுவீத⁴ தொழிற்சாலைத் தரகு முதலாளியக் கட்சியான ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலங்களில் போராடப் புறப்பட்டிருப்பதும். சிங்கள வணிகத் தரகு முதலாளியக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலங்களில் ஒய்வெடுத்துக் கொண்டதும் எளிதில் புலனாகும். இந் நடத்தையைத் தீர்மானிப்பது எது?

UNPயும் SLFP யும் சிங்களத்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் வணிகத்துறை, (சிறுவீத)⁴ தொழிற்சாலைப் பிரிவுகளை பிரதிநிதித்துவம் செய்த சிங்களப் பேரினவாதக் கட்சிகளாகும். தமிழ்மக்களை ஒருக்கு வதைப் பொறுத்தவரைக்கும் இவ்விரு கட்சிகளும் “அஞ்சல் ஓட்டமே” நடத்தின. ஒன்று விட்ட இடத்திலிருந்து மற்றையது ஒருக்கு முறையைத் தொடரும். எனவே UNP ஆட்சிக்காலங்களில் போராட்டங்கள் கைவிடப்படுவதற்கு எந்த தர்க்க நியாயமுமில்லை. இவை தமிழ் மக்களின் உரிமையை வென்றெடுப்பதற்காக நடத்தப்பட்ட போராட்டங்களாக இருந்திருக்குமானால். உண்மையில் இந்தப் போராட்டங்கள் தமிழ்மக்களின் நலனை அடைவதற்காக நடத்தப் பட்டவையல்ல. SLFPயினரின் “பண்ட ஏற்றுமதி இறக்குமதி கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கை” பெருந்தோட்டங்கள் “தேசியமயமாக்கப் பட்டமை” போன்ற (சிறுவீத) தொழிற்சாலை, தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் நலன்களைப் பேணுவதற்கான வணிகக் கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கைகளால் பாதிப்படைந்த தமிழ் வணிகத் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தமது வணிக நலன்களைக் காத்துக்கொள்ள நடத்திய போராட்டங்களே இவையாகும். UNPஇனரின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் வணிகத் தரகு முதலாளிய நலங்களுக்கு வாய்ப்பாக

4 சிறுவீத தொழிற்சாலை: இச்சொல் இப்பதிப்பிற்காக இதன் முக்கியத்துவம் கருதி இணைக்கப் பட்டுள்ளது.

அமைந்தமையால் தமது வர்க்க நலனை அடைந்து கொள்ளவும், சிங்கள வணிக தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துடனான வர்க்க ஐக்கியத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் இவர்கள் தமிழ் மக்களையும் போராட்டங்களையும் கைவிட்டு வந்தனர்.

இதனால் அடிப்படையில் தமிழ்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்கு தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை மறுக்கப்படுவது ஒருபோதும் பிரச்சனையாக இருந்தது இல்லை. சுயநிர்ணய உரிமையை மறுத்துக் கொண்டே தமிழ் மக்கள் மீது அதிகாரத்தைச் செலுத்துவதில் தமக்கு உரிய பங்கு கிடைக்க வேண்டும் என்பதிலேயே பிரச்சனை எழுகின்றது. இந்த அதிகாரப்பங்கு தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் நலங்களைக் காப்பதற்கானவையே தவிர தமிழ் மக்களின் நலங்களைக் காப்பதற்கல்ல என்பது சொல்லாமலே புரியும்... மத்தியில் இந்த அதிகாரம் போதுமான அளவு “கவனிக்கப்படுமானால்” மாநிலத்தில் தமிழ்மக்களை ஒருக்கும் பாத்திரத்தை தானே செய்வதற்கு அது தயாராக உள்ளது. எப்படியும் இந்த அதிகாரத்தை பெற்றுவிடுவதற்காக அது விடாப்பிடியாக முயல்கிறது. எனவே சிங்கள -தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களைப் பொறுத்தவரையில் அவை சுயநிர்ணய உரிமைக்கு எதிரானவை ஆகும். அரசியல் அதிகாரத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டுள்ள சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் வன்முறை கொண்டு ஒருக்குவதன் மூலம் ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சேவகம் செய்கிறது. அதிகாரத்தில் பங்கு பெறுவதற்காக போராடுகின்ற தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் சுயநிர்ணய உரிமைப்பாதையில் இருந்து தமிழ்மக்களைத் திசைதிருப்பி சீரழிக்கும் சமரச சக்திப் பாத்திரத்தின் மூலம் ஏகாதிபத்தியத்துக்குச் சேவகம் செய்கிறது. இங்கே வழிமுறைகள் தான் வேறுபடுகின்றன. தேசியப் புரட்சியை ஒருக்குவதில் சிங்கள தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்கள் ஒன்றுபடுகின்றன.

அதிகார கைமாற்றத்துக்குப் பிந்திய அரைக் காலனிய இலங்கை அரசு, காலனியாதிக்கச் சுரண்டலைத் தொடர்ந்து வந்த, பொருளாதார நெருக்கடிக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. 1950 களின் ஆரம்பத்தில் இந்நெருக்கடி கூர்மையடைந்து உணவுப் பொருட்களுக்கான மானியங்கள் வெட்டப்படுமளவுக்குச் சென்றது. இதற்கு எதிரான 1953 ஆம் ஆண்டின் ஹர்த்தால் அரசு எந்திரத்தை ஸ்தம்பிக்கச் செய்து பிரதம மந்திரியை பதவி இறக்கியது. சர்வஜன வாக்குரிமையும், 1940

களில் சுயபாசைக் கல்வி விரிவடைந்த போதும் அரசியல் அதிகாரத்திலும், அரசு நிர்வாகத் துறைகளிலும் ஆங்கிலமே ஆட்சிமொழியாக இருந்து (1832-1956) சொத்துடைய மேடருக்குடியினரின் ஆதிக்கம் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தது. பெருகிவந்த வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தால் பாதிக்கப்பட்ட குட்டிபூர்சுவா வர்க்கம் “ஆங்கில ஆட்சிமொழிக் கொள்கைக்கு” எதிராக சுயபாசைக் கோரிக்கையை முன்வைத்தது. இக்கோரிக்கை ஆரம்பத்தில் தமிழ், சிங்கள இருமொழிகளையும் ஆட்சி மொழியாக்கும் கோரிக்கையாகவே முன்வைக்கப்பட்டது என்பது முக்கியமானது. சிங்களத் தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கங்கள் இரு மொழிக் கொள்கையை ஆரம்பத்தில் வரவேற்றுப் பேசியது இதன் காரணமாகவே! ஆனால் சுயபாசைக் கோரிக்கை ஆளும் (ஐக்கிய தேசியக் கட்சி) கும்பல்களுக்கு எதிராகத் திரும்புகிறது. இது ஒரு நெருக்கடியாகும். உற்பத்தி வாய்ப்பற்ற, விவசாயத்தில் இருந்து வேறுபிரிந்த உபரிச் சனத்தொகைக்கு உற்பத்தி வாய்ப்பளித்துத் தீரவேண்டிய நெருக்கடியாகும். ஏகாதிபத்திய சுரண்டலின் காவல் நாய்களாக விளங்கும் சிங்களத்தரகு முதலாளிய வர்க்கங்களுக்கு இந்நெருக்கடிக்கு எதிரான எதிர்ப்புக்களைத் திசைதிருப்ப வேண்டியது அவசியமாகி விட்டது.

நாடு தழுவிய இப்பிரச்சனைக்கு ஏகாதிபத்திய சுரண்டலை ஒழித்து சுதந்திர, முதலாளித்துவப் பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் தீர்வுகாண்பதற்குப் பதில், சிங்களக் குட்டிபூர்சுவா வர்க்கத்தை தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக திருப்பித் தமிழர்களுக்கிருந்த வாய்ப்புக்களைப் பறித்துக் கொடுப்பதன் மூலம் “தீர்வு காணப்பட்டது.” இதனால் குட்டி பூர்சுவாவர்க்கத்தின் சுயபாசைக் கோரிக்கை சிங்களத் தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கங்களால் தனிச் சிங்களக் கோரிக்கையாக உருச்சிதைக்கப்பட்டது. “தனிச் சிங்களச் சட்டம் சிங்களவர்களுடைய வேலையில்லாப் பிரச்சனையைப் போக்கும் எனக்கூறப்பட்டது.” (பீற்றர் கெனமன்) இதன் மூலம் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு எதிராகவும், அரைக்காலனிய அரசுக்கு எதிராகவும் சென்றிருக்கவேண்டிய போராட்டம் தமிழ்தேசிய இனத்துக்கு எதிராக திருப்பப்பட்டு விட்டது. “தேசியவாதி” பண்டாரநாயக்காவின் சாதனை இது!!

இதன் மூலம் சிங்களத் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தனது பிற நோக்கங்களையும் சாதித்துக் கொண்டது. தரகு முதலாளிய

வேறு விபரங்களில் இருந்து இக்காலப்பகுதியில் (1959-1970) அரசுதிறை சராசரியாக 82% சிங்களமயமாக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த மெய் விபரங்கள் நமக்கு எடுத்துக் காட்டுவது என்ன ?

தன் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கும் உரிமையற்றிருக்கிற ஒரு தேசிய இனத்தின் தலைவிதியை சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் எவ்வாறு தீர்மானித்தது என்பதைத்தான்.

அரசுதிறையில் இருந்து தமிழர்கள் கழுத்தைப்பிடித்து வெளியில் தள்ளப்பட்டார்கள்!

எனவே மொழிப் பிரச்சனையில் தமிழ் மக்களின் நலனுக்காக குரல் எழுப்புகிற ஒரு கட்சியாக இருந்தால் அது சுயநிர்ணய உரிமைக்காக குரல் எழுப்பித் தீர வேண்டும். “தாய் மொழிக் கொள்கையை” முன்வைத்துப் போராடியிருக்க வேண்டும். மேலும் அரைக்காலனிய அமைப்புமுறையை தூக்கியெறிவதை நோக்கித் தொடர்ச்சியாக பிரச்சார இயக்கத்தையும் கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளையும் முன்னெடுத்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் செய்தது என்ன?

அது தனிச் சிங்களச்சட்டத்தின் அரசு எந்திரத்தை சிங்களமயமாக்கும் நோக்கம், சிங்கள ஆளும் கும்பலின் தரகுமுதலாளிய வர்க்க இயல்பில் இருந்து வருவதை மூடிமறைத்து விட்டது. அரைக்காலனிய அமைப்பு முறையில் இவ் இன ஒடுக்கலில் இருந்து விடுதலை பெற சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடுவதில் இருந்து தமிழ்மக்களை திசைதிருப்பி விட்டது. இந்த வரம்புக்கு உள்ளே நின்றதான் அது போராட்டத்தில் குதித்தது. இப்போராட்டம் தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்கு அவசியமாகியது. ஆட்சியில் இருப்பது SLFPஇனர் என்பதாலாகும் என்பதை மீண்டும் நினைவு படுத்துகிறோம்!

“தூக்கு மேடை பஞ்சு மெத்தை” “குண்டாந்தடிக்கு அஞ்ச மாட்டோம்” இவை சத்தியாக் கிரகத்தின் வீரமுடிக்கங்கள்:

அடுத்த பொதுத் தேர்தல் வருகிறது. தமிழரசுக்கட்சி பெரும் வெற்றியடைகிறது. ஐக்கியதேசியக் கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து “தேசிய அரசாங்கம்” அமைக்கின்றது. அதிகாரப்பங்கை அடைந்து கொண்டதும்

போராட்டத்தைக் கைவிட்டுவிட்டது. இந்தக் கசப்பான உண்மையைத் தமிழ்மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களோ என்னவோ 1965-1969 வரை தமிழரசுக்கட்சியினர் அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகித்த காலத்தில் அரசுத்துறையில் இருந்து தமிழ்மக்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்ட வீதாசாரம் முந்தைய ஆட்சிக்காலத்தை விட பன்மடங்கு அதிகமாக இருந்ததை அட்டவணை 1 காட்டுகிறது! எது உண்மை? தமிழரசுக் கட்சியினர் தமிழ்மக்களின் பிரச்சனைகளுக்காகப் போராடினார்களா? தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் நலன்களை அடைய தமிழ்மக்களின் பிரச்சனையைப் பயன்படுத்தினார்களா?

மேலும் இவர்கள் செய்துகொண்ட இரண்டு ஒப்பந்தங்களைப் பார்ப்போம்

பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் (1957 ஐலை) கூறுகிறது.

“வடமாகாணத்தை ஒரு மாவட்டசபைப் பிரதேசமாகப் பிரகடனப்படுத்தி கிழக்கு மாகாணத்தை இரண்டு அல்லது மூன்று மாவட்டசபைப் பிரதேசங்களாகப் பிரித்தல்.”

டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் (1965 மார்ச்) கூறுகிறது.

“இரு தலைவர்களாலும் பரஸ்பரம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வகையிலான அதிகாரங்களைக் கொண்ட மாவட்ட சபைகளை அமைப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுத்தல். எனினும் தேசிய அவசியங்களைக் கருத்திட்டுக் கொண்டு மேற்படி சபைக்கு பணிப்புரை வழங்கும் அதிகாரம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்க வேண்டும் எனவும் உடன்பாடு காணப்பட்டது.”

இவை சுட்டிக்காட்டும் உண்மைகள் ஆவன:

அ. தமிழ்தேசிய இனத்தின் பாரம்பரிய பிரதேசமான வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசங்களைத் துண்டாடி தமிழ்மக்களைத் ஒரு தேசிய இனமாக இல்லாதொழிக்கும் சதியை சிங்களத் தமிழ் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்கள் கூட்டாகவே நிறைவேற்றுகின்றன. (1981 இன் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளும், பின்னர் இணைப்பு 'C' யிலிருந்து இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம், 13ஆவது திருத்தச்சட்டம் வரையான சமரசங்களும் இச்சதியை நிறைவேற்றுவதற்கான விடாப்பிடியான முயற்சியே.)

ஆ) “தேசிய அவசியம்” என்பது அடிப்படையில் தமிழ்மக்கள் ஒரு தனியான தேசமாக இருப்பதை நிராகரித்து இலங்கையை ஒரே தேசமாக அங்கிகரிக்கிறது. “பணிப்புரை வழங்கும் அதிகாரம் அரசாங்கத்துக்கு இருத்தல் வேண்டும்” என்பது தமிழ்த்தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமையை மறுத்து அவர்களைச் சிங்களப் பெருந்தேசியவாத ஆளும் கும்பல்களின் அதிகாரத்தின் கீழ் வலுக்கட்டாயமாகக் கட்டிப்போடுவதே அன்றி வேறொன்று மில்லை.

இ) தமிழ்த் தேசியத்தின் பிரதேசத்தையும், சுயநிர்ணய உரிமையையும் சிங்களத் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கு தாரைவார்த்துக் கொடுக்கப்பட்டதற்கு பின்னால் “இருதலைவர்களும் பரஸ்பரம் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய வகையிலான அதிகாரம்” என்பதற்கு என்ன பொருள்? தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் நலனை எந்தளவு கவனித்துக் கொள்ள சிங்களத்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் இணங்கியுள்ளது” என்பதைத் தவிர வேறு எதுவாகவும் இருக்க முடியாது.

இவை தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் நலனை வேண்டி நிற்கின்றனவே அன்றி தமிழ்மக்களின் நலன்களை அல்ல. எனினும் சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களுக்கிடையிலேயே உள்ள போட்டியால் - இப்போட்டிக்கு எப்போதுமே பேரினவாதம் ஒரு கருவியாகப் பயன்பட்டு வந்திருப்பதனால் - இந்த ஒப்பந்தங்கள் கிழித்தெறியப்பட்டன. இதனால் தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் நஸ்டமடைந்திருக்கலாம். ஆனால் இவை அமுல்படுத்தப் பட்டிருப்பினும் கூட தமிழ்மக்கள் தமது தேசியத் தேவைகளை இவை மூலம் அடைந்திருக்க முடியாது.

தமிழரசுக் கட்சியின் போராட்ட வடிவங்களைப் பார்ப்போம்.

கறுப்புக் கொடி காட்டுதல், உண்ணாவிரதம், சத்தியாக்கிரகம், அமைதியான ஊர்வலம், பாராளுமன்ற வெளிநடப்பு இந்த வகையான மென்மையான போராட்ட வடிவங்களையே சமஷ்க் கட்சியினர் கையாண்டு வந்தனர். அது ஆளும் வர்க்கத்துக்கும் அதன் சட்ட ஒழுங்கு ஏற்பாடுகளுக்கும் இடைஞ்சல் விளைவிக்காத, மக்களுக்குப் போர்க்குணத்தை உண்டுபண்ணாத தரகு முதலாளிய வர்க்கத்

தேவையில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவையாகும். இந்த வடிவங்களைக் கொண்டு சாதாரண நிலைமைகளைச் சரிக்கட்டிக் கொள்கிற இவர்கள், ஒருக்குமுறைக்கு எதிராக மக்களின் போராட்ட உணர்வு வளர்ந்து விடுகிற அசாதாரணமான நிலைமைகளில் மக்களின் இந்த எழுச்சிக்கு வடிகால் அமைக்க கையாளுகின்ற வடிவம் “சட்டமறுப்பு இயக்கம்” ஆகும்.

சட்டமறுப்பு இயக்கம் பெரும் விளம்பரத்தைப் பெறும். உணர்ச்சி பீறிட்டுப் பாயும், கட்டம் கட்டமாக போராட்டம் திட்டமிடப்படும். வழக்கம் போல் எப்போதும் முதல் கட்டம் தான் நடக்கும். அடுத்த கட்டம் வரவே வராது. அனுமதி பெறாமல் - சரியாகச் சொன்னால் அனுமதி பெற்றது மக்களுக்குத் தெரியாமல் - ஊர்வலம் தொடங்கும். பொலிஸ் குண்டர்கள் ஊர்வலத்தைத் தடுத்தால் கிழித்த கோட்டைத் தாண்டாது. இப்போது சட்டம் மறுக்கப்படவில்லை. ஏற்கப்படுகிறது. சட்ட விரோதமாகத் துண்டுப்பிரசுரம் விநியோகிக்கப்படும். கைது செய்யப்பட்டால் “ட்ரயலன்பார்” (Trail at Bar) இல் வழக்காகும். இவர்களின் சட்டமறுப்பு என்பது சிறிய சட்டத்தை மறுத்து பெரிய சட்டத்தை ஏற்பதாகும். ஒரு கட்டத்தில் சட்டத்தை மறுத்து பிறிதொரு கட்டத்தில் சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படுவதாகும்.

இதன்மூலம் மக்களின் போராட்ட எழுச்சி அரைகாலனிய அமைப்பு முறைக்கும், அரசுக்கும், அரசபடைகளுக்கும் எதிராகப் போய்விடாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். மறுபுறம் இத்தகைய போலிப் போராட்டங்கள் மூலம் மக்களின் எழுச்சிக்கு வடிகால் அமைத்து விடுகிறார்கள். இந்தக் கைங்கரியத்துக்கான கூலியை பாராளுமன்றத்தில் நாகரீகமாகப் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

இப்படி தமிழரசுக் (சமஷ்டி) கட்சியினர் தமது தரகுமுதலாளிய வர்க்க நலன் பாதிக்கப்படுகிறபோது - SLFP ஆட்சிக்காலங்களில் - “தமிழ் மக்களுக்காக போராடுவதுபோல் காட்டிக்கொள்வதும், அப்போராட்டக் கோரிக்கைகளிலும் சரி, போராட்ட வடிவங்களிலும் சரி தமது வர்க்கநலனைக் காத்துக்கொள்வதும் வரலாறாக இருந்திருக்கிறது. இதே நேரத்தில் இவர்கள் தமிழ் மக்களின் காவலர்களாக, தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்காக போராடுபவர்களாக கருதப்பட்டார்கள். தமிழ் மக்களின் மீது இவர்கள் தமது ஏகபோக தலைமையை நிறுவியிருந்தனர்.

இந்த முரண்பாட்டை இப்போது நாம் விளங்கியாக வேண்டும். இது எப்படிச் சாத்தியமாகியது?

எப்போதுமே வரலாற்றுக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒன்று ஒருக்குவோரின் பக்கம், மற்றையது ஒருக்கப்படுவோரின் பக்கம். ஒருக்குவோரின் நலன்களும் ஒருக்கப்படுவோரின் நலன்களும் ஒன்றுக் கொன்று பகைமையானவை. ஏனெனில் ஒன்றை மற்றொன்று வலுக்கட்டாயமாக அடக்குவதன் மூலமே தனது நலனை அடைய நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறது. ஏகாதிபத்திய நாடுகளின் முதலாளி வர்க்கங்களும், தரகு முதலாளிய நிலவுடமை வர்க்கங்களும் காலனிய, அரைக்காலனிய நாடுகளின் ஒருக்கும் வர்க்கங்கள் ஆகும். தேசிய முதலாளிகள், தொழிலாளிகள், விவசாயிகள் இவர்களால் ஒருக்கப்படும் வர்க்கங்கள் ஆவர். இவ் ஒருக்கப்படும் வர்க்கங்களையே நாம் “மக்கள்” என்கிறோம். ஏகாதிபத்திய, தரகு முதலாளிய, நிலவுடமை வர்க்கங்களின் கூட்டான எதிரி முகாம் இம்மக்களை வலுக்கட்டாயமாக அடக்குவதன் மூலம் மட்டுமே தன் நலனைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியும். இதற்கு அவர்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை, சட்டங்களை, கூலிப்படைகளை, “சட்டபூர்வத் துப்பாக்கிகளை”⁵ பயன்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறு ஒருக்குவோருக்கும் ஒருக்கப்படுவோருக்கும் இடையிலான வர்க்கப் போராட்டமே இதுநாள் வரையான மனித குலத்தின் ஏடறிந்த வரலாறு அனைத்தையும் உந்தித் தள்ளிய சக்தியாக இருந்து வந்துள்ளது.

ஒருக்கும் வர்க்கங்களின் நலன் பரந்துபட்ட பெரும்பான்மையான வர்க்கங்களின் நலனுக்கு நேர்விரோதமானது. இதனால்

ஒன்று:

அவர்கள் தமது சொந்தவர்க்க நலனைப் பகிரங்கப்படுத்த முடியாது.

இரண்டு:

தமது சொந்தவர்க்கத்தின் பலத்தில் மட்டும் தங்கி இருந்து தமது நலன்களை அடைய முடியாது.

மூன்று:

ஒருக்கப்படும் வர்க்கங்கள் இருக்கவும் வேண்டும். ஆனால் அவை ஒருக்குமுறையை எதிர்க்கவும் கூடாது. இது ஒரு முரண் பாடாகும்.

⁵ அக்கால பகுதியில் IPKF கைகளில் இருப்பவை சட்டபூர்வத் துப்பாக்கிகள் என்று அமிர்தலிங்கம் கூறியிருந்தார்.

இம்முரண்பாட்டுக்கு ஏதோ ஒரு வழியில் தீர்வு காணாமல் ஒருக்கும் வர்க்கங்கள் தமது நலனைக் காத்துக்கொள்ள முடியாது. ஒருக்கும் வர்க்கங்களின் இப்பொதுவான அவசியம், ஒருக்கப்படும் சமூக வர்க்கங்களை பொய்யான வழிகளில் ஏமாற்றி தம்பின்னே திரட்டிக் கொள்ளவைக்கிறது. ஒருபுறம் இவ்வாறும் மறுபுறம் சட்டபூர்வ வன்முறை மூலமும் இம்முரண்பாட்டுக்குத் (தற்காலிக) தீர்வுகாண முயல்கின்றனர்.

இன்னொன்றும் நடக்கிறது. அது ஒருக்கும் வர்க்கங்களுக்குள்ளேயே உள்ள போட்டியின் விளைவானதாகும். இபோட்டியின் காரணமாகவும் இவை தம்முள் போராட வேண்டியுள்ளது. இப்போராட்டத்துக்கான பின்பலத்தையும் இவர்கள் ஒருக்கப்படும் சமூகவர்க்கங்களிடமிருந்தே பெற்றுக் கொண்டாக வேண்டும். இங்கேயும் ஒரு முரண்பாடு உள்ளது. ஒருக்கும் ஒரு சமூக வர்க்கப்பிரிவே தன்னால் ஒருக்கப்படும் சமூகவர்க்கங்களைத் தன்பின்னால் திரட்டிக் கொள்வது அம்முரண்பாடாகும். சமுதாய வரலாற்றில் இதுவும் சாத்தியமாகவே செய்கிறது. ஆனால் முற்றிலும் தற்காலிகமாக.

இது எவ்வாறு சாத்தியமாகிறது?

சமுதாயத்தின் வளர்ச்சி என்பது, அச்சமுதாயம் தானே உற்பத்தி செய்து கொண்ட உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சியினால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. ஆனால் இது ஒரு சீரான பரிணாம வளர்ச்சிப்போக்காக இருப்பதில்லை.

மார்க்சின் கண்டுபிடிப்பின்படி

“

வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில், சமூகத்தின் பொருளாயத உற்பத்திச்சக்திகள் அன்றைக்கிருந்த உற்பத்தி உறவுகளோடு – அல்லது அவற்றைச் சட்டபூர்வமான சொற்களில் வெளிப்படுத்துகிற சொத்துரிமை உறவுகளோடு – இதுவரை இவை இயங்கி வந்திருக்கிற சுற்றுவட்டத்துக்குள்ளேயே மோதுகின்றன. இந்த உறவுகள் உற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சிக்கான வடிவங்கள் என்பதில் இருந்து அவற்றின் மீது மாட்டப்பட்டிருக்கும் விலங்குகளாக மாறிவிடுகின்றன. இதன் பிறகு சமூகபுரட்சியின் சகாப்தம் ஆரம்பமாகிறது. பொருளாதார அடித் தளத்தில் ஏற்படும்

மாற்றங்கள் அந்த மாபெரும் மேல்கட்டிடம் முழுவதையுமே விரைந்தோ சற்று தாமதமாகவோ மாற்றியமைக்கின்றன. ”

ஆனால் பொருளாதார அடித்தளத்தில் ஏற்படும் மாற்றம் - முதலாளியத்துக்கு முந்திய உற்பத்திமுறையில் இருந்து சுதந்திர முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை நோக்கிய மாறுதல் அப்படியே கண்ணாடியில் தெரிகிற விம்பத்தைப் போல் மேல்கட்டுமானத்தில் - அரசியலில் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் - அச்சொட்டாக பிரதிபலிப்பதில்லை.

மேலும் மார்க்ஸ் கூறுகிறார்,

”இப்படிப்பட்ட மாற்றங்களை ஆராய்கிறபோது உற்பத்தியின் பொருளாதார நிலைமைகளில் ஏற்படுகிற பொருள்வகை மாற்றங்களுக்கும் (இயற்கை விஞ்ஞானத்தைப் போல் இதைத் துல்லியமாக நிர்ணயிக்க முடியும்.) சட்டம், அரசியல், மதம், கலைத்துறை அல்லது தத்துவஞானத்துறைகளில் - சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் சித்தாந்தத் துறைகளில் - இந்தப் போராட்டத்தை மனிதர்கள் உணர்ந்து கொண்டு அதில் இறுதிமுடிவாகப் போராடுகின்ற கொள்கை வடிவங்களுக்கும் வேறுபாட்டைக் காண்பது எப்போதுமே அவசியமாகும்.”

(மார்க்ஸ் “அரசியல் பொருளாதார விமர்சனத்துக்கு ஒரு கருத்துரை” - முன்னுரையில்)

இங்கே பழைய உற்பத்தி முறையின் மேல்கட்டுமானங்களான சித்தாந்த அரசியல் கருத்துக்களும் தம்மை நிலைநிறுத்தப் போராடும். இவை மாறுதலை வேண்டிநிற்கும் சமுதாய இயக்கத்தின் மீது தமது செல்வாக்கைச் செலுத்தி நிற்கும். இது மக்களின் சிந்தனையில் பலமாக பதிந்தும் இருக்க முடியும். இந்த நிலைமை உள்ள வரையில் பழைய உற்பத்தி உறவுகளைப் பாதுகாத்து நிற்கிற பிற்போக்கான சமூக வர்க்கங்களும்-தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கம் -தமது அரசியல் தலைமையை மக்கள் மீது நிறுவ முடிகிறது. இதுவே தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் “சமரச சக்தி” பாத்திரத்துக்கான அடிப்படை ஆகும். தமிழ்மக்களின் தேசியத்துக்கு முந்திய சாதிய, இனக்குழு, மத உறவுகளுக்கு கொள்கை வடிவம் கொடுத்து, மக்களின் வாழ் நிலையையும் அதன் தேவையாக தேசியம் இருப்பதையும் காணவிடாது தடுத்ததன் மூலம் தனது தலைமையை நிறுவிக்கொண்டது.

இவ்வாறுதான் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் எழுச்சி சாத்தியமாகியது.

எனினும் இத் தலைமையானது சமுதாய வளர்ச்சிப்போக்கில் கழித்துக்கட்டப்பட்டு விடுகிற பின்தங்கிய உற்பத்தி உறவுகள் மீது ஆதாரப்பட்டு நிற்பதாகும். இதனால் அதன் வீழ்ச்சி சர்வநிச்சயமானது. ஆனால் இது தானாகவே வீழ்ந்துவிடாது. இது வீழ்த்தப்பட வேண்டும். பொருளாதார அடித்தளம் வேண்டிநிற்கும் முதலாளித்துவப் பொருளாதார மாறுதல் அவசியமாக இருக்கும் வர்க்கங்கள் (-தேசிய முதலாளித்துவ வர்க்கம் (இடது), குட்டிபுரட்சுவா வர்க்கம் (இடதுபிரிவு), தொழிலாளர்வர்க்கம், விவசாயிகள்-) தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் பின்தங்கிய உற்பத்தி உறவுகளின் எதிர்ப்புரட்சித் தன்மையை அம்பலப்படுத்தி அதன் சித்தாந்த அரசியல் செல்வாக்கிலிருந்து மக்களை மீட்டெடுத்து தேசியப் புரட்சியை முன்னெடுப்பதன் மூலமே இவ்வர்க்கத்தை வீழ்த்த முடியும். அல்லாத வரையில் - புதிய பொருளாதார உறவுகளுக்கும் அதனடிப்படையில் வளர்ந்து செல்லும் சமுதாய இயக்கத்துக்கும் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் இவ்வர்க்கம் தன்னைத் தானே எவ்வளவு அம்பலப்படுத்திக் கொண்டாலும் கூட - ஒரு வர்க்கம் என்ற முறையில் அதன் எதிர்ப்புரட்சிச் செல்வாக்கு நீடிக்கவே செய்யும்.

ஏனெனில் எவ்வளவுதான் தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் சித்தாந்த அரசியல் செல்வாக்கு, தேசியவிடுதலை வேண்டிநிற்கும் சமுதாய இயக்கத்தின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகின்ற போதும் இறுதியாக பொருளாதார உறவுகளே தீர்மானிக்கும் காரணிகளாய், புரிதலுக்கு இடஞ்ச் செல்பவையாய் அமைகின்றன. முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையில் இருந்து முதலாளித்துவ சமூக வளர்ச்சிப் போக்கை வேண்டிநிற்கும் பொருளியல் முரண்பாடு மேல்கட்டுமானத்தில் தேசியவிடுதலைப் போராட்டமாக விடாப்பிடியாக வளர்ந்துவந்த போது அதற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் தமிழ்த் தரகுமுதலாளியம் தன்னைத்தானே அம்பலப்படுத்திக் கொண்டது. அதன் பிற்போக்குப் பாத்திரம் அரைகுறையான வடிவில் வெளித் தெரியத் தொடங்குகிறது. இந்தளவில் தமிழ்த்தரகுமுதலாளியத்தின் வீழ்ச்சியும் அமைகின்றது. நமது பணி இந்தக் கிழட்டுக்கட்டையின் ஈமைக்கிரிகையை முடித்து வைப்பதாகும். இது தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் எதிர்ப்புரட்சிப்

பாத்திரத்தை அம்பலப்படுத்துதல், தேசியப்புரட்சியை விடாப்பிடியாக முன்னெடுத்தல் ஆகிய இரு முனைகளில் சாதிக்கப்பட வேண்டும்.

“

In a speech in London in November 1847— before the outbreak of revolution— to commemorate the 1830 Polish revolt, Engels asked permission to speak as a German. He then continued:

We Germans have a particular interest in the liberation of Poland. German princes have profited from the partition of Poland and German soldiers are still exercising oppression in Galicia and Posen [parts of Poland].

It must be the concern of us Germans, above all, of us German democrats, to remove this stain from our nation.

A nation cannot be free and at the same time continue to oppress other nations.

Thus Germany cannot be liberated without the liberation of Poland from oppression by Germans. And for this reason Poland and Germany have a common interest, for this reason Polish and German democrats can work together for the liberation of both nations. ”

- Engles

1958 சத்தியாகிரகப் போராட்டம்

1958 இனப் படுகொலை

பண்டா செல்வா ஒப்பந்தம் 26.07.1957

ஒப்பந்த எதிர்ப்பு

முநீமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் 30.10.1964

3

விடுதலைப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சியும் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் வீழ்ச்சியும் [1970-1977]

தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தமிழ்மக்களின் தேசிய விடுதலையை அரைக்காலனிய அமைப்பு முறைக்குக் கட்டிப்போட்டு சீரழிக்க தன்னாலான வரையும் முயன்ற போதும் அந்த முயற்சிகள் அனைத்தையும் மீறிக்கொண்டு தேசியவிடுதலைப் போராட்டம் வெளிக்கிளம்பியது. ஏன்? எவ்வாறு?

அரைக்காலனிய அமைப்பு முறையை தனது பிரதான உறுஞ்சு குழலாக கொண்ட ஏகாதிபத்திய சுரண்டல் முதலாளித்துவ (பெருவீத)தொழிற் துறை வளர்ச்சியைத் தடுத்தாவிட்டது. அதிகாரக் கைமாற்றத்தின் பின்னால் தரகுமுதலாளிய ஆளும் கும்பல்கள் ஏகாதிபத்திய நிதி நிறுவனமான உலக வங்கியின் "பாரியமுதல் தேவைப்படும் கைத்தொழில் முயற்சிகளுக்குப் பதிலாக, சிறுகைத்தொழில்களிலேயே இலங்கை கவனம் செலுத்த வேண்டும்" என்ற கட்டளையை (1951 இலேயே) ஏற்றுக்கொண்டு நாட்டின் சமூகப் பொருளாதார வளர்ச்சியை முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையிலேயே தக்க வைத்துக் கொண்டது. இதன் விளைவாக நாட்டின் 78%ஆன சனத்தொகை விவசாய முறையிலேயே தங்கியிருக்கச் செய்யப்பட்டது. இந்த விவசாயத் துறையும் மரபுரீதியான பின்தங்கிய தன்மையைக் கொண்டதாகவும், சிற்றுடமை விவசாயமாகவும் உள்ளது. இச் சிறு உடமை விவசாயம் பெருகிவரும் சமுதாயத் தேவைகளுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாததாக இருக்கிறது. இதனால் விவசாயத் துறையில் ஏற்கக்கூடிய அளவுக்கு மிஞ்சிய ஒரு உபரிச் சனத்தொகை அத்துறையில் இருந்து வெளியே தூக்கி வீசப்படுகிறது. இச்சனத்தொகையில்

பதிவுசெய்யப்பட்ட பகுதியினர் மட்டும் (அரசாங்கத் தகவல்களின் படி) 1963 இல் 4 இலட்சம் ஆகவும், 1970 இல் 7 இலட்சத்து 92 ஆயிரமாகவும் இருந்தது. இந்த உபரிச்சனத்தொகையை உள்வாங்க எந்த உற்பத்தித் துறையும் இல்லை. இதுவே தனிநபர் மட்டத்தில் வேலையில்லாப் பிரச்சனையாக உணரப்படுகிறது. உண்மையில் முதலாளித்துவ தொழிற்சாலை வளர்ச்சி மட்டுமே இவ் உபரிச்சனத் தொகையை உள்வாங்கி உற்பத்தி சக்திகளை மென்மேலும் வளர்த்து, உற்பத்தியைப் பெருக்கி சமுதாயத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்திருக்க முடியும். அது இல்லாத போது சமுதாயம் தன் தேவைகளை நிறைவு செய்ய கொந்தளிக்கும்..... போராடும்..... இந்த புரட்சிகளும் அவற்றை முன்னெடுக்கும் வர்க்கங்களுமே உற்பத்தி சக்தியின் வளர்ச்சிக்கும் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்கும் வழிகோலுகின்றன.

உற்பத்தித்துறையின் இப்பின்தங்கிய நிலைமைக்கும் உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சிக்கும் இடையிலான இம்முரண்பாடு 1971 ஏப்ரலில் சிங்களக் குட்டிபூர்சுவா வர்க்கத்தின் ஆயுதக் கிளர்ச்சியாக வெடித்தது. உற்பத்தி சக்திகளின் வளர்ச்சியைத் தடுக்கிற ஏகாதிபத்தியங்களின் காவல் நாயும், பிற்போக்கு வர்க்கமும் ஆகிய சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம், இந்தியத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் துணையோடு இக்கிளர்ச்சியை ஒடுக்கி ஏகாதிபத்தியத்துக்கு சேவகம் செய்தது. அத்துடன் நீடித்திருக்கும் முரண்பாடு தனக்கெதிராக மீண்டும் வெடித்து விடுவதைத் தடுக்க சிங்கள மக்களைத் தமிழ்மக்களுக்கு எதிராக திருப்பியது.

விவசாயத்தில் இருந்து பிரிந்த உபரிச் சனத்தொகையை மீளவும் விவசாயக் காணிகளிலேயே குடியமர்த்தும் முயற்சி தமிழ் விவசாயிகளிடம் இருந்து காணிகளை அபகரிக்கும் “திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களாக” வெளிப்பட்டது. (அட்டவணை 2)

அட்டவணை 2 சிங்களக் குடியேற்றம்

மாவட்டம்	ஆண்டு	தமிழர் %	சிங்களவர் %
திருகோணமலை	1971	38.1 %	29.1 %
	1981	36.4 %	33.6 %
அம்பாறை	1971	22.8 %	30.2 %
	1981	19.9 %	37.6 %
மன்னார்	1971	68.1 %	4.1 %
	1981	63.8 %	8.1 %

ஆனாலும் மேலே கண்டவாறு அரைகாலனிய அமைப்புமுறைக்குள் இருந்த அற்பமான உற்பத்தி வாய்ப்புக்களையும் சிங்கள பேரினவாதம் பறித்தெடுத்துக் கொண்டதானது தமிழ்மக்களின் பிரச்சனையை புதிய பரிணாமம் எடுக்கவைத்தது. “70களின் பின்னால் தமிழ்தேசிய பிரச்சனையின் தீவிர போக்குக்கான அடிப்படையாக “உற்பத்தி வாய்ப்பற்ற உபரிச்சனத்தொகையின் பிரச்சனையும்“, அதன்மீதான சிங்கள பேரினவாதத்தின் இனவெறித்தாக்குதல்களும் அமைந்தன. இந்நிலைமையானது தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் சமரசவாதத்தையும், பாராளுமன்ற சட்டவாதத்தையும் நிராகரித்து அரைக்காலனிய அமைப்புமுறைக்கு எதிரானதாக தமிழ்த் தேசிய பிரச்சனையை வெளிக் கொணர்ந்தது. அதுவே தனிநாட்டுக் கோரிக்கை. இது தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் சமஷ்டிக் கோரிக்கையைப் போல் அந்நியக் குரலாக இப்போதும் இல்லை. தமிழ் சமுதாயத்தின் சொந்தக் குரலாக வெளி வருகின்றது.

தமிழ்மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் ஏற்பட்ட இத்திருப்பத்தின் பலம், பலவீனம் பற்றிய பகுப்பாய்வு மிக இன்றியமையாதது. ஏனெனில் இவையே 80களுக்குப் பின்னால் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் எழுச்சிக்கும் வீழ்ச்சிக்குமான அடிப்படையாக விளங்குகிறது. இத் திருப்பத்தின் கவனத்துக்குரிய அம்சங்கள் பின்வருமாறு.

இத் திருப்பம் புறநிலையில் இதுவரையான தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் கோரிக்கைகளைப் போலல்லாது, இலங்கையின் அரைக்காலனிய அமைப்பு முறைக்கும், இனஒடுக்குமுறையின் மீது கட்டியமைக்கப்பட்ட பாசிஸ அடக்குமுறைக்கும், ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலுக்கும் எதிரானதாக அமைகிறது.

ஆனால் அகநிலையில் இது இரு பிரதான பலவீனங்களைக் கொண்டிருந்தது. ஒன்று, இக்கோரிக்கை தமிழ்ச் சமுதாயத்துள் ஆதாரப்பட்டு நிற்கிற சமூகவர்க்கம் குட்டி பூர்சுவா வர்க்கமாகும். இரண்டு, இக்கோரிக்கையும், அதற்கான போராட்டங்களும் தன்னியல்பானவையாகும். உணர்வுபூர்வமானவை அல்ல. (அதாவது அரசியல் விஞ்ஞானத்தின் பாற்பட்டது அல்ல)

இதன் விளைவு என்னவெனில் குட்டிபூர்சுவா வர்க்கத்தின் சிந்தனை வரம்புகளைத் தாண்டி “தனிநாட்டுக் கோரிக்கை” தனது உள்ளடக்கத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள இயலவில்லை. பிரதானமாக தனிநாட்டுக் கோரிக்கையின் உயிர், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் அடங்கியிருப்பது உணர்ந்து கொள்ளப்படவில்லை. “சிங்கள அரசிடம்” இருந்து தமிழ் மக்கள் விடுதலை பெறுவதாக குறுக்கிப் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. இது மறுபக்கத்தில் தமிழ்த் தேசியவிடுதலைப் போராட்டத்துக்கு ஒரு குறுமினவாத உருவத்தைக் கொடுத்து விடுகிறது. இதனால் தனிநாட்டுக் கோரிக்கை தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துடன் தன்னைக் கொள்கை ரீதியில் முறித்துக் கொள்ளவில்லை. தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய அரசியல் கைவிடப்படாமலேயே தனிநாட்டுக் கோரிக்கை கையில் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. குட்டிபூர்சுவா வர்க்கத்தின் வர்க்கப் பார்வையின்மையும், ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பற்ற தன்மையும் காரணமாக தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தை தவறாக எடைபோட்டுக் கொள்கிறது. அதிகபட்சம் அதனது விமர்சனம், “இதயசுத்தி”, “தனிநபர் நேர்மை”, “பதவி வெறி”, “பிழைப்பு வாதம்” என்பதாகவே இருக்கிறது. இவற்றுக்குப் பின்னால் (தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய) வர்க்கம் இருப்பதையும், அதன் நலன்கள் தேசியப் புரட்சிக்கு எதிராக இருப்பதையும் குட்டிபூர்சுவா வர்க்கம் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அது தமிழ்த்தரகு முதலாளியத்திடம் கண்ட குறைபாடுகளை நீக்கி தான் நேர்மையாகவும் ஊக்கத்துடன் செயற்படுவதின் மூலம் விடுதலையை அடைந்துவிடலாம் என எண்ணுகிறது. போதாக்குறைக்கு குட்டிபூர்சுவா வர்க்கத்தின் எல்லாக் கற்பனாவாதங்களும் போராட்ட இயக்கத்தில் தொற்ற வைக்கப்படுகிறது. “சோசலிஸ்த் தமிழீழமும்” அத்தகைய ஒரு கற்பனாவாதமே! இத்தனை பலவீனங்களோடும் தான் குட்டிபூர்சுவா வர்க்கம் தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துடன் மோதுகிறது.

70 களின் பின்னால் தமிழ்க்கூட்டணியினரோடு சம்பந்தங் கொள்ளாத சுயாதீனமான குட்டிபூர்சுவா மாணவர் இளைஞர் ஸ்தாபனங்கள் தோன்றின. தமிழ் இளைஞர் பேரவை உடைந்தது. ஈழவிடுதலை இயக்கம் தோன்றியது. “எரிமலை”(பத்திரிகை) வெளிவந்தது. போட்டிக்கு “குமுறல்” (தமிழ்த் தரகு முதலாளிய ஆதரவுப் பத்திரிகை) வந்தது. மாணவர்கள், இளைஞர்கள், இளம்பெண்கள், மத்தியில் தனிநாட்டுப் பிரச்சார இயக்கம் தன்முனைப்போடு கொண்டு செல்லப் பட்டது. தேர்தல் பாதை நிராகரிக்கப்பட்டது. தமிழர்கூட்டணியினர்

”குற்றவாளிக்கூண்டில்” நிறுத்தப்பட்டனர். இந்த எதிர்ப்புக்கள் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் “செயலற்ற கையாலாகாத்தனத்தின்” மீதான குட்டிபூர்சுவா வர்க்கத்தின் வெறுப்பின் வெளிப்பாடுகளாக இருந்தன. அதே வேளை தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் எதிர்ப்புரட்சி அரசியலின் மீதான தாக்குதலாக அமையவில்லை. இந்த எதிர்ப்புக்கு தன்னியல்புதான் அடிப்படை. தேசிய விடுதலைக்கான திட்டம் அடிப்படையல்ல.

இதன் விளைவாக, தேசியப் புரட்சியின் நடுவே புகுந்து அதனைத் திசை திருப்பி சீரழிக்கப் பாடுபடும் சமரச சக்தியாக தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தை இனங்காணவில்லை. இவர்களை அரசியல் ரீதியில் அம்பலப்படுத்தி மக்களிடம் இருந்து தனிமைப்படுத்தும் கொள்கை இருக்கவில்லை. சமரச சக்திகளை தனிமைப்படுத்தும் கோட்பாட்டுத் தீர்வின் அடிப்படையில் அமையாத தன்னியல்பான எதிர்ப்புக்களாக “70களின்” எதிர்ப்புக்கள் அமைந்தன. இத்தன்னியல்பே திம்புப் பேச்சுவார்த்தையிலும் அதன்பின்பும், தமிழர் கூட்டணியினருடன் “ஐக்கிய முன்னணி” அமைக்கவும், பின்னர் “முதலாளித்துவ ஜனநாயகம்” பேசுவதற்கும் காரணமாயிற்று.

இந்தப் பலவீனங்கள் தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் “குளிர்காய் வதற்கு” இடம்விட்டுக் கொடுத்தன. குட்டிபூர்சுவா வர்க்கத்தின் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையும், தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்கு “கருவேப்பில்லை” ஆனது. முதல் கட்டத்தில் இளைஞர்களது நம்பிக்கையைப் பெறவும், அதே நேரத்தில் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தவும் முயல்கின்றனர். “தமிழினத்தின் ஒற்றுமையைக் கெடுக்க வேண்டாம்” என்ற எச்சரிக்கை. “தம்பிமார் படிக்க வேண்டும்” என்ற ஆலோசனை. “மார்க்சியத்தில் மனந்தோய்தவன்” என்ற ஏமாற்று. “நிதானம் இழந்தால் இனத்துக்கு அழிவு” என்கிற புத்திமதி. “நான் இளைஞனாக இருந்த காலத்தில்...” என்கிற வரலாற்றுப் போதனை. திருவாளர் அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் “அமிர் அண்ணா” ஆகுதல் இந்த மோசடிகள் எதுவும் பலிக்காமல் போகிறது. தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் தானே அம்பலமாகிறது. இந்த நிலைமையில் குட்டிபூர்சுவா எழுச்சியை வடிய வைக்க தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை தாமே எடுத்துக் கொள்கிறனர்.

1970-1976 வரை ஆட்சியில் இருந்த சிங்கள சிறுவீத தொழிற்சாலைத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்திற்கெதிராக வணிகத் தரகர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து கொண்டனர். தொண்டமான் ஜே. ஆருடன் கூட்டுச் சேர்ந்து மலையகத்திலும் தென்னிலங்கையிலும் போராட்டம் நடத்தி வந்தார். (1977 இல் இவருக்குப் பதவி கிடைக்க இருந்தது!) மறுபுறம் தமிழ் வணிகத் தரகர்களுடனும் கூட்டுக்குப் போனார். இந்த வணிகத் தரகர்களின் கூட்டை "தமிழர் கூட்டணி" (1974) என்று பெயரிட்டு அழைத்தனர். (இக்காலத்தில் இளைஞர்கள் மத்தியில் "விடுதலை" பற்றிய கருத்து வளர்ந்து வந்ததால் பின்னர் இது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஆகியது!) 1976 இல் வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினர். 1977இல் பொதுத்தேர்தல் திட்டமிட்டபடி வரவிருக்கிறது. "இந்தமுறைத் தேர்தல் தமிழீழத்துக்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பு" என்றாகிறது. தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் சொல்வதாவது

"எதிர்வரும் பொதுத் தேர்தலில் இந்த நாட்டின் தமிழ் பேசும் மக்கள் பாரம்பரியமாக வாழும் தொடர்பான பிரதேசம் முழுவதும் உள்ளடங்கியதான சுதந்திரமான, இறைமையுள்ள, மதச்சார்பற்ற சமதர்ம தமிழீழ அரசை நிறுவுவதற்கு தமிழ்த்தேசிய இனத்தின் கட்டளையைத் தமிழர் கூட்டணி நாடி நிற்கிறது."

குட்டிபூச்சுவா வர்க்கம் முன்னெடுத்துச் சென்ற தனியரசுப் பிரச்சாரத்தை தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் அறுவடை செய்தது. என்றுமில்லாத பெரும்பான்மை வெற்றியடைந்தனர். ஆனால் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் வழக்கமான "கருவேப்பிலை" விளையாட்டில் இருந்து இது வித்தியாசமானது. தமிழீழக்கோரிக்கை சமஷ்டிக்கோரிக்கையல்ல. அது பொருளாதார அடித்தளத்தில் வேர்கொண்டு, முழுச் சமுதாயத்தினதும் ஜீவாதார நலன்களை உள்ளடக்கி நின்ற அரசியல் கோரிக்கை ஆகும். வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட போது இருந்த தீர்க்கதரிசனம், வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தின் போது இல்லாது போய்விட்டது!

1981இல் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுடன் வருகிறார்கள். யாழ் பல்கலைக்கழக வளவில் உதய சூரியன் ("தமிழீழத்தேசியக் கொடி") கொடி போர்த்திய அமிர்தலிங்கத்தின் கொடும்பாவி சுடர்விட்டு எரிகிறது. 1987 இல் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்துடன் வருகிறார்கள்;

பொதுத்தேர்தலில் தமிழ்த்தரகுமுதலாளியம் மண்கவ்வுகிறது. 1989 ஜூலையில் இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் படைகளை “வெளியேற வேண்டாம் தமக்குப் பாதுகாப்பில்லை” என்கிறார்கள். அமிர்தலிங்கமும், யோகேஸ்வரனும் சுட்டுத்தள்ளப்பட்டார்கள். இவை தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் வீழ்ச்சியைக் காட்டுகின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் இவை நிச்சயமான வீழ்ச்சிகள் அல்ல என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றோம். 80 களின் இந்த எதிர்ப்புக்கள் “70களின்” எதிர்ப்புக்களில் இருந்த அடிப்படைத் தன்மையில் மாறாதவை. “தன்னியல்பானவை” என்பதை மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றோம்.

தமிழ்த் தேசிய இனம் தனது விடுதலைக்காக போராடும் போது, நண்பர்க ளையும் சந்திக்கிறது எதிரிகளையும் எதிர்கொள்கிறது. “நமது எதிரிகள் யார்?” நண்பர்கள் யார்?” புரட்சியில் இந்தப் பிரச்சனை முதல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்று.” தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தேசியப் புரட்சியில் நண்பனா? எதிரியா?(சமரச சக்தியா?) சமுதாய அளவில் இந்தப் பிரச்சனை இன்னமும் தீர்க்கப்படவில்லை.

தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் அரசியல் செல்வாக்கிலிருந்து மீள்தல், தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்கு முன் நிபந்தனையாகும். எனவேதான் போராட்ட முன்னணியினர்தோ, மக்கள்தோ தன்னியல்பான எதிர்ப்புக்களில் அன்றி தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் எதிர்ப்புரிசிப் பாத்திரத்தை விஞ்ஞான வழியில் புரிந்துகொள்வதின் மீது இயக்கம் தனது பலத்தை கட்டியமைக்க வேண்டும். அப்போதுதான் மக்களைத் தேசியப் புரட்சியில் ஊன்றி நிற்கச் செய்வது சாத்தியமாகும்.

இலங்கை கல்வி தரப்படுத்தல் சட்டங்கள்

இலங்கையில் பிரித்தானியா காலனியாதிக்கம் கல்வி வழியில் உருவாக்கிய சேவக வர்க்க சமூகம், தமிழ் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகமாகவே இருந்தது.

கல்வி ஆதிக்கம் அவர்கள் கையிலேயே இருந்தது.

இந்த முரண்பாட்டை அதிகாரக் கைமாற்ற தொடர் காலனியம் பறித்தெடுக்க விழைந்தது. சிங்களப் பெரும்பான்மை அரசுகள் தமிழர் வாய்ப்புக்களை சிங்கள மாணவர்களுக்கு கைமாற்ற கல்வித்தரப்படுத்தல் சட்டங்களை கொண்டு வந்தார்கள். இந்த சட்டங்கள் 1967, 1971, 1979 ஆண்டுகளில் மாற்றப்பட்டன. இலங்கையில் கொண்டு வரப்பட்ட கல்வி தரப்படுத்தல் சட்டங்கள் இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை தோன்ற முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாகின!

வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானம் 14.05.1976

திம்பு பேச்சுவார்த்தை 13.07.1985

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் 27.07.1987

4

தேசிய விடுதலை எழுச்சியும் தமிழ்த் தரகு முதலாளியக்திள் காட்டிக் கொட்புயம் (1977-1987)

1977 இல் சிங்கள வணிகத் தரகு முதலாளியக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தது. ஏற்கனவே வளர்ந்திருந்த பொருளாதார அரசியல் சமூக முரண்பாடுகள் மேலும் கூர்மையடைகிறது. தமிழ் மக்கள் தனித் தமிழீழ அரசை வேண்டி நின்றனர். ஜே.ஆர். 1915 இல், முஸ்லீம் வணிகத்தரகு முதலாளிகளை அடித்து பணிய வைத்த வழிமுறையில், தமிழ் மக்களின் விடுதலை உணர்வையும் அடித்து பணிய வைக்க நினைத்தார், “போர் என்றால் போர், சமாதானம் என்றால் சமாதானம்” என யுத்தப் பேரிகை முழங்கியது (1977). ஆவணியில் ஒரு இன அழித்தொழிப்புக் கலவரத்தின் இரத்தக் கறையோடு ஆட்சியை ஆரம்பித்தார் ஜே.ஆர். “தமிழினத் தலைவன்” அமிர்தலிங்கம் தமிழ்மக்களின் எதிர்ப்புக்களைக் காலில் போட்டு மிதித்து “எதிர்க் கட்சித்தலைவர்” பதவியை ஏற்றுக் கொண்டார். (தமிழீழத்துக்காக சர்வதேசமெங்கும் பிரச்சாரம் செய்ய ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம்!”, “ஒரு தமிழன் எதிர்க்கட்சித் தலைவனாக இருப்பது எத்துணைப் பெருமை!” என்றெல்லாம் இது விளக்கப்பட்டது.)

மக்கள் “தமிழீழம் எங்கே” என்று கேட்டார்கள். “அந்நிய நாட்டில் அரசாங்கம்” வைகுந்தவாசனின் மசாசூட்ஸ் தமிழீழம்! அமைக்கப் போவதாகப் புரட்டினர். இப்படிச் சேடம் இழுக்கத் தொடங்கிய தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் “தமிழீழத்துக்கு” சீக்கிரமே மூச்சு நின்று போய்விட்டது. சிங்கள சிறுவீத தொழிற்சாலைத் தரகர்களின் 1972 அரசியல் யாப்பு எதிர்க்கப்பட்டது. செல்வா பதவி துறந்தார். சிங்கள வணிகத் தரகர்களின் 1978 பாஸிச அரசியல் யாப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. “அமிர் அண்ணா” எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருக்கிறார். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தடைசெய்யப் படுகின்றது. (1978). பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டம். அவசரகாலச் சட்டம்

கொண்டு வரப்பட்டு (1979) தமிழ் இளைஞர்கள் வேட்டையாடப் படுகின்றனர். தாராள இறக்குமதிக் கொள்கை, சுதந்திர வர்த்தக வலயம் என ஏகாதிபத்திய சுரண்டலுக்கு நாட்டை அம்மணமாக நிறுத்தியது, நெருக்கடியை மேலும் ஆழப்படுத்தியது. ஒருக்குமுறையும் கூர்மையடைந்தது. தமிழ்த்தேசிய விடுதலை எழுச்சி தீவிரமடைந்தது.

தமிழ்த் தரகு முதலாளியம், தன் வணிகச் சுரண்டல் நலனுக்குக் கிடைத்த வாய்ப்பாக எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவியைப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. எந்த ஒரு போராட்டத்திலும் இறங்கவில்லை. எல்லா ஒருக்குமுறைக்கும் துணைபோகிறது. வரக்க நலனின் முன்னால் “இன நலன்” அர்த்தமற்ற செல்லாக் காசாகி விட்டது.

இறுதியாக அரைக்காலனிய அமைப்பு முறைக்கு அச்சுறுத்தலாக விளங்கிய தேசிய விடுதலை எழுச்சிக்கு வடிகால் அமைக்க சிங்களத் தரகுமுதலாளியத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்து “மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை”த் திட்டத்தை முன்வைக்கின்றனர்(1981). இதிலேயும் குறைந்தபட்சம் ஒரு சுயாட்சிக்கான சுவடு கூடக் கிடையாது. போராளிக் குழுக்களதும், மக்களதும் தீவிர எதிர்ப்பின் மத்தியில் தமிழ்த் தரகு முதலாளியம் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தலில் பங்கேற்கிறது. இச்சமரச முயற்சி படு தோல்வியைத் தழுவியது.

தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தின் கையை மிஞ்சி வளர்ந்து சென்ற தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு “83 ஜூலை இன அழித்தொழிப்பு” பெரும் உந்து விசையை அளித்தது. தேசம் தழுவிய பேரெழுச்சியாக விடுதலைப் போராட்டம் குமுறி வெடித்தது. எல்லோரும் ஆயுதங்களைத் தேடினர். “வீட்டுக்கு ஒருவன்” அல்ல பலர் வீதிக்கு வந்தனர். “பழம் பழுத்தது”!

இப் பேரெழுச்சியைத் ஒடுக்க சிங்களத் தரகு முதலாளிய பேரினவாத பாஸிச அரசு (ஈழக்கோரிக்கையைத் தடைசெய்யும்) ஆறாவது திருத்தச் சட்டத்தை இயற்றியது, தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்தை நெருக்கடிக்குள் தள்ளியது. 6 வது திருத்தத்தை (பகிரங்கமாக) ஏற்றுக் கொண்டால் தமிழ் மக்களிடமிருந்து முற்றாகத் தனிமைப்பட வேண்டும், தனது பின்புலத்தை இழந்து போனால் சிங்களத் தரகு முதலாளியத்துடன் பேரம் பேசுவதற்கான பலத்தை இழந்துவிட நேரிடும், இந்தக் கதியேற்பட்டால் சிங்களத் தரகு முதலாளியம் போடுகின்ற பிச்சையைப்

பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான். அதற்கு மேல் அதிகம் கோர பலமிருக்காது. திருத்தத்தை ஏற்கமறுத்தால் “பாராளுமன்ற பஞ்சமெத்தை” பறிபோய்விடும். பாராளுமன்றத்தை விட்டுவிட்டு மக்களிடம் போனால் அவர்கள் “விடுதலையுணர்வோடு” இருக்கிறார்கள். போதாக்குறைக்கு ஆயுதங்கள் வேறு அது “தம்பிமாருக்குத்” “தலைவர்கள்” பணிந்து போகவேண்டிய கேவலமாகும்: பிற வர்க்கங்களுக்கு சேவகம் செய்கிற கொடுமையாகும். இந்த நேரத்தில் தான் வனாந்தரத்தில் ஒரு அசரீரி ஒலிக்கிறது. “தமிழ்மக்கள் அடக்கப்படுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.” தமிழ்த் தரகு முதலாளியம் பாக்கு நீரிணையைத் தாண்டுகிறது.

இந்திய அரசின் துணை கொண்டு இலங்கை அரசை பணிய வைத்து அதன் மூலம் தமது வணிகத் தரகு முதலாளிய நலன்களை அடைய முயல்வது, இதற்குத் தடையாக இருக்கக் கூடிய விடுதலைப் போராட்டத்தையும், போராளிகளையும் இந்திய அரசைக் கொண்டே கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவது, இதற்காக இந்திய விஸ்தரிப்பு வாத அரசுக்கு சேவகம் செய்வது இதுதான் அவர்களது திட்டம்.

-ஒப்புதல் வாக்குமூலம் “செல்வா ஈட்டிய செல்வம்”, (இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் வந்த வரலாறு), அ.அமிர்தலிங்கம், தமிழர் கூட்டணி வெளியீடு. சென்னை 13.09.1987இல் இருந்து எடுக்கப்பட்டன. (பக் -29)

இந்த சதித்திட்டத்தை சாத்தியமாக்க தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் நாலு ஆண்டுகள் (83-87) பாடுபட்டுள்ளது! முதல் கட்டத்தில் தமிழ் மக்களின் பாதுகாவலனாக இந்திய அரசு ஆடிய கபட நாடகத்துக்கு அங்கீகாரம் பெறவும், இலங்கை அரசைத் தனிமைப் படுத்தவுமான சர்வதேசப் பிரச்சாரத்தில் இந்திய விஸ்தரிப்புவாத அரசுக்கு சேவகம் செய்கிறது.

அமிர்தலிங்கத்தின் ஒப்புதல் வாக்குமூலம்* (1)

“...இப்படியே உலக நாடுகளுக்கெல்லாம் எம் நிலையை விளக்க நாம் எடுத்த முயற்சி, மக்கள் துன்பப்பட ஒடிப்பதுங்கும் செயலா, துன்பம் துடைக்க இந்திய உதவியை அதற்கு உலகின் ஆதரவைத் திரட்டும் முயற்சியா? என்பதை நம்மக்கள் நிச்சயமாக அறிந்தே இருக்கின்றனர்.” அதே நேரத்தில் சமரசத்தீர்வுக்கான முயற்சியில் இறங்குகிறார். இது

இணைப்பு "C" இலிருந்து இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் வரையான நீண்ட முயற்சியாகும். இந்த நீண்ட முயற்சிகளில் எங்கும் சுயநிர்ணய உரிமை பற்றியோ, குறைந்த பட்சம் ஒரு பூரண சுயாட்சிக்காகவோ தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் முயலவில்லை. அதன் குறி அனைத்தும் மைய அரசின் அதிகாரத்தில் தனக்கு பங்கு வேண்டும் என்பதே. தமிழ் மக்களின் நண்பனாக நாடகமாடிய இந்திய அரசு போராளிக் குழுக்கள் திம்புவில் வைத்த கோரிக்கைகளை மறுக்கிறது. இந்த மறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் ஒரு "மாற்றுத்திட்டத்தை" முன்வைக்கிறது. இத்திட்டம் வடக்கு கிழக்கு இணைப்புக்கூட கோரவில்லை. இந்தத் துரோகத்தை பூசி மெழுகிறார் அமிர்தலிங்கம்.

ஒப்புதல் வாக்குமூலம் * (2)

"1985 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் ஏற்பட்ட மாற்றமானது சூழ்நிலையில் - திம்புக் கோரிக்கைகளை இந்திய அரசு ஏற்க மறுத்து விட்ட சூழ்நிலையில் - நாம் ஒரு மாற்றுத்திட்டம் முன்வைக்கா விட்டால் எமக்கு (தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கு) நமக்குச் சார்பான ஒரே நாடான இந்தியாவின் ஆதரவை இழக்கும் ஆபத்து ஏற்பட்டது. இதைத் தவிர்ப்பதற்காக இந்தியாவின் நட்பைப் பேணுவதற்காக. நாம் ஒரு திட்டத்தைப் பாரதப் பிரதமரிடம் கையளித்தோம்."

திம்புக்கோரிக்கை தமிழர்களின் ஜீவாதார நலன்களை உள்ளடக்கியது. இதை வலியுறுத்தினால் "இந்தியாவின் நட்புக்" கெடுகிறது! இதற்காக, அதை கைவிட்டுவிட்டு "இந்தியாவின் நட்புப் பேணப்படுகிறது" என்றால், அந்த நட்பு யாருடைய நலனைக் காப்பதற்காக?

பெங்களூர் பேச்சுவார்த்தையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் சமரச முயற்சியை நிராகரிக்கின்றனர்.

ஒப்புதல் வாக்குமூலம் * (3)

"இதற்கு உடன் சம்மதத்தைப் பெறும் நோக்கத்தோடு இரவோடிரவாக தமிழீழ புலிகளின் இயக்கத் தலைவர் திரு.பிரபாகரன் பெங்களூர் கொண்டு செல்லப்பட்டார். நீண்டவிவாதங்கள் நடைபெற்ற போதும்

எவ்வித முடிவும் ஏற்படவில்லை.”

இதற்குப் பின்னால் போராளிக் குழுக்களை ஓரங்கட்டி வைத்து விட்டு தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் இந்திய விஸ்தரிப்புவாத அரசின் சமரசத் திட்டத்துக்கு சதியாலோசனை வழங்கும் பாத்திரத்தை ஆற்றுகிறது.

ஒப்புதல் வாக்குமூலம்* (4)

“இதனால் இத்திட்டம் (டிசம்பர் -19) உத்தியோகபூர்வமாக தமிழ் இயக்கங்களுக்கு அறிவிக்கப்படவோ அவர்கள் கருத்துக்கள் கோரப்படவோ இல்லை.”

இறுதியாக இலங்கை அரசை இந்திய மேலாதிக்கத்தை ஏற்கப்பண்ண இந்திய அரசே நேரடியாக அச்சுறுத்தியது.

- 1) சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தை ஒழித்துக் கட்டவும்,
- 2) இலங்கைபாஸிச அரசைப் பாதுகாக்கவும்,
- 3) இந்திய மேலாதிக்கத்தை நிறுவவும்

தமிழ்த்தரகு முதலாளியத்தின் முழு ஒத்துழைப்போடு இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது.

ஒப்புதல் வாக்குமூலம்* (5)

“ஏற்கனவே நாலு வருடங்களாக நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின் மூலம் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்த திட்டத்தில் இருந்து உருவாகிப் பிறந்ததுதான் ஜீலை 29 ன் திகதி கையெழுத்தான இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தமாகும்.”

தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் (தேசத்துரோக இந்திய கைக்கூலிக் குழுக்களும்) மேலாதிக்க ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டது. தனது எதிர்ப்புரட்சிப் பாத்திரம் காரணமாக மக்களிடம் இருந்து தனிமைப்பட்ட இக்கும்பல், மக்களின் விடுதலைப் போராட்ட உணர்வை வன்முறை கொண்டு நசுக்குவதன் மூலம் தமிழ்த் தேசிய இனத்தை இந்திய மேலாதிக்கத்தின் அடிமைகளாக்கி தனது தரகு முதலாளிய வர்க்க நலனை அடைய இந்திய ஆக்கிரமிப்பு படைகளுக்கு அழைப்பு விடுக்கின்றது. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் இருந்த “குறைபாடு

களுக்கு” தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வரீக்கம் முன்வைத்த திருத்தம் இதுதான்!.

ஒப்புதல் வாக்குமூலம்* (6)

“வடக்கு கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்புக்கு நேரடி இந்தியத் தலையீடு அவசியம். சிங்களப் பொலிசையோ, இராணுவத்தையோ அங்கு சட்டம் ஒழுங்கை நிலைநிறுத்தும் வேலையில் ஈடுபடுத்தக்கூடாது.”

ஈழப்போராட்டத்தை ஒருக்கி, தமிழ்த்தேசிய இனத்தை தேர்தல் பாதைக்குள் இழுத்துவிட்டு இலங்கை அரசை இந்திய மேலாதிக் கத்துக்கு பணிய வைத்து தனது தரகு முதலாளிய வரீக்க நலனுக்கு பக்கத் துணையாக இருக்க வேண்டுமென இந்திய விஸ்தரிப்புவாத அரசுக்கு வேண்டு கோள் விடுக்கப்படுகிறது.

ஒப்புதல் வாக்குமூலம்* (7)

“இந்தியாவின் மேலான ஆதரவும் பாதுகாப்பும் எப்போதும் எமக்கிருக்க வேண்டும். அதுவே எமது பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம், அதற்குப் பாத்திரமானவர்களாக (இந்தியக் கைக் கூலிகளாக!) நாம் நடந்து கொள்வோம்.”

இவ்வாறு தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வரீக்கம் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியின் இலக்காக, தேசத் துரோக இந்திய கைக்கூலிக் கும்பலாக தமிழ் மக்கள் முன்னால் தன்னை முழு நிர்வாணமாக நிறுத்தியுள்ளது.

5

தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் யுத்த தந்திர செயல் தந்திர ஸ்தாபனக் கோட்பாடுகளின் எதிர்ப் புரட்சிக் துண்மை

உலக ஏகாதிபத்திய பொருளியல் அமைப்பை பாதுகாப்பது தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்கு தவிர்க்க இயலாத அவசியமாகும். இதன் பொருட்டு உலக ஏகாதிபத்தியச் சுரண்டலின் பிரதான உறுஞ்சு குழலாக இருக்கும் இலங்கையின் அரைக்காலனிய அமைப்பு முறையை பாதுகாப்பது தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் கடமையாகிறது. இது இலங்கையின் முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையையும், அதன் மேல்கட்டுமானங்களைப் பாதுகாப்பதுமாகும். இதுவே தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் குறிக்கோள் ஆகும்.

இக்குறிக்கோளுக்கு சேவகம் செய்யும் வகையில் சமூக வளர்ச்சிப் போக்கின் திருப்பங்களுக்கேற்ப தனது செயல்தந்திர வழியைத் தீர்மானித்துள்ளது. காலனியாதிக்கக் காலத்தில் “அதிகாரப் பங்கிற்கு” முயன்றது. அதிகாரக் கைமாற்றத்தின் பின் தமிழ் மக்களைத் தன் சமூக அடிப்படையாக மாற்றிக்கொள்ளும் அவசியம் எழுகிறது. இதனையும் தனது குறிக்கோளுக்கு இசைவாக மூன்று எதிர்ப் புரட்சிக் கோட்பாடுகளின்

- (1) குறுமினவாதம்
- (2) சமரசவாதம்,
- (3) பாராளுமன்ற - சட்டவாதம்,

அடிப்படையில் சாதிக்கிறது. 70களின் பின்னால் தேசியப் போராட்டம் முன்னுக்கு வருகிறபோது, அதனைத் திசை திருப்ப தனிநாட்டுக் கோரிக்கையை தானே ஏற்றுக்கொள்வதாக நடிக்கிறது. 1981இல்

முன்வைக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை இதன் உள்நோக்கத்தை அம்பலமாக்குகிறது. 1983 ஜூலை இன அழித்தொழிப்பைத் தொடர்ந்து தேசியவிடுதலைப் போராட்டம் பேரெழுச்சி அடைந்ததும் இந்திய தரகுப்பெருமுதலாளிய வர்க்கத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்து சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்துக்கு குழிபறித்து சமரசத்தீர்வு ஒன்றின்மூலம் தனது அதிகாரப் பங்கை அடைய முயல்கிறது. இணைப்பு 'C' இலிருந்து, இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம், 13 வது திருத்தச் சட்டம் வரை இதற்கான முயற்சிகளால் நிறைந்துள்ளன. ஒப்பந்தத்திற்குப் பின்னால் .இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் படைகளின் துணையோடு சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தை ஒருக்கும் பாத்திரத்தை ஏற்கிறது. “சட்டவிரோத துப்பாக்கிகளிற்கு” எதிராக சட்டபூர்வ துப்பாக்கிகளை அணைத்துக் கொள்கிறது.

சூழ்நிலை மாற்றங்கள் திருப்பங்களை ஒட்டி செயல்தந்திர வழிகள் மாற்றப்பட்ட போதும் அடிப்படை முடிக்கம் “அதிகாரப்பங்காகவே” இருந்துள்ளது. சமஸ்டிக் கோரிக்கையும், 81 இல் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையும், 13 வது திருத்தச்சட்டமும் இதனையே காட்டுகின்றன. இப் பொதுப் போக்கிலிருந்து விலகி நிற்பது தனி நாட்டுக் கோரிக்கை ஆகும். 77 இற்குப் பிந்திய முயற்சிகள் “தமிழீழம்” அவர்களது ஏமாற்று மோசடி என்பதை நிரூபிக்கின்றன. இவை தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் தனது குறிகோளில் மிகவும் தெளிவாக இருந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றன.

தன்முழு வரலாற்றுக் காலப்பகுதியிலும் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் நிலவுடைமை வர்க்கங்களுடன் இறுக்கமான கூட்டை வைத்திருந்துள்ளது. பொதுவாக சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்களுடன் “போராட்டத்துடனோடு ஐக்கியப்பட்டுக்கொண்ட போதும்” சிங்கள வணிகத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துடனான அதன் ஐக்கியம் மிக நெருக்கமானதாகும். 70 கள் வரை இந்திய தமிழ்மாநில தரகு முதலாளிகளுடன் (பிரதானமாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்) இருந்த கூட்டுக்கு மாறாக “83 இற்குப் பின்னால் மத்தியிலுள்ள இந்திய தரகுப்பெருமுதலாளிய வர்க்கத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்து கொள்கிறது. சிங்கள தேசத்தின் பிற வர்க்கக் கட்சிகளுடனோ அல்லது தமிழ்த் தேசத்தின் குட்டிபூர்சுவா, தேசிய பூர்சுவா வர்க்கங்களுடனோ தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் கூட்டுக்குச் சென்றதில்லை. தமிழ்த்

தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் தனது நண்பர்களையும் எதிரிகளையும் பற்றித் தெளிவான மதிப்பீட்டையும் ஐக்கிய முன்னணிக் கொள்கையை யும் வைத்திருந்தது.

(போராட்டசக்திகளுக்கு இது ஒருகசப்பான உண்மையாக இருக்குமாக்கும்!)

போராட்ட வடிவங்கள்

போராட்ட வடிவங்களாக, ஆளும்வர்க்கத்தின் சட்ட ஒழுங்கு ஏற்பாடுகளுக்கு இடைஞ்சல் விளைவிக்காத, மக்களுக்குப் போர்க்குணத்தை உண்டாக்காத, அரைக்காலனிய அமைப்புமுறைக்கு உட்பட்டு நிற்கிற மென்மையான வடிவங்கள் கையாளப்பட்டதை முன்னர் விரிவாகப் பார்த்தோம்.

ஸ்தாபன வடிவத்தைப் பார்ப்போம்

நிலவுடைமை வர்க்கம், சொத்துடைய வர்க்கங்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கிற அப்புக்காத்துக்கள், உயர்சாதியினர், ஏகாதிபத்திய நவீன கல்விமுறையின் அசல் வாரிசுகளான கல்விமான்கள் இவர்களுள் இருந்துதான் கட்சியின் மூலஸ்தானத்துக்குச் செல்லும் பாக்கியம் பெற்ற நபர்கள் வருகிறார்கள். இதில் தேறாதவர்கள் “நந்திப்பீடத்தோடு” நின்று கொள்ள வேண்டும். அரசியல் நெருக்கடிகள், தேர்தல் காலத்தையொட்டி “வசந்த மண்டபம்” திறக்கப்படும். மாநாடுகள் கூடும். இது மூலஸ்தானத்துத் “தலைமைக்குழுவின்” தீர்மானங்களுக்கு சம்பிரதாய ஒப்புதல் பெறுவதை நோக்காகக் கொண்டு கூட்டப்படும். ஆதரவாளர்கள், அனுதாபிகள், பார்வையாளர்களாக கலந்து கொள்வர். முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் எப்போதுமே தலைமைக்குழுவிடமே உள்ளது. அதாவது தலைமைக்குழுவுக்குப் புறம்பாக கட்சியின் கொள்கைகளைத் தீர்மானிப்பதில் ஆலோசனை வழங்கவோ, திருத்தங்கள் விமர்சனங்கள் செய்யவோ எந்த இடைநிலை ஸ்தாபன வடிவமும் இல்லை. கட்சிக் கிளைகள் என்று சொல்லப்படுபவை “தேர்தல் திருவிழா”வுக்குத் திறக்கப்படுகிற கடைகள் மட்டுமே. திருவிழா முடிந்ததும் கடை மூடப்பட்டுவிடும். தமிழ் இளைஞர் பேரவை, தமிழ்மகளிர் பேரவை போன்ற விளம்பரப் பலகைகளுக்குப் பின்னால் தேர்தல் பணியாட்கள் கூடுவர். இவையும்

தேர்தல் முடிவதோடு செயலிழந்து போய்விடும். கட்சிக்கென்று சொந்தமாக பிரச்சாரப் பத்திரிகை இருந்ததில்லை. (திரு. செல்வநாயகத்தின் சொந்தப்பத்திரிகையான “சுதந்திரன்” கட்சிப் பத்திரிகையாக இருந்து வந்தது. பின்னர் அது மகனுக்குச் சொந்தமாகிவிட கட்சி ஆரம்பித்த “உதய சூரியன்” பத்திரிகை சில இதழ்களோடு நின்று போய்விட்டது.) இவை மக்களின் “உரிமை”க்காக போராடுகிற ஒரு கட்சியின் இலட்சணங்களாக இல்லையென்பது மட்டுமல்ல ஒரு பிழைப்புவாதக் கட்சிக்குரிய இலட்சணங்களாகவும் கூட இல்லை. மேலும் அடிப்படையில் இது ஜனநாயக விரோத எதேச்சாதிகார தலைமை முறையுமாகும்.

புரட்சியின் விஞ்ஞானம் பற்றிய பாட்டாளிவர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் இருந்து விளக்கினால் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் யுத்ததந்திரம், செயல்தந்திரம், அடிப்படை முடிக்கம், போராட்ட வடிவங்கள், ஸ்தாபன வடிவங்கள், ஊழியர் “கொள்கை” என்பன இவ்வாறுதான் இருந்து வந்துள்ளன.

இவற்றின் சாரமாக இருப்பதும், தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பிடித்துள்ள நோய்களாக இருப்பதும் தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் மூன்று எதிர்ப்புரட்சிக் கோட்பாடுகள் ஆகும். இவை தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் சிந்தனையில் இன்றளவிலும் கூட மிக ஆழமாகச் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் விடுதலைக்காகப் போராடுகின்ற வர்க்கங்கள் கூட இச்சிந்தனைப் போக்கில் இருந்து தம்மை கோட்பாட்டு ரீதியில் முறித்துக் கொள்ளவில்லை. தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்திடமிருந்து தமிழ்த் தேசிய இனம் மரபுரிமையாகப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் இம்மூன்று கோட்பாடுகளுக்கு அவற்றின் எதிர்ப்புரட்சித் தன்மை காரணமாக புதைகுழி தோண்டும் காலம் வந்துவிட்டது. இல்லையென்றால் இவை விடுதலைக்கு புதைகுழி தோண்டிக் கொண்டே இருக்கும். எனவே இவற்றைத் தெளிவாக ஆராய்வோம்.

1) குறுமினவாதம்

தேசியம் என்றால் என்ன? தேசிய இனப்பிரச்சனை ஏன் தோன்றுகிறது? என்பதைப் புரிந்துகொள்வதன் மூலம் குறுமினவாதத்தின் வேரையும், அதன் தீங்கையும் எம்மால் புரிந்துகொள்ள

முடியும். தேசங்கள் (Nations) மனித குலத்தின் வரலாறு முழுமையிலும் இருந்துவந்தவையல்ல. அதுபோல் என்றென்றைக்குமாக நிலைத்து இருக்கப் போகிறவையும் அல்ல. வரலாற்று வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் தான் தேசங்கள் தோன்றின. உலக சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வான வளர்ச்சிப் போக்கிற் கேற்ப தேசங்களின் தோற்றமும் முந்தி அல்லது பிந்தி நடந்துள்ளன. ஸ்ராலின் “தேசம் என்பது முதலாளித்துவ உதயகாலகட்டத்தைச் சேர்ந்த வரலாற்று ரீதியான வகையினம்” என்பார். இங்கே தேசம் என்பது முதலாளித்துவ பொருளுற்பத்தி வளர்ச்சியோடு இணைத்துக் காணப்படுகிறது.

மனிதர்களை ஒரு சமுதாயமாக இணைப்பது உற்பத்தி முறையாகும். எனவே வரலாற்று வளர்ச்சியில் நிலவி வந்த வெவ்வேறு வகையான உற்பத்தி முறைகளுக்கேற்ப மனிதர்கள் சமுதாயமயமாகும் பாங்கும், அச்சமுதாயத்தின் வரம்பும், பண்புகளும் தீர்மானிக்கப்பட்டு வந்துள்ளன.

நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்திமுறை “கிராம சமுதாயங்களாக” மக்களை ஒன்று திரட்டியது. இது நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையின் தன்னிறைவுப் பொருளாதாரத்தில் இருந்து (பற்றாக் குறையில் தன்னிறைவு) தோன்றிய சமுதாய அலகாகும். சுய தேவைையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவிலேயே – அல்லது அதற்கு குறைவாகவே – உற்பத்தி இருக்கிற போது சமுதாயத்தின் பரப்பளவும் குறுகியதாகவே இருக்கிறது. உற்பத்தியின் பின்தங்கிய தன்மைக்கொப்ப அந்த சமுதாயத்தின் சிந்தனையும் குறுகியதாக இருக்கும். “இராமன் ஆண்டால் என்ன? இராவணன் ஆண்டால் என்ன?” என்பது இக்கிராம சமுதாய உணர்வின் வெளிப்பாடாகும். இந் நிலவுடமைக் காலத்தைய சுயதேவை உற்பத்தி முறைக்கான வேலைப் பிரிவினை வடிவமாகவே “சாதி” தோன்றியது. பின்னர் சாதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமுதாயப் பிரிவுகளும் தோன்றின. இந்தளவிலான அல்லது இதிலும் வளர்ந்ததான “மக்கட் சமுதாயப் பிரிவுகள்” எல்லாம் அடிப்படையில் முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையைச் சார்ந்த வகையினங்கள் ஆகும். இவையல்ல தேசங்கள். ஸ்ராலின் “தேசம் என்பது இன அடிப்படையிலோ அல்லது குல அடிப்படையிலோ அமைந்ததல்ல” என்கிறார். இவ்வாறு தன் சமுதாயப்பரப்பை விரிவாக்கி மென்மேலும் ஒன்று திரளும் போக்கு அதிகரிப்பது ஏனெனில் ஒரு

குறிப்பிட்ட உற்பத்தி முறையினுள்ளேயே - மனித அறிவு, தொழில் நுட்பம், உற்பத்திக் கருவிகள் போன்ற - உற்பத்திச் சக்திகள் இடையறாது வளர்ந்து வருவதனாலாகும்.

ஒவ்வொரு பழைய சமுதாயமும் புதிய சமுதாயத்தைத் தன்னுள்ளேயே கருத்தரித்துக் கொள்கிறது. நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையே பூர்சுவா உற்பத்திச் சக்திகளை உருவாக்கிக் கொள்கிறது.”

ஒரு புதிய சமுதாயத்தைக் கருத்தரித்துள்ள ஒவ்வொரு பழைய சமுதாயத்துக்கும் வன்முறையே மருத்துவச்சி. இதுவே ஒரு பொருளாதாரச் சக்தியுமாகும்.” (மார்க்ஸ்).

பூர்சுவா ஜனநாயக (வன்முறைப்) புரட்சிகள் நடந்தேறுகின்றன. (நவீன வரலாற்றின் இப்புதிய கதாநாயகர்கள் வேறு யாருமல்ல. இன்று ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கு வன்முறையின் தீங்கைப் பற்றி போதனை செய்யும் ஏகாதிபத்திய முதலாளிய வர்க்கங்களின் மூதாதையர்களே!) நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்திமுறையின் சிதைவில் “கிராம சமுதாயம்” சிதைகின்றது. தற்போது ஆளும் வர்க்கமாய் உயர்ந்து விட்ட பூர்சுவா வர்க்கம் சமுதாயத்தின் ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட சக்தியான அரசின் அதிகாரத்தை” பயன்படுத்தி முதலாளித்துவப் பொருளூற்பத்தி வளர்ச்சிக்கு வழி திறந்து விடுகின்றது.

முதலாளித்துவ பொருளூற்பத்தி முறையானது தனது வளர்ச்சிக்கும் வீச்சுக்கும் ஏற்ப மக்களை மென் மேலும் சமுதாய மயப்படுத்துவதில் தனது பாத்திரத்தை ஆற்றுகிறது. பழைய உற்பத்தி முறையின் குறுகிய சமுதாயவட்டம் தகர்க்கப்பட்டு பொதுமொழி, பண்பாடு, பிரதேசம், உணர்வு என்பவற்றால் ஒன்றிணைகின்ற தேசிய சமூகங்களை - தேசங்களை - தோற்றுவிக்கிறது. இவ்வாறு ”முதலாளித்துவ உதயகாலகட்டத்தைச் சேர்ந்த வரலாற்று வகையினமாக” (ஐரோப்பிய) தேசங்கள் உருவாகின.

நமது நிலைமை வேறு,

நமது நாட்டில் முதலாளித்துவம் உதயமாகவில்லை. ஏகாதிபத்தியம் அதனை அஸ்தமிக்கச் செய்து விட்டது. நிலப்பிரபுத்துவத்தில் சிதைவு

நடந்துள்ளது. ஆனால் முதலாளித்துவ வளர்ச்சி ஏற்படவில்லை. (ஜனநாயகப் புரட்சி நடந்தேறவில்லை) ஏகாதிபத்திய சுரண்டல் காரணமாக இவ்விடை நிலையில் சிற்றுடைமைப் பொருளாதாரமே தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு இலங்கையில் சமூகப் பொருளாதார அமைப்பு அரைக் காலனிய அரைநிலப்பிரபுத்துவமாக இருக்கிறது. ஆனால் ஏகாதிபத்திய உற்பத்திப் பொருட்களினதும் ஏகாதிபத்திய நிதி மூலதனத்துடன் கூட்டுச் சேர்ந்துள்ள தரகு முதலாளிய உற்பத்திகளினதும் பண்ட வாணிகம் வளர்ந்துள்ளது. ஏகாதிபத்திய சுரண்டல் நலன்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட ரெயில்வே பாதைகள், பிற போக்குவரத்து வசதிகள் உள்ளன. தொலைத் தொடர்பு சாதனங்கள் வளர்ந்துள்ளன. துறைமுகங்களை அண்டிய வணிக நகரங்கள் தோன்றியுள்ளன. இவையெல்லாமும் சேர்ந்து பழைய சமூக கட்டுக்கோப்புக்களை தகர்த்துள்ளன. இந்தளவில் அரைக் காலனிய அரை நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக்குள்ளேயே தேசிய உருவாக்கம் நடந்துள்ளது. ஆனால் இந்த வளர்ச்சிப்போக்கு பூர்த்தியாகவில்லை. **இந்த அமைப்பு முறைக்குள் பூர்த்தியாகவும் முடியாது.** மேற்கண்ட அதனது வளர்ச்சிக்கு தேசிய அரசு-அரசியல் அதிகாரம்- முன்னிபந்தனையாக உள்ளது. இவ்வரசதிகாரத்தைக் கொண்டு சுதந்திர முதலாளித்துவ பொருளுற்பத்தி வளர்ச்சிக்கு வழியமைப்பதன் மூலமே சுதந்திரமானதும் பூரணமானதுமான தேசங்கள் தோன்ற முடியும். இதனால் ஏகாதிபத்தியத்தின் காவல்நாயான இலங்கையின் அரைக் காலனிய அரசும், தமிழர் தேசமும் ஒன்றுக்கொன்று பகைமையான முரண்பாடு கொண்டவையாகும். இனிமேல் ஒரு சுதந்திர தேசத்தைப் பிரசவிக்க வன்முறையே மருத்துவச்சி.

இலங்கையின் தரகுமுதலாளிய ஆளும் கும்பல்களாலும், அவர்களின் சகபாடியான தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தாலும் இதனைத் தாமதப்படுத்தத்தான் முடிந்தது. தடுத்துவிட முடியவில்லை..“70 களின் பின்னால் இது தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டமாக வெடிக்கிறது. ஏகாதிபத்தியமும் அதன் தரகு முதலாளிய வர்க்க அரைக்காலனிய அரசும் நிலவுடமை வர்க்கங்களுடன் கூட்டணி சேர்ந்து இவ்வளர்ச்சிப் போக்கை தடுத்து நிறுத்தி அரைக்காலனிய அமைப்பு முறையை கட்டிக்காக்க விடாப்பிடியாக முயல்கின்றனர். இவர்கள் சமுதாய வளர்ச்சியை தடுத்து நிறுத்த முயல்கிற பிற்போக்கு வர்க்கங்கள் ஆவர்.

முதலாளித்துவ பொருளுற்பத்தி வளர்ச்சியையும், சுதந்திர தேசங்களுக்கும் வேண்டி நிற்கின்ற தேசிய முதலாளிய வர்க்கம் (இடது பிரிவு), குட்டிபூர்சுவா வர்க்கம் (இடது பிரிவு), தொழிலாள வர்க்கம், விவசாயிகள் மேற்கண்ட பிற்போக்கு வர்க்கங்களை எதிர்த்துப் போரிடுகின்றனர். இவ் வர்க்கங்களுக்கிடையான போராட்டமாக நமது நாட்டின் “தேசியப் போராட்டம்” நடக்கிறது.

இந்த திருப்பு முனையில் நிற்கிற ஒரு சமுதாயத்தில் (“தமிழினத்தில்”) “பற்று” கொண்டுள்ள ஒருவர் உண்மையில் செய்ய வேண்டியது முதலாளித்துவ பொருளுற்பத்தி வளர்ச்சிக்குத் தடையாக உள்ள ஏகாதிபத்திய சுரண்டலையும், முதலாளித்துவத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையையும் ஒழிப்பதற்காக போராடுவதுதான். அதுதான் தமிழ்மக்களின் பிரதேசத்தை பொருளாதார ரீதியில் ஒன்றிணைக்கவும், அப்பிரதேசத்தின் உற்பத்திச் சக்திகளை வளர்த்தெடுக்கவும், அதன் மூலம் சமுதாயத்தை முன்னேற்றவும் வரலாற்று வளர்ச்சியின் அடுத்த கட்டத்துக்குள் உந்தித்தள்ளவும் அவசியமானதாகும்.

தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கமோ, நிலப்பிரபுத்துவ உற்பத்தி முறையின் புதைகுழியைத் தோண்டி பழைய “இனசமூகத்தின்” ஊனத்தை எடுத்து தமிழ்மக்களின் கண்களை மறைத்து விட்டது. “தமிழனைத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கச் சொல்லுகிற போதும்” – ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு கூழைக்கும்பிடு போடுகிற இந்தத் தரகு முதலாளியத் தமிழர்கள், – “ஆண்ட பரம்பரைக் கதை” பேசுகிறபோதும் “தமிழனுக்கு ஒரு நாடு” என்கிற போதும் நிலவுடமைச் சிந்தனையின் முடைநாற்றத்தைத்தான் காண்கிறோம். ஆனால் இது வரலாற்றுச் சக்கரத்தை பின்னோக்கி இழுக்கிற தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் எதிப்புரட்சி இயல்பில் இருந்து வருவதைப் புரிந்து கொண்டாக வேண்டும்.

இந்த குறுமினவாதக் கோட்பாடு தமிழ்த் தேசிய (இன) பிரச்சனையின் புரட்சிகர உள்ளடக்கத்தை காணவிடாததன் மூலம், போராட்டப் பாதையில் முன்னேற முடியாமல் இழுத்துப் பிடிக்கிறது. மக்களுக்கு ஊட்டப்பட்ட இப்போலி இனப்பெருமையில் தமிழ்த் தரகு முதலாளியத்துக்கு (அரைக்காலனிய அரசுக்கு) கிடைத்த அடுத்த வெற்றி சிங்களப் பெருந்தேசிய இனத்தோடும், இன, மத சிறுபான்மையினரோடும்

ஐக்கியப்படுவதற்கு விரோதமான மன உணர்வை தமிழ் மக்களிடையே உருவாக்கியதாகும்.

“மஞ்சள் துண்டுக்கு கழுத்தறுத்த சிங்களவன்” “தொப்பி பிரட்டிச் சோனகன்”, “வயிற்றுக்குத் தை நம்பினாலும் நம்ப முடியாத வடக்கத்தேயன்”. .....இந்த வாய் மொழிக் கூற்றுக்கள் தமிழ்த் தரகு முதலாளிய குறுமினவாதத்தின் சாதனை ஆகும். இதனால் தமிழ்த் தேசிய (இன) த்துக்கு கிடைத்ததெல்லாம் தனது போராட்ட அணியைத் தானே பலவீனப்படுத்தி பொது எதிரிக்கு முன்னால் பலமிழந்து நின்றதுதான். தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் இதற்கான கைக்கூலியைப் பாராளுமன்றத்தில் நாகரீகமாகப் பெற்றுக்கொண்டது. இதற்கு மேல் தமிழ் மக்களிடத்தில் வலியுறுத்தப்பட்ட “இனப்பற்றை” “மொழிப்பற்றை” தமிழ்க் கலாச்சாரத்தை” இவர்களிடத்தில் பூதக் கண்ணாடி வைத்துப் பார்த்தாலும் காண முடியாது. அனைத்திலும் ஐரோப்பிய நெடி.

மக்கள் தமது வாழ்நிலையின் தேவையாக தேசியம் இருப்பதை உணர்ந்து கொள்ள முன்பே, பழைய உறவுகளின் பின்தங்கிய, தன்னியல்பான உணர்வுகட்கு கொள்கை வடிவம் கொடுத்ததன் மூலம் அவர்களது வாழ்நிலையின் கடமைகளை புரிந்து கொள்ளவிடாது தடுத்துவிட்டதே இவர்களது சாதனையாகும். ஆனால் தேசியம் சமுதாயத் தேவையாகி விட்ட நிலையில் அதன் உயிர் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பில் அடங்கியிருப்பதை உணர்த்தவும், இலங்கையின் ஆளும் கும்பல்களால் ஒடுக்கப்படும் பிற மக்கள் பிரிவினருடன் ஐக்கியப்படவும் குறுமின வாத சிந்தனைப் போக்கை துடைத்தொழிப்பது இன்றிய மையாததாகும். இதற்கு, தேசியத்துக்கும் குறுமினவாதத்துக்கு மிடையில் தெளிவான எல்லைக் கோட்டை வரைந்து கொள்வது அவசியம். அப்போதுதான் தேசியத்தை வளர்த்தெடுக்கவும், தேசியத்துள் ஒழிந்து நிற்கும் குறுமினவாதத்தை ஒழித்துக் கட்டவும் நம்மால் முடியும். மாறாக தேசியப் போராட்டத்தில் ஒதுங்கி நின்று “சோசலிஸம்” பேசுவதோ, குறுமினவாதத்தின் பக்கம் சாய்ந்து சமரசம் செய்து கொள்வதோ புரட்சிப்பாதையில் இருந்து தடம் புரள்வதே ஆகும்.

2) சமரசவாதம்

இது ஓடுக்கப்படும் தேசிய இனத்துக்கு இவ் அரைக்காலனிய அமைப்பு முறைக்குள் தீர்வு கண்டுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையை அளிக்கிறது. பொருளாதாரத் துறையில் “முதலாளியத்துக்கு முந்திய உற்பத்தி முறையையும், அரசியலில் ஏகாதிபத்திய சுரண்டலுக்கான அரசியல் கொள்கைகளும் சட்டங்களும், அரசு முறையில் பாராளுமன்ற திரைக்குப் பின்னால் நிலவும் பாசிஸமும், சமூகப் பண்பாட்டுத் துறையில் ஏகாதிபத்திய அடிவருடிச் சிந்தனையும், நிலவுடமையின் எச்சசொச்சங்களும் ஒன்றுதிரண்ட இவ் அரைக்காலனிய அமைப்புமுறை ஏகாதிபத்திய தரகுமுதலாளிய, நிலவுடமை வர்க்கங்களின் நலன் களைக் காப்பதற்கானதாகும். அடிப்படையில் இது தேசியத்துக்கும், ஜனநாயகத்துக்கும் விரோதமானதாகும்.

மக்களிடம் இருந்து இவ்வமைப்பு முறையைப் பாதுகாப்பதற்காக ஆளும் கும்பல்கள் படை, நீதிமன்றம், சிறைச்சாலை போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ளன. மக்கள் தமது அடிமை நிலைமையையும், ஜனநாயகம் மறுக்கப்பட்ட வாழ்வையும் உணர்ந்து கொள்ளாதவாறு தடுப்பதற்காக பாராளுமன்றம் உள்ளது. இந்நிலையில் இப்பாராளுமன்ற ஏமாற்றை அம்பலப்படுத்தி, இது பாசிஸத்துக்கு மூடுதிரையாக இருப்பதை மக்களுக்குப் புரியவைத்து, இவ் அமைப்பைப் பாதுகாக்கும் சட்டபூர்வ வன்முறை ஏற்பாடுகளை, மக்களின் ஆயுதந்தாங்கிய போராட்டத்தால் முறியடிப்பதன் மூலமே மக்கள் தமது விடுதலையை அடையத் தக்க அமைப்பை உருவாக்கலாம். இதனால் ஆயுதப் போராட்டம் இன்றியமையாத் தேவையாகிறது.

தேசியத்துக்கும் ஜனநாயகத்துக்கும் விரோதமான இவ் அரைக்காலனிய அமைப்பு முறையைத் தூக்கியெறியும் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியே நமது நாட்டின் இன்றைய உடனடித் தேவையாகும். இவ்வரைக்காலனிய அமைப்பு முறையால் ஓடுக்கப்படும் அனைத்து மக்கட் பிரிவுகளையும் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியில் ஐக்கியப் படுவதற்கு, ஓடுக்கப்படும் தமிழ்த்தேசிய இனத்துக்கு பாட்டாளிவர்க்கம் முன்வைக்கும் திட்டமே சுயநிர்ணய உரிமையாகும்.

நமது நாட்டில் ஏகாதிபத்திய, தரகுமுதலாளிய சுரண்டலை மூடி மறைக்கும் திரையாக “சிங்கள பேரினவாதமும் பௌத்த மதவாதமும்”

பயன்பட்டு வந்தது. அதற்குச் சிங்களப் பெருந்தேசிய இனம் பலியாகிப் போனதுமான நிலைமை இரு தேசிய இனங்களதும் ஐக்கியப்பட்ட புரட்சியைச் சாத்தியமற்றதாக்கியுள்ளது. இந்நிலைமை ஒருக்கப்படும் தமிழ்த்தேசிய இனத்தின் சுயநிர்ணய உரிமையை சிங்கள பெருந்தேசிய இனம் - அதன் புரட்சிகர வர்க்கங்கள் - அங்கீகரிப்பதைப் பொறுத்தே மாற்றியமைக்க முடியும். (இதற்காக சிங்கள பெருந்தேசிய இனத்தின் மத்தியில் சுயநிர்ணய உரிமைக்கான பிரச்சாரத்தைக் கொண்டு செல்வது ஒருக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் புரட்சியாளர்களின் கடமையாகும்) அந்நிலைமை ஏற்படுகிற வரை “தமிழ்த்தேசிய இனம் பிரிந்து சென்று தனியரசமைத்தல்” என்பது மார்க்சிய - லெனினிய வழியில் முழு நியாயமுடையதாகும்.

இவற்றில் எந்த வழியில் தேசிய விடுதலைப் புரட்சி சாத்தியமாகும் என்பது வருங்காலத்துக்குரிய விடயமாகும். ஆனால் தேசிய விடுதலைப் புரட்சிதான் நமது நாடு இன்று எதிர் நோக்கியிருக்கும் பிரச்சனை களுக்குத் தீர்வு என்பது வரலாற்றில் முடிவு செய்யப்பட்டுள்ள விடயமாகும். இப்புரட்சியானது அரைக்காலனிய அமைப்பு முறைக்கு உட்பட்டதாக அன்றி அதனைத் தூக்கியெறிகிற வரலாற்றுக் கடமையைச் சாதிக்கும்.

புறவய யதார்த்த நிலைமைகளின் படி இதுவே தமிழ்த்தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்கான பாதையாக உள்ள போது இந்த அரைக்காலனிய அமைப்பு முறைக்குள்ளேயே தீர்வுகண்டு விடலாம் எனக்கூறுவது இரண்டு நோக்கங்களில் இருந்து மட்டுமே வரமுடியும்.

ஒன்று, தமிழ்ச்சமூகத்தை அதன் விடுதலைப் பாதையில் இருந்து திசைதிருப்பி தம் சொந்த வர்க்க நலனை அடைவது.

இரண்டு அரைக்காலனிய அமைப்பு முறையைப் பாதுகாப்பது

தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் சமரசவாதக் கோரிக்கைகளின் நோக்கம் இவை இரண்டுமே ஆகும். இது தமிழ்மக்களின் நலனுக்கு விரோதமானது. தமிழ் மக்களின் முழுக்கம் “சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கு இல்லையேல் பிரிந்து சென்று தனிநாடமைக்கப் போராடுவோம்” என்பதாகும்.

3) பாராளுமன்ற - சட்டவாதம்

இது பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாணும் இடமாக பாராளுமன்றத்தைக் காட்டுகிறது. தேர்தல் பாதையை முன்மொழிகிறது. மக்களின் போராட்டங்களை சட்டவாத வரம்புகளுக்குள் கட்டிப் போடுகிறது. உண்மை இதுவா?

இந்தப் பாராளுமன்றம் பத்துலட்சம் மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குரிமையையும் குடியரிமையையும் பறித்தது. தனிச்சிங்களச்சட்டம் அரசநிர்வாகத் துறையில் இருந்து தமிழ் மக்களை விரட்டியடித்தது. தரப்படுத்தல் சட்டம் தமிழ்மாணவர்களின் கல்வி வாய்ப்புக்குக் குழிபறித்தது. சிங்களக் குடியேற்றச் சட்டம் பிரதேசத்தைப் பறித்தது. அரசியல் அமைப்புச்சட்டங்களும் திருத்தங்களும்⁶ அவசரகாலச் சட்டம் பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டம், பயங்கரவாதச்சட்டம் போன்ற பிணந்தின்னிச் சட்டங்கள் போராடும் மக்களைக் கொன்று பழிதீர்த்தன. பொருளாதாரச் சட்டங்கள் நாட்டை ஏகாதிபத்தியங்கள் சூறையாட அனுமதித்தன. இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் நாட்டை இந்தியாவுக்கு அடகு வைத்தது....இத்தியாதி.....இத்தியாதி....

இந்தப் பாராளுமன்றம் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணும் இடமா? அல்லது இந்தப் பாராளுமன்றமே தீர்வுகாணப்பட வேண்டிய பிரச்சனையா?

உண்மையில் இது இரண்டாகவும் இருக்கிறது. ஏகாதிபத்தியத்துக்கும் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்குமிடையே, சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்கும் தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்துக்குமிடையே சுருங்கச் சொன்னால் ஆளும் கும்பல்களிடையே எழும் பிரச்சனைகளுக்கு இது தீர்வுகாணும் இடமாகவுள்ளது. "பரஸ்பரம் மனம் விட்டுப் பேசவும்" "கலந்துரையாடவும்" இது அவர்களுக்கு வழிசெய்து கொடுக்கிறது. ஆனால் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் மக்களுக்கு இதுவே பிரச்சனையாக இருக்கிறது. உண்மையில் எது தீர்வு எனச் சொல்லப்படுகிறதோ அதுதான் பிரச்சனையாக இருக்கிறது.

⁶வது அரசியலமைப்புத் திருத்தம் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை பறித்தது.

இந்தப் பாராளுமன்றம் அரைக்காலனிய அமைப்புமுறையின் காவல்நாயாக சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் ஆதிக்கத்துக் கான கருவியாக இருப்பதும், கட்டாய இணைப்பின் மூலம் தமிழ்த்தேசத்தின் மீதும் தனது ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முனைவதும் இப்பிரச்சனைகளுக்கான அடிப்படையாகும்.

இந்த நிலைமைகளின் அடிப்படையில் தான் பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மையும் சிறுபான்மையும் உருவாகிறது. இந்த நிலைமைகள் ஜனநாயகத்துக்கு விரோதமானவை. இதன் அடிப்படையில் அமைகிற பெரும்பான்மை - சிறுபான்மை ஜனநாயகத்தோடு சம்பந்தமில்லாதவை. ஜனநாயகம் என்பது மக்களின் ஜீவாதார நலன்களைக் காத்து நிற்கிற அரசுமுறை பற்றியதாகும். எந்த நிலைமைகளின் கீழும் திரட்டப்பட்டு விடுகிற பெரும்பான்மையினதும் சிறுபான்மையினதும் தலைகளை எண்ணுவதற்குப் பெயர் ஜனநாயகம் அல்ல. அதை நமது நாட்டு தரகுமுதலாளிய வர்க்கங்கள் என்கணிதம் படிப்பதற்கு விட்டு விடுவோம். “அவர்கள் தங்களுடைய வழியில் போராடுகிறார்கள். நாங்கள் எங்களுடைய வழியில் போராடுவோம்.”

இந்தப் பாராளுமன்றம் தனது ஜனநாயக யோக்கியதையை நிரூபிக்க வேண்டுமென்றால் கட்டாய இணைப்பைக் கைவிட்டு தமிழ் மக்களின் சுயவிருப்பத்தின் பேரில் சுயநிர்ணய உரிமையை வழங்குவதன் மூலம் ஐக்கியப்படுத்தட்டும். தமிழ் மக்களை ஒரு தனியான தேசிய (இன)மாக அங்கீகரித்து சுயநிர்ணய உரிமையின் அடிப்படையில் இரு தேசங்களையும் ஒரு கூட்டாட்சி அமைத்து ஜனநாயக பூர்வமாக ஐக்கியப்படுத்தட்டும். இவர்கள் இதற்குத் தயாராக இல்லாதது மட்டுமல்ல, கட்டாய இணைப்பைக் கொண்டு பலவந்தமாக தமிழ் மக்களை ஒருக்கியும் வருகிறார்கள்.

சனத்தொகை அடிப்படையில் 74% மாக இருக்கும் சிங்கள தேசத்தையும் 13% மாக இருக்கும் தமிழ்த் தேசத்தையும் பலவந்தமாக கட்டிவைத்து “ஜனநாயகம்” பற்றிப் பேசுவது, தமிழ் மக்கள் ஒருக்கப்படுவதற்கு ஆதரவாயிருப்பது மட்டுமல்ல கடைந்தெடுத்த அயோக்கியத்தனமுமாகும்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் சட்டபூர்வ தரகனாகவும், தரகு முதலாளிய வர்க்கங்களின் சட்டபூர்வ ஒருக்குமுறையாளனாகவும், சட்டபூர்வ கொலை

காரணாகவும், சட்டபூர்வ சுரண்டலாளனாகவும் இருக்கும் இந்தப் பாராளுமன்றத்தை, ஒருக்கப்படும் மக்களின் – சுதந்திரம் காக்கப்படுகிற – சட்டவிரோத வழிகளில் மட்டுமே தூக்கியெறியமுடியும்.

இதனால் ஒருக்கப்படும் தேசிய இனத்தின் விடுதலை, பாராளுமன்ற சட்டவாத வரம்புகளைத்தாண்டி, அரைக்காலனிய அமைப்பு முறையைத் தூக்கிவீசி, தேசிய புரட்சிகர வர்க்கங்கள் தனது கைகளில் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பறித்தெடுத்துக்கொள்ள நீடித்த மக்கள் யுத்தப்பாதையில் நடத்தும் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியின் மூலமே அடையப் படமுடியும்.

தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் பாராளுமன்றத் தேர்தல் பாதையையும், அகிம்சையையும் தெருக்கம்பத்தில் கட்டிச் சுட்டுப் போடுவோம்.

தமிழ்மக்களின் முழக்கம்

"சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்க, பௌத்தமதவாத, பேரினவாத, பாசிஸவாத, அரசைத் தூக்கி எறிவோம்" என்பதாகும்.

ஒருக்கும் சிங்கள தேசம், ஈழத்தமிழர்களின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்காத வரையில், தமிழ் ஈழத்தனியரசே-பிரிவினையே-ஈழத்தமிழர் பிரச்சனைக்கு அரசியல் தீர்வாகும்!

உலகெங்கும் தேசிய இன ஒருக்குமுறையை உக்கிரப்படுத்தும் காரணியான நவீன ஏகாதிபத்தியம்- "சர்வ தேச சமூகம்"- நமது எதிரியாகும்!

சிங்கள இனவெறி பாசிச இலங்கை அரசு ஒழிக!

மக்கள் ஜனநாயக குடியரசு மலர்க!

தமிழ் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை போராட்டம் வெல்க!

இந்திய விஸ்தரிப்புவாதத்தை தோற்கடிப்போம்!

இறுதி வெற்றி புரட்சிகர ஈழமக்களுக்கே!

புதிய ஈழப் புரட்சியாளர்கள் (ENB)

“

a) Imperialism means the progressively mounting oppression of the nations of the world by a handful of Great Powers; it means a period of wars between the latter to extend and consolidate the oppression of nations; it means a period in which the masses of the people are deceived by hypocritical social-patriots, i.e., individuals who, under the pretext of the “freedom of nations”, “the right of nations to self-determination”, and “defence of the fatherland”, justify and defend the oppression of the majority of the world's nations by the Great Powers.

b) It is from this division that our definition of the “right of nations to self-determination” must follow, a definition that is consistently democratic, revolutionary, and in accord with the general task of the immediate struggle for socialism. It is for that right, and in a struggle to achieve sincere recognition for it, that the Social-Democrats of the oppressor nations must demand

that the oppressed nations should have the right of secession, for otherwise recognition of equal rights for nations and of international working-class solidarity would in fact be merely empty phrase-mongering, sheer hypocrisy.

c) On the other hand, the Social-Democrats of the oppressed nations must attach prime significance to the unity and the merging of the workers of the oppressed nations with those of the oppressor nations; otherwise these Social-Democrats will involuntarily become the allies of their own national bourgeoisie, which always betrays the interests of the people and of democracy, and is always ready, in its turn, to annex territory and oppress other nations.

-V.I.Lenin: The Revolutionary Proletariat and the Right of Nations to Self-Determination Written: Written in German not earlier than October 16 (29), 1915

”

- 1 'தமிழ் மக்களோடு பயணிப்போம்!'
அமெரிக்கா
- 2 இலங்கையில் உலக மறு பங்கீட்டு, இந்திய இராணுவத் தளம் அமைப்போம்!
இந்தியா
- 3 இதை 13வது அமுலாக்கம் என்போம்!
பொம்மைகள்

6

பதில்.....

படுகொலையா?

தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் எதிர்ப்புரட்சி வர்க்கமாகும். அதன் தோற்றம் முதல் இன்று வரை தமிழ் மக்களின் தேசிய விடுதலைப் புரட்சியை திசை திருப்பி மழுங்கடிக்கும் எதிர்ப்புரட்சிப் பாத்திரத்தை ஆற்றிவருகிறது. தமது விடுதலையை வென்றெடுப்பதற்காக தமிழ் மக்கள் சிந்திய இரத்தத்தை, அவர்களின் அளப்பரிய தியாகத்தை, பல ஆயிரக்கணக்கான உயிரிழப்புக்களை, உடமை இழப்புக்களை இந்த எதிர்ப்புரட்சிக்கும்பல் தன் சொந்த வர்க்க நலனுக்காக வேட்டையாடியுள்ளது. சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து, இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் படைகளின் துணையோடு போராளும் மக்களை இரத்தப் பலி கொண்டுள்ளது. இதற்குத் தமிழ்த்தேசிய இனம் ஒருநாள் பதில் சொல்லியே தீரும்... எவ்வாறு?

கடந்த ஜூலைமாதம் கொழும்பில் வைத்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணிச் செயலாளர் நாயகம் அமிர்தலிங்கமும், யோகேஸ்வரனும் உரிமை கோரிக் கொள்ளாத ஒரு குழுவினரால் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டனர். இந்த வழியில் தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்துக்கு பதில் சொல்லிவிடலாம் என நாம் கருதவில்லை.

ஏன்?

எந்தக் கட்சியையும் போலவே தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் ஒரு வர்க்கத்தின் கட்சி. இது தமிழ்த்தரகு முதலாளிய வர்க்கத்தின் -

நலனுக்காக போராடிய - கட்சி. இந்த வர்க்கத்தின் அரசியல் பிரதிநிதி என்றவகையில்தான் அமிர்தலிங்கம் தனது பாத்திரத்தை ஆற்றியுள்ளார். தனிமனிதனை அழிப்பதனால் அவன் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் வர்க்கம் அழிந்து போய்விடுவதில்லை. (வெகுசாதாரண உண்மைதான் என்றாலும் சொல்ல வேண்டியுள்ளது தானாகவே செத்துப் போனவர் செல்வநாயகம், இதனால் தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கம் செத்துப் போய்விடவில்லையே!). இவ்வாறு பௌதீக ரீதியாக ஒரு வர்க்கத்தை, அதன் அரசியல் பாத்திரத்தை, செயற்பாட்டை அழித்துவிடவும் முடியாது. உலக வரலாறு முழுமையிலும் இதற்கு ஒரு உதாரணத்தைத் தானும் காணமாட்டோம்.

சமூகம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுண்டுள்ளது. இச் சமூக வர்க்கங்களின் முரண்பட்ட நலன்களில் இருந்தே பல்வேறு கருத்துப் போக்குகளும், ஸ்தாபன அமைப்புக்களும் தோன்றுகின்றன. இச்சமூக வர்க்கங்களும் சமூக நிறுவனங்களும் திட்டவாட்டமான பொருளாயத அடிப்படையிடுப் பதன் காரணமாகவே அவை விடாப்பிடியாக தமது இருப்புக்காக போராடுகின்றன. ஒரு வர்க்கத்தின் முன்னணிப்பிரிவு, அவ்வர்க்கத்தின் நலன்களை உறுதி செய்யும் அரசியற் குறிக்கோள்களையும், அவ்வரசியல் குறிக்கோள்களின் அடிப்படையில் கட்சியாகவும் ஸ்தாபனப்படுகிறது.

அரசியல் போராட்டங்களில் அரசதிகாரத்தைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட வர்க்க நலன்களே மோதிக் கொள்கின்றன. இம் மோதல்களில் தனிமனிதர்களின் இழப்புக்கள் ஒரு வர்க்கத்தின் இருப்பை இல்லாதொழித்து விடுவதில்லை. இதற்கு மாறாக அவ்வர்க்கம் உள்ள வரையில் தனது அரசியல் தலைவனை உடனடியாகவோ சற்றுக் காலந்தாழ்த்தியோ உருவாக்கிக் கொள்கிறது. எனவேதான் அமிர்தலிங்கத்தை கொலை செய்வதனால் தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வர்க்கமோ, அதன் எதிர்ப்புரட்சி அரசியல் பாத்திரமோ இல்லா தொழிந்துவிடாது என்கிறோம்.

ஆனால் எதிர்ப்புரட்சி வர்க்கமான தமிழ்த் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் அரசியல் செல்வாக்கிலிருந்து தமிழ் மக்களை விடுவிக்க வழிகாட்டவேண்டும். இதற்கு எந்த குறுக்கு வழியும் கிடையாது. நிச்சயமாகவும் முடிவாகவும் ஒரேயொரு வழி மட்டுமே உண்டு.

“நாடுதழுவி வகையில் அரசியல் அம்பலப்படுத்தலைத் திரட்டி ஒழுங்கமைப்பதே” அவ்வழியாகும். தீர்க்கமான தாக்குதலையும், தீர்மானகரமான வெற்றியையும் இவ்வழியில் மட்டுமே சாதிக்க முடியும்.

ஏனெனில்” ஒவ்வொரு வர்க்கப் போராட்டமும் அரசியல் போராட்டமாகும்.” ஆளும் வர்க்கங்கள்-அதன் இளைய கூட்டாளியான தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கமும்-தமது எதிர்ப்புரட்சி அரசியலை வைத்து மக்களைத் தம் பின் திரட்டுகின்றன.

நாம், நமது அரசியலை வைத்து இவர்களை அம்பலப்படுத்துவதன் மூலம் மக்களுக்கு அரசியல் தெளிவை ஊட்டுதல் வேண்டும். கூட இருந்து குழிபறிக்கும் சமரச வர்க்கங்களைத் தனிமைப்படுத்த வேண்டும். எதிரிகளை மக்களுக்கு இனங்காட்டி அவர்களை எதிர்த்துப் போராட மக்களைத் திரட்டி அமைப் பாக்க வேண்டும். இந்த “அரசியல் போராட்ட வழியில்” செல்வதன் மூலம் மட்டுமே நாம் வர்க்கப் போராட்டத்தில் முன் செல்லலாம்.

“இவ்வழியில் நம்பிக்கையோ இதனைச் சாதிப்பதற்கான ஆற்றலோ பொறுமையோ இல்லாதவர்கள் தமது வெஞ்சினத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள பயங்கரவாதம் தவிர வேறு போக்கிடம் தேடுவது கஸ்டம்தான”

இதனால் அவர்கள் அமிர்தலிங்கத்தைக் கொன்று விட்டார்கள். ஆனால் அமிர்தலிங்கத்தின் ஆவியைச் சந்திப்பார்கள். அது மக்களின் சிந்தனையில் அமுக்குப் பேயைப் போல் உட்கார்ந்திருக்கிறது.!

புரட்சியைத் துப்பாக்கிகள் தீர்மானிப்பதில்லை. அரசியல் தான் தீர்மானிக்கிறது. (ஈழப்போராட்டத்தின் பின்னடைவு துப்பாக்கிகளின் பற்றாக்குறையால் ஏற்படவில்லை. பிரதானமாக அது ரசிய சமூக ஏகாதிபத்தியம், இந்திய விஸ்தரிப்புவாத அரசு, தமிழ்த் தரகு முதலாளிய வர்க்கம் மற்றும் போராட்ட நடைமுறை குறித்த தவறான அரசியல் மதிப்பீடுகளின் விளைவாக, போராட்டப் பாதையைத் தவறவிட்டதால் தான் ஏற்பட்டதென்பது கண்கூடான உண்மையல்லவா!).

தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய வரீக்கம் மூன்று எதிர்ப்புரட்சிக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தான் தமிழ்மக்களின் மத்தியில் இன்னமும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இக்கோட்பாடுகளில் இருந்து தமிழ்மக்களை விடுவிக்காத வரையில் ஒரு வரீக்கம் என்கிற முறையில் அதன் எதிர்ப்புரட்சிப் பாத்திரத்தை எந்தத் துப்பாக்கியும் எதுவும் செய்துவிடாது.

எனவே தமிழ்த்தரகுமுதலாளிய மூன்று கோட்பாடுகளின் பழைய முழக்கங்கள் மண்மூடிப்போகட்டும். “இந்திய - இலங்கைப் பாசிஸ அரசுகளை எதிர்த்து தமிழ்மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடுவோம்” என்ற புதிய முழக்கத்தோடு போராட்டப் பாதையில் முன்னேறுவோம்.

(முற்றும்)

குறிப்பு: இக்கட்டுரை நவம்பர் 1989 இல் (33 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்), எழுதப்பட்ட புதிய ஈழப்புரட்சியாளர்களால் தமிழீழத்தில் தலை மறைவாக விநியோகிக்கப்பட்டது. 33 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பிரச்சாரப்படுத்தப்பட்ட இச் சிறு பிரசுரம் எந்தக் கருத்துத் திருத்தமும் இல்லாமல் இங்கே அப்படியே மூன்றாவது முறையாக பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

புதிய ஈழப் புரட்சியாளர்கள்

“

We have now exhausted the characteristic features of a nation.

A nation is a historically constituted, stable community of people, formed on the basis of a common language, territory, economic life, and psychological make-up manifested in a common culture.

It goes without saying that a nation, like every historical phenomenon, is subject to the law of change, has its history, its beginning and end. It must be emphasized that none of the above characteristics taken separately is sufficient to define a nation. More than that, it is sufficient for a single one of these characteristics to be lacking and the nation ceases to be a nation. ”

- Stalin

<https://www.marxists.org/reference/archive/stalin/works/1913/03a.htm>

“*Analysis of the Classes in Chinese Society*”

Our enemies are all those in league with imperialism - the warlords, the bureaucrats, the comprador class, the big Landlord class and the reactionary section of the intelligentsia attached to them. The leading force in our revolution is the industrial proletariat. Our closest friends are the entire semi-proletariat and petty bourgeoisie. As for the vacillating middle bourgeoisie, their right wing may become our enemy and their left wing may become our friend - but we must be constantly on our guard and not let them create confusion within our ranks. ”

-Mao

(March 1926), Selected Works, Vol. I, p. 13.

மாவீரர் தினம் - 2021

எல்லாப் புகழும் மாவீரருக்கே!
இறுதி வெற்றி ஈழ மக்களுக்கே!

மாண்ட நம் மக்களே மாவீரத் தோழர்களே செவ்வணக்கம்.

மாவீரர் தினம் துயர் பகிரும் தூய தினம் என்பதோடு, அவர் தம் கனவாம் தமிழீழத் தாயகத்தை, அதன் சமுதாய அவசியத்தை, சமகாலச் சூழலில் ஆய்ந்தறிந்து, போராடுவதற்கான திட்ட தீர்மானங்களை வகுத்து வரையறுக்கும் தினமுமாகும். தேசியத் தளபதி பிரபாகரனின் வருடா வருட மாவீரர் தின உரை இந்த கொள்கை அடிப்படையிலேயே அமைந்திருந்தது. அதை நாம் தொடர் வேண்டும். தொடர்வோம்.

அன்பார்ந்த தமிழீழ மக்களே, மாணவர்களே, இளைஞர்களே, புலம் பெயர் இளையோரே,

இவ்வாண்டு மாவீரர் தினத்தை நிகைவு கூர்ந்து மாவீரர் இயக்கத்தை முன்னெடுப்பதற்கு புறவய, அகவய சூழ் நிலைகள் பற்றிய ஆய்வு இன்றியமையாதது ஆகும். அத்தகை ஒரு ஆய்வு இல்லாத நடைமுறை இயக்கம் தன்னியல்பானதாகி சந்தர்ப்பவாதத்துக்கு பலியாகும். கடிவாளமில்லாமல் களமாகும்!

பக்ச பாசிசம் இம்முறையும் மாவீரர்களை நிகைவு கூர் நீதி மன்றத்தடையையும், படைபலத்தையும், அச்சுறுத்தல்களையும் விடுத்து எச்சரித்துவருகின்றது. இந்த எச்சரிக்கைகளை எதிர்த்து மாவீரர் தினத்தை அனுஷ்டிக்க மக்கள் தயாராகி வருகின்றனர். பக்ச பாசிஸ்டுக்களின் 'ஒரே நாடு ஒரே சட்டத்தை' நீதி மன்றங்களே ஏற்கவில்லை போலும்! சில நீதிமன்றங்கள் அனுமதி வழங்கியுள்ளன. சில அனுமதிக்கவில்லை!

ஏன் மாவீரர்களை நிகைவு கூருவதை சிங்களம் தடை செய்கின்றது, வெறி கொண்டு பாய்கின்றது?

பக்ச பாசிஸ்டுக்கள், கோத்தா ஆட்சிப்பொறுப்பில் அமர்ந்த கடந்த இரண்டே ஆண்டுகளில் நாட்டைக் குட்டிச் சுவராக்கி விட்டனர். பொருளாதாரம் அதல பாதாளத்தில் வீழ்ந்து விட்டது. கடன் சுமை தலைக்கு மேல் சென்று விட்டது. அந்நியச் செலாவணி இன்மையால் இறக்குமதி நின்றிவிட்டது. வரவு செலவுத்திட்ட பற்றாக்குறை உயர்ந்துவிட்டது. பணவீக்கம் 8.3% என அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்டாலும் அது 15% அளவில் இருக்கும் என பிற ஆய்வுகள்-எதிர்க்கட்சி- தெரிவிக்கின்றன. கடன் அடைப்பதற்கு கடன் வாங்குவது, கண் மண் தெரியாமல் பண நோட்டுக்களை அச்சிட்டு விடுவது, இந்த நிலையிலும் அவசியமற்ற ஆடம்பரச் செலவுகளைத் தொடர்வது என நாட்டை நடத்துகின்றது சிங்களம். அதேவேளை விவசாய உற்பத்திக்கு அடிப்படைத் தேவையான உர இறக்குமதிக்கு பணம் இல்லாமல் இருக்கின்றது. இதனை மூடி மறைக்க சுகாதாரக் காரணம் கூறுகின்றது. இதனால் விவசாய உற்பத்தி வீழ்ச்சி அடைந்து விவசாயப் பண்டங்களுக்கு பெருந் தட்டுப்பாடு நிலவுகின்றது. உணவுத் தட்டுப்பாட்டால்-ஏழை எளிய உழைக்கும் மக்கள் சொல்லொணாத் துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர். கிளர்ந்தெழுந்து வீதியில் இறங்கி ஆர்ப்பரிக்கும் மக்கள் மீது அடக்குமுறையை ஏவுகின்றது. கோவிட் தொற்றைக் காரணம் காட்டி மக்கள் ஒன்று கூடுவதைத் தடுக்கின்றது. மக்கள் நாட்டை விட்டு ஓடுகின்றனர்.

இதனால் எழும் எதிர்ப்புகளில் இருந்து தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள மக்களை தமக்குள் மோதவிடுகின்றது. இதற்காக மத மோதல்களை திட்டமிட்டு உருவாக்குகின்றது. ஈழச் சோனகரை குறி வைத்து தாக்குகின்றது. ஈழ தேசிய முரண்பாட்டை மேலும் மேலும் கூர்மைப் படுத்துகின்றது. தமிழ்ப் பாதிதிரிகளை துணை சேர்த்துக் கொள்கின்றது. அனைத்து ஜனநாயக உரிமைகளையும் பறித்து மென்மேலும் பாசிசமயப்படுகின்றது. அரசாங்கத்தையும் அமைச்சுக்களையும் தனது குடும்பத்துக்குள் சுருக்கிவிட்டது. 2022 வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 65% மான நிதி ஒதுக்கீடு இந்தக் குடும்ப உறுப்பினரின் கையில் உள்ள அமைச்சுக்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டவையாகும்! அமைச்சுக்களை செயலிழக்கச் செய்ய 'ஜனாதிபதி செயலகம்' என்கிற பாசிச முறையைக் கையாளுகின்றது.

மறுபக்கத்தில் முதலாளித்துவ மீட்சியாலும், டெங்-ரொட்ஸ்கி போன்ற திருத்தல்வாதிகளின் துரோகத்தாலும் சீரழிந்து பலவீனப்பட்டு பின்தங்கியிருந்த சீனாவும்-ரசியாவும் தம்மை அரசு முதலாளித்துவப் பாதையில் மீளக்கட்டியெழுப்பி வந்தன. மேலை ஏகாதிபத்தியத்தின் உலகமய பொருளாதார திட்டத்தை தன்வயப்படுத்தி சீனா உலகின் பண்ட உற்பத்திக்கு மலிவுத் 'தாய்' ஆனது. சீன உழைக்கும் மக்களின் இரத்தம் குடித்து அசுர அரசு மூலதனத்தை உருவாக்கிக் கொண்டது. அதைக்கொண்டு பெருவீதத் தொழில் துறையை உருவாக்கிக் கொண்டது. ரசியா எரிவாயு வளம், ஆயுத தளபாட உற்பத்தி என்கிற இரண்டு ஆயுதங்களைக் கொண்டு தன்னையும் மீட்டெடுத்துக் கொண்டது.

இறுதியாக ஆப்கான், ஈராக், சிரிய போரின் பின்னணியில் , சீனாவும் ரசியாவும் தம்மை ஏகாதிபத்தியமாக வளர்த்து உருவாக்கிக் கொண்டன.

கிரிமியாவிலும், சிரியாவிலும் ரசிய தலையீடு, ஹொங்கொங்கிலும், தாய்வானிலும், இலங்கையிலும் சீனத் தலையீடு.

மீண்டும் இரட்டைத்துருவ ஒழுங்கமைப்பு:

ஆக மீண்டும் ஒரு இரட்டைத்துருவ உலக ஒழுங்கமைப்பு ஏற்பட்டது.

அமெரிக்க ஐரோப்பிய முகாம்-சீன ரசிய முகாம்.

இந்த இரண்டு முகாம்களினதும் முரண்பாடு, மற்றும் மோதல்களின் அடிப்படை, உலகை மறுபங்கீடு செய்து தீருவதாகும். இது 1987 நிலையில் இருந்து பண்பு ரீதியில் வேறானது, மிகத் தீவிரமானது, பெரிய யுத்தத்துக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடியது.

மேலும் அமெரிக்க ஐரோப்பிய முகாம் உள் முரண்பாடுகளால் சிக்குண்டு சிதறுண்டு பிளவுண்டு கிடக்கிறது. துருக்கி ஒரு NATO நாடாக உள்ள போதும் ரசியாவுடனான அதன் உறவு நெருக்கமடைந்து வருகின்றது. NATO விற்கு மாற்றான ஒரு இராணுவக் கூட்டை அமைக்க வேண்டுமென பிரான்ஸ்

கோரிவருகின்றது. BREXIT, ஆங்கிலக் கால்வாய் குடியேற்றப் பிரச்சனையால், வட அயர்லாந்தின் தேசிய இனப் பிரச்சினையால் பிரான்சும் இங்கிலாந்தும் மோதிக்கொள்கின்றன. ரசியாவிடமிருந்து எரிவாயு பெறும் எண்ணெய்க்குழாய் அமைப்பது தொடர்பாக அமெரிக்காவும்- ஜேர்மனியும் (ஐரோப்பாவும்) வாய்ச் சண்டையிருக்கின்றன. தேசிய இனப்பிரச்சனை, பிரிவினை இயக்கங்கள் எழுந்து வருகின்றன.

இவ்வாறு மேற்கு முகாம் தற்காப்பு நிலையில் (Defensive) உள்ளது.

சீன ரசிய ஏகாதிபத்திய முகாம் உறுதியாகவும், நிலையாகவும், பலமாகவும் இருக்கின்றது. தாக்குதல் நிலையில் (Offensive) உள்ளது. ரசியாவுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான உறவு வலுவடைந்து வருகின்றது.

உலகம் அமெரிக்க ஐரோப்பிய முகாமுக்கும், சீன ரசிய முகாமுக்கும் இடையில் பங்கிடப்படுகின்றது. நாடுகள் இந்த இரண்டு முகாம்களின் பின் அணிதிரளுகின்றன. இந்தியா அமெரிக்க ஐரோப்பிய முகாமுடன் அணிசேர்ந்துள்ளது.

இலங்கை மறுபங்கீடு உலக மறுபங்கீட்டின் ஒரு பகுதியே!

இத்தகைய சூழலில் தான் இலங்கை சிக்குண்டுள்ளது. ஆப்பிழுத்த குரங்கு போல் மாட்டுப்பட்டுப் போய் உள்ளது. அமெரிக்க ஐரோப்பிய முகாமுக்கும், சீன ரசிய முகாமுக்கும் இடையில் பங்கிடப்படுகின்றது. எவ்வளவு தான் முயன்றாலும் இலங்கை இந்திய விரிவாதிக்க வட்டத்தை விட்டு சிங்களம் வெளியேறுவது அவ்வளவு இலகானதல்ல. ஈழ தேசிய இனப்பிரச்சனை இச்சிக்கலின் ஒரு பகுதியாகிவிட்டது .

1983 இற்கு முன்பிருந்தது போல இது ஒரு உள்நாட்டுப் பிரச்சினை அல்ல. 1983 இற்குப் பிந்தி இருந்தவாறு இது பிராந்தியப் பிரச்சனையுமல்ல. 2009 இற்குப்பின்னால் -யுத்தத்தில் சீனத் தலையீட்டோடு- இது உலக மறுபங்கீட்டுப் பிரச்சனையின் பகுதியாகிவிட்டது. இது படிப்படியாக மாறியும் வளர்ந்தும் வருகின்றது.

சில தினங்களுக்கு முன்பான 'தமிழ் மக்களோடு இணைந்து பயணிக்கும்' அமெரிக்க ராஜாங்க அமைச்சின் அறிக்கை இதில் ஒரு திருப்புமுனை ஆகும்.

இது 1983 ஜூலை இனப்படுகொலையைத் தொடர்ந்து "தமிழர்களைக் காக்க இந்தியாதலையிடும்" என்பதற்கு ஈடானதும், புதிய-இன்றைய-பரிமாணம் கொண்டதுமாகும்.

சமந்திரன் குழுவின அமெரிக்கப் பயணம்.

இந்தச் சந்திப்பில் பரிமாறப்பட்ட கருத்துக்களாக பொது வெளியில் சொல்லப்படுகின்ற விடயம் முழு உண்மையுமல்ல. உண்மையைத் தேடுவதற்கான சில தகவல்கள் மட்டுமே. நமது நாடாளுமன்ற வாதிகளும், சிவில் சமூகத்தினரும், ஆய்வாளர்களும், அறிவியக்கக் காரர்களும் ஒரு சேர எம்மை ஏமாற்ற முயலுகின்றனர்.

உண்மையில் இது 1983 ஜூலை இனப்படுகொலைக்குப் பின்னால் சமஸ்டிக் கட்சிக்கும் இந்திய அரசுக்கும் நான்கு ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்த பேச்சு வார்த்தை, -பிரபாகரன் மிகச்சரியாக முன் அனுமானித்தவாறு- இறுதியில் தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கு எந்த ஜனநாயகத் தீர்வையும் வழங்காமல், இந்திய விரிவாதிக்க நலனை உறுதிசெய்ததிலும், இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்திலும், விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிரான ஆயுதக் களைவு மற்றும் ஆக்கிரமிப்பு யுத்தத்திலும் முடிந்தது. அந்த யுத்தத்தில் இந்தியா தோற்றாலும் 2009 இல் வென்றது.

இந்தியப் படையின் ஆக்கிரமிப்புக்கும் சமஸ்டிக் கட்சிக்கும் இடையே நடந்த தொடர் பேச்சுவார்த்தைகளின் மறுபிறப்பு இன்று நிகழும் அமெரிக்கத் தலையீடு..!

தமிழ் மக்களோடு இணைந்து பயணிக்கும் இந்த அமெரிக்கத் திட்டம், சிங்களத்தை அடிபணியச் செய்யவும், சீன சார்புப்போக்கை தடுத்தது நிறுத்தி, ஆசிய பசுபிக் பிராந்தியத்தில் அமெரிக்காவின் உலக மேலாதிக்க மறுபங்கீட்டு நலனை அடைவதற்கான அரசியல் தலையீட்டுப் பிரகடனம் ஆகும். இந்தியத் துணையில் நடக்கும்

ஆகியவற்றைக் கருத்தில் எடுத்து, சிங்களம் வரையவுள்ள புதிய அரசியல் யாப்பில்,

- ஆறாவது திருத்தத்துக்கு மாற்றாக, ஈழதேசிய சுயநிர்ணய உரிமையை, பிரிவினைப் பொதுவாக்கெடுப்பை உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- ஆயுதம் ஏந்தும் உரிமை உறுதி செய்யப்பட வேண்டும்.
- விடுதலைப் புலிகள் மீதான தடையை நீக்கவேண்டும்.
- “பாரதூரமான” குற்றமிழைத்தவர் உட்பட அனைத்து யுத்தக் கைதிகளும், அரசியல் கைதிகளும் விடுதலை செய்யப்படவேண்டும்.
- வலிந்து காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரை விடுவிக்க வேண்டும்.
- நில அபகரிப்பை நிறுத்த வேண்டும், அபகரித்த நிலங்களை திரும்பக்கையளிக்க வேண்டும்.
- 33 ஆண்டுகால ஈழ தேசிய ஒருக்குமுறை யுத்தத்திற்கு நஸ்ட ஈடு செலுத்த வேண்டும்.
- யுத்த பூமியை மீள் நிர்மாணம் செய்யவேண்டும்.
- ஈழ தேசிய இனப்பிரச்சனையை, பிரிவினைக் கோரிக்கையை, பொது வாக்கெடுப்பு முடிக்கதை ஒருபோதும் மேலாதிக்க விரிவாதிக்க நலன்களுக்கு பயன்படுத்தக் கூடாது.

இந்த ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

மீண்டும் எமது ஆரம்பக்கேள்விக்கு வருவோம்,

ஏன் மாவீரர்களை நிகைவு கூருவதை சிங்களம் தடை செய்கின்றது, வெறி கொண்டு பாய்கின்றது?

ஏனென்றால் இதை அனுமதித்தால் மேற்கண்ட கோரிக்கைகளுக்கான ஒரு ஜனநாயக இயக்கம் தோன்றிவிடும் என அவர்கள் அஞ்சுகின்றனர்.

சிங்களம் மட்டுமல்ல இரண்டு ஏகாதிபத்திய முகாமும்தான்.

இந்தியாவும் தான்.

இதனால் சீன முகாமை எதிர்த்து, அமெரிக்க இந்திய முகாமோடு

அணிசேரும் செயல் வழி இலக்கு (Tactics), நமது தொலை வழி இலக்கு (Strategy) (மக்கள் ஜனநாயக குடியரசு முழக்கத்தை) நோக்கி மக்களை வழி நடத்த ஒருபோதும் உதவாது, மாறாக இடைவழிச் சமரசத்துக்கே இட்டுச் செல்லும்.

எனவே இடைவழிச் சமரசங்களை முறியடித்து, ஈழம் காண ஊற்றெடுக்க இவ்வாண்டு மாவீரர் தினத்தில், மேற்கண்ட முழக்கங்களின் அடிப்படையில், ஒரு புதிய ஈழ புரட்சிகர ஜனநாயக இயக்கத்தைக் கட்டியமைக்க அணி சேருமாறு அழைக்கின்றோம்.

எல்லாப் புகழும் மாவீரருக்கே! இறுதி வெற்றி ஈழ மக்களுக்கே!!

சுபா

26-11-2021

“

காலனிய முறை என்பது இனவாதத்தால் உருவாக்கப்பட்டது , இனவாதத்தின் மூலம் அடிமை முறைகள் உருவாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு, காலனியாதிக் ஆதரவு, திராவிட மரபினவாதம், தமிழ் தேசிய இன சுயநிர்ணய உரிமைக்கும் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்திற்கும் பெருங்கேடு ஏற்படுத்தியது.

சுயநிர்ணய உரிமை என்றால் என்ன? ஒரே அரசின் கீழ் உள்ள பல தேசிய இனங்கள் அதே அரசின் கீழ் வாழ்வதா, பிரிந்துசென்று தனியரசு அமைத்துக் கொள்வதா என அந்தந்த (தேசிய) இனத்து மக்கள் தாமதவே முடிவெடுக்கும் உரிமையிது. ஒரு தேசிய இனம் ஒரு அரசிலிருந்து பிரிந்து செல்ல விரும்பினால் அவ்வாறு பிரிந்து செல்வதற்கு அதற்கு சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்ற ஜனநாயக உரிமையிது. சுயநிர்ணய உரிமை என்றால் பிரிந்து செல்லும் உரிமையே.

ஈழ தேசம் இதை ஒருபோதும் பேர்ப்பொருளாக்கக் கூடாது.”

A.M.K.

IPKFஉம் இந்திய ஆயுத அபகரிப்பும்

இப்போர்ச்சூழலும் அது சார்ந்த நிலைமைகளும் இன்று கால் நூற்றாண்டு (33ஆண்டுகள்) கடந்த வரலாறாகிவிட்டன. ஆனால் 13 ஆவது திருத்தச் சட்டமும் மாகாணசபைகளும் இன்னும் சமகால நிகழ்வில் சம்பந்தப்பட்டவையாய் உள்ளன. இம்மாறியுள்ள நிலைமையை கவனத்திற் கொண்டு கற்குமாறு வாசகரை வேண்டுகின்றோம்.

(சுமார் ஒரு பக்கம் அளவிலான கட்டுரையின் முதற்பக்கமும் கடைசிப்பகுதியும் சிதைந்து விட்டமைக்கு வருந்துகின்றோம்)

சுபா

13 ஆவது திருத்தச் சட்டமும் மாகாணசபைகளும்

1) மாகாணசபைகளும் அவற்றுக்குள்ள அதிகாரங்களும்

அ). தற்போதைய வடக்குக் கிழக்கு இணைப்பானது இப்போதும் தற்காலிகமானதாகவே உள்ளது. மேலும் இது அருகருகாக உள்ள இரண்டு அல்லது மூன்று மாகாணங்களை ஒன்றிணைப்பதற்கு பாராளுமன்றத்திற்கு அதிகாரம் அளிப்பதன் மூலம் தமிழ்ப் பிரதேச இணைப்பை துண்டாடும் பாசிச அரசின் கபட நோக்கங்களையும் தன்னுள் கொண்டதாக உள்ளது.

ஆ). தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசத்தில் “அரச காணி” என்பதன் பேரால் சொந்தம் கொண்டாடும் இலங்கை அரசாங்கம் அவ் அரச காணி தொடர்பில் அனைத்து அதிகாரங்களையும் தன் வசமே வைத்துக் கொண்டுள்ளது. “நீர்ப்பாசன காணி அபிவிருத்தி செயற்திட்டங்களை மேற்கொள்ளல் தேசிய இனவிகித அடிப்படையில் காணிகளை பங்கீடு செய்து ஒதுக்குதல்” ஆகியன தொடர்பில் “இச்செயற்திட்டங்களுக்கான நிர்வாகமும் முகாமையும் இலங்கை அரசாங்கத்தின் பொறுப்பிலேயே இருக்கும்” என உறுதியாகக் கூறப்படுகிறது. அதே வேளை “மாகாணசபை காணி பங்கீடு தொடர்பில் (பேரினவாத) அரசாங்கத்தால் உருவாக்கப்பட்ட தேசிய காணி ஆணைக்குழுவின் கொள்கைகளை கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்” என எச்சரிக்கப்பட்டுள்ளது.. (இந்தக் கொள்கைகள் எத்தகையதாக அமையக் கூடும் என்பதை ஊகிப்பது கடினமானதல்ல!)

ஆக திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தையோ பிரதேச அபகரிப்பையோ துண்டாடலையோ கைவிடும் நோக்கம் எதுவும் மேன்மைதங்கிய இலங்கை அரசாங்கத்துக்கு இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அது மட்டுமல்ல அவற்றைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான அதிகாரத்தையும் அது மாகாண சபையிடம் இருந்து பறித்துக் கொண்டுள்ளது. (என்னே அதிகாரப்பகிர்வு!)

இ). ஒரு தேசிய இனம் தன் சொந்தத் தேசத்தை பாதுகாக்க தனக்கு ஒரு சொந்தப் படையை வைத்திருக்கும் அதிகாரத்தை மறுக்கிறது. ஜனாதிபதி தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு ஜிபி டிஜிபி என்பதோடு “அதிகாரப்பரவலாக்கம்” நின்று விடுகிறது. இதற்கு மேல் மாகாணப் பொலிஸ் ஆணைக் குழுவுக்கோ முதலமைச்சருக்கோ எந்த அதிகாரமும் இல்லை. மேலும் தன் பாசிச கொலைப் பட்டாளங்களை மற்றும் உளவாளிகளை மக்கள் மீது ஏவிவிட இலங்கை அரசு அதிகாரம் பெற்றிருப்பதுடன் அதற்குத் துணை நிற்கவும் மாகாண அரசாங்கத்தை கடமைப்படுத்தி உள்ளது. இல்லையேல் மாகாண அரசாங்கம் கலைக்கப் பட்டுவிடும்!!

ஈ). “மாகாணத்திற்கான நிதி தொடர்பிலான அனைத்துக் கருமங்களும் ஆளுநரால் ஆக்கப்படுகின்ற விதிகளினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட வேண்டும்”

என்ற ஏற்பாடானது தன் சொந்தத் தேசத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் புனர் நிர்மாணப் பணிக்கும் மாகாணசபை முற்றிலும் பேரினவாதப் பாராளுமன்றத்தையே நம்பியுள்ளதைக் காட்டுகிறது. மேலும் அனைத்துப் பொருளாதாரத் திட்டங்களும் நிதி செலவிடப்படும் முறைகளும் பாராளுமன்றத்தாலேயே (நிதி ஆணைக்குழு மற்றும் ஆளுநராலேயே) தீர்மானிக்கப்படுவதாக உள்ளது. ஆக சிங்களத் தரகு முதலாளித்துவ வர்க்க, புத்தமதவாத பேரினவாத அரசு அனுமதிக்கும் அளவுகளை மிஞ்சி எத்தகைய பொருளாதார அபிவிருத்திகளையும் புனர் நிர்மாணத்தையும் மேற்கொள்வதற்கு மாகாணசபை அதிகார மற்றதாக இருக்கிறது.

உ). தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தவரை வடக்கு கிழக்குக்கு வெளியே தமிழ் மொழியை அரசு கரும மொழியாக நடைமுறைப்படுத்துவதை

சட்டத்தின் மூலம் தடை விதித்துள்ளதுடன் ஹைதமிழை அரசு கரும மொழியாக நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடுகள் தொடர்பில் சட்டம் இயற்றும் அதிகாரத்தை பாராளுமன்றமே கொண்டுவந்துள்ளது". அத்தகைய அதிகாரம் மாகாணசபைக்குக் கிடையாது.

ஊ). 'பொதுமக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டம்' எனக் கள்ளப் பெயர் சூட்டியுள்ள மக்கள் விரோத பாசிசக் கறுப்புச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டுத்தான் மாகாணசபை இயங்க வேண்டும். இலங்கையின் பாதுகாப்பு அச்சுறுத்தப்பட்டால் அல்லது கறுப்புச் சட்டம் மீறப்பட்டால் அல்லது மீறப்படும் என ஜனாதிபதி கருதினால் அதற்கான நிலைமைகளை ஒருக்குவதற்கு இந்த மாகாணசபை கடமைப்பட்டது. அதனை நிறைவேற்றத் தவறினால் மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட இந்த மாகாணசபை (ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட்ட ஆளுநரால் கேட்டுக் கேள்வியின்றிக் கலைக்கப்பட்டுவிடும். இதுபற்றி எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்விக்குட்படுத்தப்படுதலாகாது. மூச்! (தமிழ் மக்கள் சுயநிர்ணய உரிமை கோருவது இலங்கையின் பாதுகாப்பை அச்சுறுத்துகிறது என்பதும் பொது மக்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை மீறுகிறது என்பதும் சொல்லாமலே புரிந்து கொள்ளக் கூடியது. ஆக மாகாணசபையின் கடமை என்னவாக இருக்கமுடியும்

எ).பிரதேசம் பொருளாதாரம் பாதுகாப்பு மொழி கல்வி பண்பாடு இவற்றில் எதனையும் சிங்களத் தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கப் புத்தமதவாத பேரினவாத பாசிச இலங்கை அரசின் திட்டமிட்ட அழித்தொழிப்புக்களில் இருந்து பாதுகாப்பதற்கு இந்த மாகாண சபைக்கு அதிகாரம் இல்லை என்பதை மேலே கூறப்பட்டவையிலிருந்து (13 ஆவது திருத்தப்படி) புரிந்து கொள்ள முடியும்.

எனவே மக்களின் நலன் என்கிற பக்கத்திலிருந்து ஆராய்கிறபோது "தேசியப் பெருவழிகள் தேசிய பெருவழிகள் மீதான பாலங்களும் பாதைகளும் தவிர்ந்த குறுந்தெருக்கள் ஒழுங்கைகளைத் திருத்தவும் நன்னடத்தைப் பள்ளிகள் நடத்தவும்" மற்றும் இது போன்ற அற்பச் சீர்திருத்த வேலைகளைச் செய்வதற்கு மேல் இந்த மாகாணசபையால் எதுவும் முடியாது. ஆனால் கேள்வியெல்லாம் மக்களின் நலன் என்கிற ஒரு பக்கம் மட்டும்தானா இந்த மாகாணசபைக்கு உண்டு என்பதுதான். அவ்வாறில்லை அவ் மாகாணசபைக்கு இந்திய இலங்கைப் பாசிச அரசுகளின் நலன் என்கிற மற்றொரு பக்கமும் உண்டு. அந் நலன்களைக் காப்பதன் பெயரிலேயே இந்த மாகாணசபை அரசாங்கம் உருவெடுத்து நிற்கிறது.

2. இன ஒடுக்கவழக்கான இந்திய இலங்கை பாசிச அரசுகளின்

கூட்டுச் சதியை மாகாணசபைய!

சுமார் ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிரிந்து சென்று தனிநாடு அமைப்பதற்கான தமிழ் தேசிய இனத்தின் ஆயுதப் போராட்டம் இலங்கையின் அரைக் காலனிய அரசின் அத்திவாரத்தையே ஆட்டங்காணச் செய்த போது இலங்கை அரசைப் பாதுகாப்பதற்காக அமெரிக்க ரஷ்ய ஏகாதிபத்தியங்களின் வழிகாட்டுதலின் கீழ் இந்திய அரசினது பிராந்திய மேலாதிக்கத்தை இலங்கை அரசு ஏற்படுத்தவும், இந்திய அரசு தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை நசுக்கி இலங்கை அரசைக் காப்பது எனவும் இந்திய இலங்கை அரசுகள் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தன.

இந்த உடன்பாடு எட்டப்படும் வரை தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒடுக்க உண்மையான தோட்டாக்களைப் பயன்படுத்தி வந்தது இலங்கை அரசு. ஆனால் இந்த ஒடுக்கலுக்கு எதிரான பெரும் எழுச்சியை விடுதலைப் போராட்டத்தின் தீவிர வளர்ச்சியைக் கண்டபின்னர்.

போராட்டத்தை ஒடுக்க உண்மைத் தோட்டாக்களை மட்டும் பயன்படுத்தினால் போதாது என்பதை உணர்ந்து தேன் தடவிய தோட்டாக்களைப் பயன்படுத்த அதாவது ஒடுக்குமுறையுடன் சில்லறைச் சீர்திருத்தங்களையும் நிலமைக்குத் தக்கபடி கலந்து பயன்படுத்துவது என இந்திய இலங்கை அரசுகள் திட்டமிட்டுக் கொண்டனர். இதற்கமைய 'அதிகாரப் பகிர்வுமுறை' என்ற புனைபெயரில் முன் வைக்கப்பட்டவைதான் இந்த மாகாணசபைகள்.

இத்திட்டமானது வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களை தற்காலிகமாக இணைக்க மட்டுமே சம்மதிக்கிறது. தற்காலிகமான இணைப்பை அறிவித்த மறுகணமே இவ்வணைப்பைத் துண்டிக்கவும் தமிழ்மக்களை சாதி மத பிரதேச ரீதியாகவும் பிளவுபடுத்தி துண்டாடுவதற்கான முயற்சிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

மேலும் இலங்கைப் பேரினவாதப் பாராளுமன்றத்தில் எடுக்கப்படும் எந்த ஒரு முடிவின் மீதும் இந்த இரண்டு மாகாணங்களுடன் வேறு ஒரு மாகாணத்தை இணைக்கவும் அல்லது இவ்விரு மாகாண இணைப்பை

ரத்துச் செய்யவும் அல்லது இம்மாகாணங்களில் ஒன்றை (கிழக்கு மாகாணம்) வேறு ஒரு அருகில் உள்ள சிங்கள மாகாணத்துடன் இணைக்கவும் முடியும். திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்களை அகற்றவோ கிழக்கில் சிங்களக் குடியேற்றங்களால் சிங்கள மயமாக்கப்பட்ட பிரதேசங்களை வெட்டிப் பிரிக்கவோ மறுப்பதுடன் தொடர்ந்தும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் குடியேற்றத்தை நடத்துவதற்கு ஏதுவாக நிலத்தின் மீதான குடியேற்ற அதிகாரத்தை மைய அரசின் வசமே வைத்துக்கொண்டுள்ளனர். இது சிங்களக் குடியேற்றத்தைத் தொடரவும் தமிழினத்தின் பிரதேச தொடர்ச்சியைத் துண்டாடவும் ஒரு இனமாக இல்லாதொழிப்பதற்கான முழு அக்கறையோடும் தீட்டப்பட்ட திட்டமாகவே உள்ளது.

ஆக இந்திய இலங்கைப் பாசிச அரசுகள் தமிழ்மக்களுக்கு சுய நிர்ணய உரிமையை வழங்க மறுப்பது ஒரு புறமிருக்க இவர்கள் தமிழ் மக்களை ஒரு இனமாகக் கூட அங்கீகரிக்க தமிழர் அனைவரையும் ஒரே மாநில ஆட்சி அமைப்பினுள் கொண்டு வந்து அவர்தம் தனித்துவத்தைப் பேணிக் காப்பதற்கான உத்தரவாதத்தைக் கூட வழங்கத்தயாராக இல்லை. இத்தகைய ஒரு ஆட்சி முறையா இன ஒடுக்குமுறைக்கு முடிவுகட்டப் போகிறது இதனை ஏற்கச்சொல்லி தமிழ் மக்களை யுத்தத்தின் மூலம் நிர்ப்பந்திக்கிற இந்திய அரசா தமிழ் மக்களின் நண்பனாக இருக்க முடியும்.

இந்த மாகாணசபைக்கு பெயரளவிலான அதிகாரங்களே வழங்கப் பட்டுள்ளன. பிரதேசக் கட்டுக்கோப்பைப் பாதுகாக்கவோ பொருளாதார வளர்ச்சியை உத்தரவாதம் செய்யவோ மொழி கல்வி கலாச்சாரத்தை வளர்த்தெடுக்கவோ அதிகாரம் அற்றதாகவே உள்ளது. மாகாண சபைக்கான அதிகாரம் பேரினவாதப் பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தின் படியே வழங்கப்படுகின்றது. இந்த அதிகாரங்களை பாராளுமன்றம் பறித்துக்கொள்ள முடியும் வரம்பிட முடியும். தேவையேற்படின் இந்த அதிகாரங்களை ஜனாதிபதி தடுத்து தன் கையில் எடுத்துக் கொள்ளவும் முடியும்! இன ஒடுக்கலில் இருந்து விடுதலை பெறுவதற்காக ஆயுதம் ஏந்திப் போராடிய ஒரு தேசிய இனத்திற்கு நியாயமான தீர்வாகக் காட்டப்படும் இந்த மாகாணசபையும் இதற்குரிய அதிகாரங்களும் நாடு முழுவதற்கும் பொருந்தி வருவதைக் கொண்டே இதன் மோசடித் தன்மையை புரிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு பாராளுமன்றத்தின் 'வேலைக்காரர்களாக' மாகாண சபைகளை உருவாக்கிவிட்டு அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளதாக பசப்புகின்றன இந்திய இலங்கைப் பாசிச அரசுகள். தமது அதிகாரக் கோட்டையில் ஆரோக்கியமாக அமர்ந்து கொண்டு ஆளும் கும்பல்கள் எடுத்து வீசுகிற எலும்புத் துண்டுதான் இந்த மாகாணசபை. இதனால் இவை இலங்கையை ஆளுகின்ற வர்க்கங்களின் அதிகாரத்தின் அத்திவாரத்தை உடைக்காது. ஒருக்கப்படும் தேசத்தின் தமிழ் தேசிய இனத்திற்கு ஒருக்கும் தேசத்தின் சிங்களத்தேசிய இனத்துடன் சம உரிமை வழங்கிவிடாது. இத்தகைய ஆட்சி முறையில் இலங்கையில் ஒரு ஜனநாயகக் குடியரசு முறை ஏற்பட்டுவிடாது. இன ஒருக்கு முறையும் ஒழிந்து விடாது. மாறாக சிங்களத் தரகுமுதலாளிய வர்க்கத்தின் கைகளில் உள்ள அதிகாரம் பாதுகாக்கப்பட்டவும் பாசிச அரசாங்கத்தை மேலும் கெட்டிப்படுத்தவுமே உதவுவதாக உள்ளது.

நடந்து முடிந்த பாராளுமன்ற பொதுத் தேர்தல் முடிவுகளின்படி (1989) இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் சிங்களப் பேரினவாதக் கட்சிகள் 85வீதத்துக்கு மேற்பட்ட பெரும்பான்மைப் பலத்தைக் கொண்டுள்ளன. ஏனெனில் இலங்கையை ஆளும் வர்க்கங்கள் தங்களது ஆசனத்தை நிலைநிறுத்த சிங்களப் பேரினவாதத்தையும் புத்த மதவாதத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன. அதன் மீது தமது பாசிச அரசை நிறுவிட உள்ளன. இந்த நிலைமையில் ஒரு மாகாணசபை அரசாங்கம் இலங்கையை ஆளும் பேரினவாதிகளுக்கும் நாட்டின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தும் சுரண்டும் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கும் உள்நாட்டு ஆளும் வர்க்கங்களுக்கும் விசுவாசமாக இருந்து இந்த அரசமைப்புக்கும் இன ஒருக்குதலுக்கும் துணைபோகும் வரைக்கும் தான் ஆட்சி பீடத்தில் இருக்க அனுமதிக்கப்படும். அதற்கு மாறாக தனது மக்களதும் தேசிய இனத்தினதும் நலன்களை உறுதியாக பற்றி நின்று அரசுக்கு எதிராக செயற்படுமானால் "அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கட்டளைகளை மீறுகிறது" எனக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு கலைக்கப்பட்டுவிடும்.

எனவே இந்த மாகாணசபையால் இந்நாட்டில் நிலவும் அரைக் காலனிய அரை நிலவுடமை முறையையும் அதைக் கட்டிக் காக்கப் பயன்படும் இனஒருக்கு முறையையும் இம்மியும் அசைக்க முடியாது. பதிலுக்கு இலங்கை அரசில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் தரகு முதலாளிகளும் நிலவுடமைச் சக்திகளும் பேரினவாதிகளும் தமிழினத்தின்

மத்தியிலுள்ள சமரச சக்திகளுக்கும் சரணடைவு வாதிகளுக்கும் மாகாணசபை எனும் எலும்பை வீசித் தமிழினத் துரோகிகளைப் புதிய புதிய அமிர்தலிங்கம் தொண்டமான்களை தயாரிக்கவும் சிங்களப் பேரினவாதிகளுக்கும் இந்திய ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கும் சேவைசெய்ய தமிழர்களிடம் இருந்து புதிய சக்திகளைச் சேர்க்கவும் தேசிய இனத்தைப் பிளவுபடுத்தி கோடரிக்காம்புகளின் துணையோடு விடுதலை இயக்கத்தை ஒடுக்கவும் தமது உண்மையான விடுதலையை வென்றெடுக்க போராட்டப் பாதையில் முன்னேறும் மக்களை சமரசப் பாதையில் இழுத்துவிட்டுச் சீரழிக்கவுமே பயன்படுவதாகும். சுருங்கச் சொன்னால் இந்திய இலங்கை அரசுகள் கூட்டாக முன்வைக்கும் இந்த ஆட்சிமுறை இனஒடுக்கலுக்கும் இந்நாட்டில் நிலவும் பிற்போக்கான சமூக அமைப்பைக் கட்டிக் காப்பதற்குமான ஒரு கருவியாகவே உள்ளது. இதனால் இது இந்திய இலங்கை அரசுகளின் நலன்களோடு பிரிக்கமுடியாதவாறு பிணைக்கப்பட்டதாகவும் உள்ளது.

ஆக இந்திய இலங்கை பாசிச அரசுகளின் அடிவருடிகளான அமிர்தலிங்கம் தொண்டமான் ஆகியோரையும் இன்னும் பதவி வெறியர்களும் பிழைப்புவாதிகளுமான பத்மநாபா வரதராஜபெருமாள் போன்ற கைக்கூலிகளையும் தம் பக்கம் நிறுத்துவதற்காக அற்பச் சலுகைகளை வழங்குவது மறுபுறம் தமிழ் இனத்தின் விடுதலை இயக்கத்தையும் விடுதலைப் போராளிகளையும் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலுள்ள ஜனநாயகச் சக்திகளையும் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களையும் ஒடுக்க உண்மையான தோட்டாக்களையும் பயன்படுத்துவது என்ற இரட்டைக் கொள்கையின் ஒரு பக்கமே இந்த மாகாணசபைத் திட்டமாகும். சுருங்கச் சொன்னால் தமிழ் இனத்தின் ஒரு பிரிவை அற்பச் சலுகைகளைக் காட்டி உடைத்தெடுத்து தம் பக்கம் சேர்த்துக் கொண்டு விடுதலைப் போரில் உறுதியாக நிற்கும் மறு தரத்தை இராணுவ ரீதியாக ஒழித்துக் கட்டுவது இதற்காக தமது கைக்கூலிகளையே உபயோகித்துக் கொள்வது இந்திய இலங்கை அரசுகளின் தற்போதைய தந்திரோபாயமாகும். இப்புதிய தந்திரோபாய த்தை செயற்படுத்துவதற்காக இந்திய அரசானது- மக்களை ஏய்த்து சமரத்துக்குப் பின்னால் திரட்டவும் விடுதலைப் போராளிகளை மக்களிடம் இருந்து தனிமைப்படுத்தவுமாக- அரசியல் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபட்டு வருகின்றது.

இந்த மாகாணசபைத் திட்டத்தை இனப்பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வாகக் காட்டி இலங்கை அரசு இனப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண இறங்கி வந்துள்ளதாகவும் ,போராளிகளும் இறங்கி வந்து இத்தீர்வை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஒரு நடுநிலையாளன் வேடத்தைப் போட்டுக் கொண்டு பசப்புக்கின்றது.

போராளிகள் ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கைவிட்டு ஆயுதங்களை கீழேபோட்டுச் சரணடைந்து இலங்கை அரசு திறந்துவைத்துள்ளதாகக் கூறும் ஜனநாயக வழிமுறைக்கு வரும்படியும் வன்முறை எந்தப் பயனையும் தராது அன்பு அகிம்சை வழியாலேயே எதனையும் அடைய முடியுமெனவும் மக்கள் இன்று அமைதியையே விரும்புகின்றார்கள் எனவே அமைதியை நிலைநாட்ட போராளிகள் சரணடைய வேண்டும் மாகாணசபைத் தீர்வை ஏற்று தேர்தல் பாதைக்குத் திரும்ப வேண்டுமெனவும் அழைப்புவிடுகிறது இந்த வகையான உபதேசங்கள் மூலம் தன்னை ஒரு நியாயவானாகக் காட்டிக் கொள்ள முயல்கிறது (இந்திய அரசு).

ஆனால் இலங்கை அரசுக்கு நெருங்கிய கூட்டாளியாக செயற்பட்டபடியே இந்த நாடகத்தை இந்திய அரசு ஆடிவருகிறது. ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் இடையே ஒருக்குபவர்களுக்கும் ஒருக்கப்பட்டவர்களுக்கும் இடையே என்ன விட்டுக் கொடுப்பும் சமரசமும் சாத்தியமாக முடியுமா? ஆக்கிரமிப்பாளர் ஆக்கிரமிப்பைக் கைவிட்டு வெளியேறுவது ஒருக்குபவர்கள் ஒருக்குமுறையைக் கைவிட்டு சுயநிர்ணய உரிமையை வழங்குவது என்பதை விடவும் வேறு தீர்வு ஏதும் இருக்க முடியுமா? இந்திய அரசு கூறும் இருபுறமும் விட்டுக் கொடுத்து சமரசத்துக்கு வருவதென்பது “நீ அவல் கொண்டு வா நான் உமிகொண்டு வருகின்றேன் இருவருமாக ஊதி ஊதிச் சாப்பிடலாம்.” என்பது போன்ற ஒரு ஏமாற்றாக மட்டுமே இருக்க முடியும். விடுதலை அல்லது அடிமைத்தனம் என்பதற்குமேல் ஒருக்கப்படும் மக்கள் இனங்களுக்கு வேறு என்ன மூன்றாவது தீர்வு இருக்கமுடியும் ஒரு தேசிய இனம் தனது அடிப்படையான அரசியல் ஜனநாயக உரிமையான சுயநிர்ணய உரிமையைக் கைவிட்டு எதைப் பெற்றாலும் அது ஏதாவது ஒரு வழியிலான அடிமை வாழ்வாகவே இருக்கும்.

இந்த நிலைமையில் மக்களின் ஜனநாயக உரிமை என்பது ஆக்கிரமிப்பாளர்களை வெளியேற்றுவதும் இன ஒருக்குமுறைக்கு முடிவு கட்டுவதும் அல்லவா! மக்கள் தமது வாழ்வைத் தாம் விரும்பும் பாதையில் அமைக்கவும் தம் முன் வைக்கப்படும் எந்த ஒரு தீர்வையும் ஏற்கவோ அல்லது நிராகரிக்கவோ அவர்களுக்குள்ள உரிமையே ஜனநாயக உரிமையாகும். இந்த வகையில் தமிழ் மக்கள் பிரிந்து செல்வதா இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி அரசமைப்புக்குள் வாழ்வதா என்ற பிரச்சனையில் மக்களுக்கு ஜனநாயகபூர்வமாக முடிவுசெய்யும் (கருத்துக் கணிப்பு) வாய்ப்பு வழங்கப்படுமா இதைச் செய்வதற்கு இந்திய இலங்கைப் பாசிச அரசுகள் தயாராக இல்லை. அதுமட்டுமல்ல இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி என்கிற இனஒடுக்குதலுக்கான ஆட்சிமுறைக்குள்ளேயே தாம் வைக்கும் மாகாணசபை ஆட்சி வடிவத்தை ஏற்கிறார்களா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிக்கவும் மக்களின் வாக்குகளுக்கு உரிமை இல்லை. எத்தகைய ஆட்சிவடிவம்? எது பரப்பெல்லை? எந்தளவு அதிகாரம்? எல்லாவற்றையுமே அவர்கள் தீர்மானித்துவிட்டு இதில் பங்கு கொள்கிற அமைப்புக் களையும் தாமே உருவாக்கிவிட்டு அவற்றுக்கு வாக்களிப்பதை மட்டும் (சொல்லப்போனால் வாக்கையும் கூட அவர்களே தான் அளித்தார்கள்) ஜனநாயக நீரோட்டத்தில் கலப்பதாக கூறுகிறது இந்தியா! யாருக்குத் தேவை இந்த நீரோட்டம் தூ!

குறிப்பு: (இத்துடன் இணைந்து வந்திருக்க வேண்டிய மற்றொருபக்கம் தற்சமயம் நம் கைவசம் இல்லை. தயவுசெய்து மன்னிக்கவும்)

ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவத்தின் உச்சக்கட்டம்

ஏகாதிபத்தியம் தனது உலகப் பங்கீட்டுக்கான போர்களை நடத்துமளவுக்கு ஐரோப்பிய நாடுளின் பொருளாதார முரண்பாடுகள் வளர்ந்து விட்ட காலத்தில் (1900களில்), இரண்டாம் அகிலத்தின் தலைவர்களில் சிலர் சமூக தேசிய வெறி கொண்டு போரில் உலக பாட்டாளி ஒற்றுமையை பேணாது, தனது நாட்டின் முதலாளித்துவத்தின் பின் வால் பிடித்து சென்றனர். அதுமட்டுமின்றி அதற்கான விளக்கங்களையும் மார்க்சியத்தின் பெயரில் கொடுத்தனர். அத்தகைய சந்தர்ப்பவாதிகளை மார்க்சிய வழி நின்று உலக பொருளாதார நிலைமைகளை 1000க்கும் மேற்பட்ட நூல்கள், அரசு புள்ளி விவரங்களின் துணை கொண்டு அம்பலப்படுத்தியும், உலக பாட்டாளி வர்க்க ஒற்றுமை, மற்றும் புதிய அரசியல் தந்திரங்களையும் வகுத்தார் லெனின், அதில் ஏகாதிபத்தியங்களுக்கிடையிலான போர்க் காலத்தில் பாட்டாளி வர்க்கமானது, உள்நாட்டு (தேசிய) முதலாளிகளுக்கு வால் பிடிக்காது, உள் நாட்டு புரட்சிகளின் மூலம் பாட்டாளி வர்க்க அதிகாரத்தை தோற்றுவிக்க வேண்டும் எனவும் கூறினார் மாமேதை தோழர் லெனின். அதுவே மார்க்சிய வழி. (ஏ.எம்.கே)

இந்நூலை லெனின் 1916 ஜனவரி ஜூலையில் எழுதினார். 18 பக்க வெவ்வேறு பதிப்புகளுக்கான முன்னுரை, முகவுரைகள் தவிர அந்நூல் 180 பக்கங்கள் கொண்டதாகும். 'ஏகாதிபத்தியம் முதலாளித்துவத்தின் உச்சக்கட்டம்-பலரும் படிப்பதற்குரிய விளக்கவுரை' என்கிற தலைப்பில், முதலாளித்துவத்தின் உச்சக்கட்டத்தை அதன் தனிவிசேசமான 10 அம்சங்களில் ஆராய்ந்து ஏகாதிபத்தியத்திற்கு முழு அளவிலான முரணற்ற வரைவிலக்கணம் வகுக்கின்றார் லெனின். இந்த 10 அம்சங்களையும் இணையற்ற ஆதாரங்கள், புள்ளிவிபரங்கள் மூலம் நிறுவுகின்றார். இதனால் அந்நூல் மறுக்க முடியாத விபரங்களால் நிறைந்துள்ளது. அத்தியாவசியமான ஒரு சில தவிர-அந்த புள்ளி-விபரங்களை நீக்கி விட்டு சாராம்சமான அந்த 10 அம்சங்களை மட்டும் தொகுத்து விளக்கியுள்ளார் மார்க்சிய லெனினிய ஆசான் தோழர் ஏ.எம்.கே அவர்கள். 'பலரும் படிப்பதற்குரிய லெனின் விளக்கவுரையை' சாராம்சம் விலகாமல் சாரச் செறிவுடன் மேலும் பலர் படிப்பதற்கு இலகுவாக்கியுள்ளார்.

இந்நூலுக்கு 1917 ஜூலை இல் மாமேதை லெனின் எழுதிய முகவுரையின் இறுதிப்பந்தி வருமாறு:

“அடிப்படைப் பொருளாதாரப் பிரச்சனையை, அதாவது ஏகாதிபத்திய பொருளாதார சாராம்சத்தைப் பற்றிய பிரச்சனையை வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ள இந்நூல் உதவுமென நம்புகின்றேன். இந்தப் பிரச்சனையை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளாமல் தற்கால யுத்தத்தையும், அரசியலையும் புரிந்து கொள்ளவும் முடியாது, மதிப்பீடு செய்யவும் முடியாது”.

லெனின் தற்கால யுத்தம் எனக் குறிப்பிடுவது 28 July 1914 இல் ஆரம்பித்து 11 November 1918 இல் முடிவுக்கு வந்த முதல் உலகப் போர் ஆகும்.

10 அம்சங்களை தொகுத்த ஏ.எம்.கே ஆங்காங்கே தற்கால இந்திய சீன ஈழ உதாரணங்களைக் கோடிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

இது உணர்த்துவது என்னவென்றால் ஏகாதிபத்திய பொருளாதார சாராம்சத்தைப் பற்றிய பிரச்சனையை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளாமல், இந்நூல் எழுதப்பட்ட 105 ஆண்டுகளுக்கு பிந்திய இன்றும் கூட, நடை பெறும் யுத்தங்களையும், அரசியலையும் நாம் புரிந்து கொள்ளவும், மதிப்பீடு செய்யவும் முடியாது என்பதேயாகும்.

எனவே இது கடந்தகாலப் பிரச்சனையோ, ஏகாதிபத்திய தாசர்களும், மார்க்சிய விரோதிகளும், திருத்தல்வாத இந்திய விரிவாதிக்கவாதிகளும், குட்டி முதலாளிய வலதுசாரி இலங்கைத் ‘தமிழ்த் தேசிய’ வாதிகளும் தம்மைத் தற்காத்துக் கொள்ளக் கூறும் பழைய மார்க்சியமோ அல்ல.

மாறாக இக்கும்பல் அஞ்சி நடுங்கும், உலக மக்கள் அனைவரும் விரும்பும் உலக அமைதியையும், சமாதானத்தையும், போரற்ற உலகத்தைப் படைக்க வர்க்கமற்ற சமுதாயத்தைப் படைக்கும், பாட்டாளி வர்க்கப்புரட்சியைக் கொணரும் சமூக சித்தாந்த சக்தியாகும்! அந்த நூலின் தொகுப்பைக் கீழே காண்போம்.

(சுபா)

தொழிந்துறை, மட்டுமல்லாது, ஒப்பந்தங்களின் மூலம் வெளி நாட்டில் உள்ள மூலவளங்களையும் ஒட்டு மொத்தமாக கைப்பற்றிக் கொள்கின்றனர் (பெட்ரோல்). மேற்கண்டபடி, ஏகபோகங்களாக வளர்ந்துவிட்ட முதலாளித்துவமானது அவற்றின் இயல்பான தடையற்ற சுதந்திர வாணிபத்திலிருந்து, சமூக மயமான, கூட்டு உற்பத்தி முறைக்கு முதலாளித்துவத்தின் விருப்பத்திற்கு மாறாகவே நெருக்கடிகளை சமாளிக்கும் பொருட்டு வளர்ந்து விட்டன. ஒட்டு மொத்த தொழில், மூலவளங்கள், சந்தைகளை கட்டுப்படுத்தியுள்ள சில கார்ட்டெல்கள் திடீர் விலையேற்றங்கள், செயற்கையான தில்லுமுல்லுகள் மூலம் பெருமளவு லாபங்களை குவித்தனர். இவ்வாறு ஏகபோகமாய் வளர்ந்த முதலாளித்துவத்திற்கு துணை கருவியாய் இருந்தது வங்கிகள் ஆகும். அவற்றின் பங்கினை கீழே காண்போம்.

2. வங்கிகளும் ஏகாதிபத்திய உருவாக்கத்தில் அவற்றின் புதிய பங்கும்

வங்கியின் பிரதான வேலை:

செயலற்ற மூலதனத்தை (சும்மா வீட்டு பெட்டியில் வச்சிருக்கறதுக்கு பதிலா) செயல் முனைப்புள்ள தொழிற்கடன்களுக்கு அளித்து அவற்றை மூலதனமாக்குதல்.

மேற்கண்ட தலைப்பில் நாம் உற்பத்தியின் ஒன்று குவிப்பு ஏகபோகமாய் வளர்ந்ததைக் கண்டோம். மிகப்பெரும் தொழில் நிறுவனங்களாக வீங்கி வளர்ந்த இவைகளுக்கு பெரிய மூலப்பொருள், (சுரங்கக் கைப்பற்றல்கள், சொந்த தண்டவாளங்கள், கப்பல்கள்) அல்லது தொழிற்கட்டமைப்பு இவற்றை உருவாக்க இதுவரையில் அல்லாத வகையில் நிதிதேவை ஏற்பட்டன. இத்தேவையை வங்கிகள் பூர்த்தி செய்தன. பெரிய தொழில் நிறுவனங்களின் மூலதனம் மட்டுமின்றி, வங்கிகள் சிறு, குறு, தொழிலாளர்களின் சேமிப்பு ஆகியவற்றை இந்த ஏகபோக நிறுவனங்களில் பங்குகளாக மூலதனமிட்டன. (அரசு சட்டங்களின் மூலம் சிறு சேமிப்புகளை, அஞ்சலக சேமிப்புகளை தடை செய்து அவற்றையும் தன் வசமாக்கிக் கொள்ள முனைந்தன என்றால் அவற்றின் தாகத்தை புரிந்து

தனது உள் நாட்டு போட்டியாளரை மட்டுமின்றி வெளி நாட்டின் போட்டி நிறுவனங்களை வாங்குவதன் மூலம் உலக அளவில் தன் ஸ்திரத்தன்மையை நிலை நிறுத்திக் கொண்டன. (எடுத்துக்காட்டாக ராக்பெல்லர், ஸ்டான்டர்ட் ஆயில், டச்சு வங்கி முதலியன. உலகின் பெரிய எண்ணெய் வளங்களை தன் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தன.) மேலும் இந்த நிதியாதிக்க கும்பல்கள் சிறு குறு கண்டுபிடிப்புகளை எந்த விலை கொடுத்தேனும் வாங்கி ஆராய்ச்சி துறைகளை தம் வசப்படுத்தின (எடுத்துக்காட்டாக தாம்சன், ஜெனரல் எலெக்ட்ரிக்). இவ்விதம் உலக அளவில் நிதியாதிக்க கும்பல்களின் வருமானமும் போட்டியும் மாபெரும் வளர்ச்சி அடைந்தன.

உலக அளவில் சில ட்ரஸ்டுகள், நிதியாதிக்க கும்பல்கள் ஒரு தொழிற்சாலை மட்டுமல்லாது அனைத்து துறைகளிலும் பெரும் ஆதிக்கம் செலுத்தி கொழுத்தன. பத்திர வெளியீடுகள் மூலம் பெரும் லாபம் சம்பாதித்தன. 1910 ல் அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு, ஜெர்மனி இவை நான்கும் உலகின் மொத்த நிதி மூலதனத்தில் 80 சதவிகிதத்தை கைவசம் வைத்திருந்தன. இவ்வகையில் உலகின் ஒட்டு மொத்த வாணிப நிதி பரிவர்த்தனையில் பெரும் லாபம் பெற்று வளர்ந்தன. மூலதனத்தின் ஏனைய எல்லா வடிவங்களின் மீதும் நிதி மூலதனமானது ஆதிக்கம் பெற்று விட்டது.

4. மூலதன ஏற்றுமதி

சுதந்திர, தடையில்லா பழைய முதலாளித்துவத்தின் குறியீடாக விளங்கியது வாணிப ஏற்றுமதி, ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஏகபோகமாகிவிட்ட, நிதி ஏகபோகமாயும் வளர்ந்து விட்டநிலையில், முதலாளித்துவம் நிதியை ஏற்றுமதி செய்யும் நிலைக்கு வளர்ந்து விட்டது. 1875 முதல் 1900 வரை பெரும் முதலாளித்துவ நாடுகளாக வளர்ந்து விட்ட அவை தனிப்பெரும் சுயேச்சை முதலாளித்துவ நாடுகளாக வளர்ந்து வந்தன. அதே காலத்தில் முடியரசுகளின் காலனிகளாயும், அரைக் காலனிகளாயும் , ஆசிய நாடுகளும், அரை முதலாளித்துவ நாடுகளாய் ருசியா முதலியனவும் இருந்தன.

அபரிமிதமாய் ஏற்பட்ட மூலதன திரட்சியின் விளைவாக நிதியாதிக்க கும்பல்கள், நிதியை ஏற்றுமதி செய்யத் தொடங்கின. தங்களுக்குப் பிற்பட்ட நாடுகளுடன் மட்டுமல்லாது தங்களின் போட்டி நாடுகளிடையேயும் நிதி ஏற்றுமதி தொடங்கின. இதற்காக அவற்றின் வங்கி கிளைகளின் எண்ணிக்கைகள் ஆயிரக்கணக்கில் அதிகமாயின. மேலும் அவைகளே பிற்பட்ட நாடுகளில் வங்கிகளைத் தொடங்கி தொழிற்துறை நிறுவனங்களையும் உற்பத்தி செய்தன.

இதற்கான மூல காரணங்கள் : குறைந்த விலையில் மூலப்பொருட்கள், குறைந்த விலையில் நிலம், குறைந்த கூலி (இந்தியாவில் இப்போதிருக்கும் மென்பொருள் கம்பனிகள் மாதிரி)

இவ்வாறு நிதி ஏற்றுமதி செய்யும் பொழுது அந்தந்த நாட்டின் அரசு, தொழிற்துறையினருடன் சில உடன்படிக்கைகளையும் செய்து கொண்டன. அதாவது அந்த நாட்டில் புதிதாக அமையவுள்ள சுரங்கங்கள், தண்டவாளங்கள், துறைமுகம், கப்பல்கள், தொழில் சாலைகள் அமைக்கும் பணியை தனது நாட்டின் தொழிற் நிறுவனங்களுக்கு தர வேண்டுமென நிர்ப்பந்தம் செய்தன.

இவ்வகையில் இரட்டை வழியில் அந்த நாடுகளை சுரண்டின. (நினைவில் கொள்க : இந்திய சீன கடன்கள் இலங்கைக்கு தரப்பட்டதும், தமிழின அழிப்பில் இலங்கைக்கு உதவியது, பிறகு துறைமுகம், பெட்ரோல் நிறுவனங்கள் நிறுவப்பட உள்ளது).

5. முதலாளித்துவக் கூட்டுகளிளையே உலகம் பங்கிடப்படுதல்

1600களிலேயே சந்தைக்காக உலகம் பங்கிடப்பட்டிருந்தது. நிதி மூலதன ஏற்றுமதியின் மூலம் உலகின் மூலவளம், தொழிற்துறை, நிதி பரிவர்த்தனை அனைத்தையுமே தன் வசம் உலக ஏகபோக முதலாளித்துவ நாடுகள் கொண்டு வந்து விட்டன. மூலதன ஏற்றுமதியை தொடர்ந்து வெவ்வேறு நாட்டு மூலதன கும்பல்களுக்கிடையில் சர்வதேச ரீதியில் உடன்பாடுகளும், இணைவுகளும் ஏற்பட்டன. உலக அளவில் அதீத-ஏகாதிபத்தியதுக்கான போட்டி ஆரம்பமாயிற்று. உலக அளவில் நிதி ஏற்றுமதியை அதிகரித்தல், சந்தைகள், மூலவளங்கள் கைப்பற்றுதல் இவற்றுக்கான போட்டி அதிகரிக்க தொடங்கியது. உதாரணத்துக்கு ஜெனெரல் எலெக்ட்ரிக்

கம்பனி 175 முதல் 200 வரையிலான சிறு குறு கம்பனிகளைக் கைப்பற்றி அவற்றின் புதிய கண்டுபிடிப்புகளை தனதாக்கிக் கொண்டு, தன் கம்பனியை ஜெர்மன் (ஐரோப்பிய சந்தைகள்) மற்றும் அமெரிக்கா (அமெரிக்கா, தென் அமெரிக்க, கனேடிய சந்தைகள்) என இரண்டாக பிரித்துக் கொண்டு உலகின் போட்டியாளர்களை இல்லா தொழித்ததுடன் மட்டுமன்றி உலகின் பெரிய நிறுவனமாக வளர்ந்தது. இதற்காக அந்தந்த நாட்டு அரசுகளுடன் செல்வாக்கு, அரசியல் புல்லுருவித்தனங்கள் அனைத்தையும் செய்தது. இவ்வாறாக உலகின் ஏகபோக நிதிமூலதன கும்பல்கள் சந்தைகளை மட்டுமின்றி தொழில் நிறுவனங்கள், வங்கிகள், மற்ற நிதியாதிக்கக் கும்பல்களை, அவற்றின் நிதி நிறுவனங்கள், வங்கிகள், அவற்றிற்கு உட்பட்ட எண்ணெய் வயல்கள், நிலக்கரி, எவற்கு, இத்தியாதிகள் என கைப்பற்றின. இவற்றில் சில ஏகபோக நிறுவனங்களுக்கிடையே மோதல்கள் எழுந்தபோது, அதற்காக அரசு பலத்தை (படை) உபயோகிப்பது எனவும் தொடங்கின. எடுத்துக்காட்டாக ராக்பல்லரின் ஸ்டாண்டர்டு எண்ணெய் நிறுவனத்திற்கும் ஜெர்மனின் டாச்சு வங்கிகளின் எண்ணெய் நிறுவனத்திற்கும் போட்டி மிக பெரிய அளவில் வளர்ந்தோங்கியது. ஆனால் ராக்பல்லர் தனது ஜெர்மன் நிதிப்பங்குகளை பின் வாங்கிவிடுவதாக மிரட்டியதன் மூலம் டாச்சு வங்கியின் போட்டியை ஜெர்மன் அரசின் உதவியுடன் தோற்கடித்தார். இதே போல் துறைமுகங்களின் பங்கீடு அரசின் உதவியுடனும், தண்டவாளங்கள் ஆகியவை பிரிக்கப்பட்டன. இதற்காக உலக அரசு-தனியார் ஏகபோகங்கள் உலகை மொத்தமாக தங்களுக்குள் ஒப்பந்தங்களின் மூலம் பங்கிட்டுக் கொண்டன. ஒப்பந்தங்களின் மூலம் 1884ல் இங்கிலாந்து 66 %மும், ஜெர்மனி 27%மும், பெல்ஜியம் 7% சந்தைகளை பங்கிட்டிருந்தன. அதேபோல் தண்டவாள கார்ட்டல்களிடையே உலகில் இங்கிலாந்து 53% மும், ஜெர்மனி 28% மும், பெல்ஜியம் 17% பங்கிட்டுப்பட்டிருந்தன. 1897 தண்டவாளங்களில் 45 % நிதிப்பங்குகளை வைத்திருந்த ஜெர்மனி 1910 ல் நூறு சதவீதப்பங்குகளை வாங்கிவிட்டது. இவ்வாறு உலக பொருளாதார பங்கீட்டின் அடப்படையில் முதலாளித்துவக்கூட்டுகளிடையே குறிப்பிட்ட சில உறவுகள் முன்னேறி வந்தன. அதே போல் காலனிகள், செல்வாக்கு மண்டலங்கள் அடிப்படையிலான அரசியல் உறவுகள் அரசுகளிடையே உருவாகி வந்தன.

இதை தான் சந்தர்ப்பவாதிகள் ஏகாதிபத்தியம் அமைதியை உலகுக்கு கொணருவதாக கூறினர். அது உண்மையல்ல. பொருளாதார உறவுகள் சமநிலையில் என்றும் இருப்பது இல்லை, அவை ஜெர்மனி, ருசிய, ஜப்பான் நாடுகளில் பெருமளவு பெருகி வருகின்றன. அவற்றின் உற்பத்தி சக்திகளின் மாற்றம், நிச்சயம் உற்பத்தி உறவுகளில் மாற்றத்தைக் கோரியே தீரும். அப்போது அவற்றின் சக்திகளின் பலப்பரிட்சையில் உலகம் மறு பங்கிடப்படும், போருக்காக அவை அவற்றை அழைத்துச் செல்லும்.

6. வல்லரசுகளிடையே உலகம் பங்கிடப்படுதல்.

மேற்கண்ட தரவுகளின் மூலம் நாம் உலகமானது முழு அளவில் அரசு மற்றும், முதலாளித்துவங்களினிடையே (அரசின்) துணையுடன் பங்கிடப்பட்டதைக் கண்டோம். இது உலகம் ஒரேயடியாக பங்கிடப்பட்டு விட்டது என்பதை குறிப்பதல்ல. மாறாக மறு பங்கீட்டை கோரி நிற்கிறது என்பதே ஆகும். ஏகபோகத்துக்கு முந்தைய சுதந்திர, தடையற்ற வளர்ச்சி 1860, 1870 களில் உருவாகி உச்சத்தை அடைந்தது. சரியாக அதே கால கட்டத்தில் தான் சந்தைக்கான காலனியக் கைப்பற்றல்கள் உருவாகி வளர்ந்தன. காலனிக் கைப்பற்றல்களும், நிதி மூலதன ஏற்றுமதியும் ஒரே கால கட்டத்தில் உருவாகி வளர்ந்தது, அவை இரண்டையும் உலகப்பங்கீட்டில் அவற்றின் பணியை இணைத்து விட்டது. உள் நாட்டு பொருளாதார நெருக்கடிகள், மந்தம் ஆகியன காலனிகளை (வரிகளிலிருந்து பெருத்த செலவு ஆவதால்) எதிர்த்து வந்த முதலாளித்துவ அறிஜீவிகளையே, அவற்றின் தேவை அதிகரிக்க வேண்டுமென்ற அளவுக்கு கூற வைத்து விட்டன. பலரிடையே உள் நாட்டில் தொழிலாளி - முதலாளி பிரச்சனை ஏகாதிபத்தியத்தின் வரவால் தீர்க்கப்படும் என்ற கருத்து அதிகமாகி விட்டது. உலகளாவிய வகையில் பழைய ஏகாதிபத்தியங்கள், புதிய ஏகாதிபத்தியங்கள், மன்னரை கொண்ட ஏகாதிபத்தியங்கள் (ரசியா, ஜப்பான்) இவற்றிடையே வளர்ச்சியானது, சிறியதாக இல்லாது, புதியவற்றின் அபரிமிதமாக வளர்ந்து வந்தது. நிதி மூலதனத்திற்கு முன் படைகளின் மூலம் கைப்பற்றப்பட்ட காலனிகள், பின்னர் நிதி மூலதன ஏற்றுமதிகளுக்கான உடன்படிக்கைகளின் மூலம் அடிமையாக்கப்பட்டன. (எ.கா அர்ஜென்டினா). பெயரளவில் சுயேச்சை களாக இருந்து வந்த சிலவும் நிதி மூலதன அரசு தந்திரோபயங்களின்

வலைப்பின்னலில் ஏகபோகங்களுக்கு கீழ்ப்படிந்து விட்டன. ஆனால் அரசு படை பலத்தின் அடிப்படையிலும் சில நாடுகள் கீழ்ப்படிந்தன (போர்ச்சுகல்). ஐரோப்பாவில் வலிமையாக உள்ள நாடுகள் அதன் காலனிகளில் வேறுபட்ட வலிமையுடன் உள்ளன. ஆகவே நிதி ஏகபோகங்கள் தனது நாட்டு அரசுகளிடையில் உறவு வைத்துக் கொண்டு சாதகமான அரசியல் நடவடிக்கைகளை எடுக்க வைக்க சட்டங்கள் இயற்ற நிர்ப்பந்தித்தன. இந்த நிலையில் இன்னும் அளவில்லாத சுரண்டல்களுக்காக நம்பிக்கை கொண்டு நிதி ஏற்றுமதி செய்வதானது நிதிஏகபோக - அரசுகளின் கூட்டுகளிடையே போட்டியையும், அரசியல் நிலைமைகளை உறவுகளை தன் சக்திக்கேற்ப மாற்றிக் கொள்ளவும் மட்டுமே முகையுமே அன்றி சமாதானத்தையல்ல.

7. முதலாளித்துவத்தின் குணியாகிய கட்டமாகிய ஏகாதிபத்தியம்

(மேற்கண்ட தலைப்புகளின் தொகுப்பு)

- அ) தடையில்லாப் போட்டியின் வளர்ச்சி → முதலாளித்துவ ஏகபோகம்
- ஆ) சிறு, குழு தொழில் நிறுவனங்கள் → பெரும் நிறுவனங்கள்
- இ) மூலதன ஒன்றுகுவிப்பு → கார்ட்டல்கள் → சிண்டிகேட்டுகள் - மூலதன ஏகபோகங்கள் + வங்கிகளின் கூட்டு → ஏகபோக நிதியாதிக்க கும்பல்கள்
- ஈ) பண்ட ஏற்றுமதி → நிதி மூலதன ஏற்றுமதி
- எ) எளிய போட்டிகள் → முரண்பாடுகள் → சிக்கலான, முரண்பாடுகள், பூசல்கள்
- ஏ) உள் நாட்டு வங்கிகள் (அரசு மூலதனம் குறைவு), அரசு - நிதியாதிக்க ஏகபோகம்
- உ) வங்கி மூலதனம் + தொழிற்சாலை மூலதனம் → நிதிமூலதனம் மட்டுமே தொழிற்சாலையை கட்டுப்படுத்துதல்

பொருளாதார வாழ்வில் தீர்மானகரமான பங்காற்றும் ஏகபோகங்களை தோற்றுவிக்கும் உயர்ந்த கட்டத்துக்கு, உற்பத்தியின் மூலதனத்தின் ஒன்றுகுவிப்பு வளர்ந்து விட்டது. நிதிமூலதன ஏற்றுமதியின் மூலம் இரட்டை முறையில் சுரண்டல் (கடனுக்கான வட்டி, திட்டப்பணிகளை நிறைவேற்றுதல்) பழைய பண்ட ஏற்றுமதியில் இருந்து முற்றும்

வேறுபட்டு விட்டது. முதலாளித்துவ ஏகபோகங்கள் தன் நாட்டு அரசுகளுடன் கூட்டு வைத்துக் கொண்டு (நிதி மூலதன, காலனி, ராணுவ நடவடிக்கைகளுக்காக) உலகையே தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டன. மூலதன ஏற்றுமதியானது உலகப்பங்கீட்டை அளவுரீதியான வளர்ச்சியில் இருந்து பண்புரீதியான மாற்றத்துக்கு கொண்டு வந்து விட்டது. மேலும் தனது எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு தடையாக நிற்கும் வளர்ந்து வரும் நாடுகள், ஏற்கனவே வல்லரசாக உள்ள நாடுகள் ஆகியவற்றின் பலத்தை குன்றச் செய்ய பல தில்லுமுல்லுகளையும், ராணுவ நடவடிக்கைகளையுமே அவை நம்பி நிற்கின்றன. இவ்வாறாக வளர்ந்து நிற்கும் ஏகபோக முதலாளித்துவத்தின் உச்சகட்டத்தை உடைத்தெறிய உலகப்பாட்டாளி ஒற்றுமையை பேணாது தேசிய வெறியின் பின் நின்று கொண்டு ஜெர்மன் முதலாளித்துவத்தின் வாலாகிப்போனார் கார்ல் காவுத்ஸ்கி. அளவுரீதியில் பெருகி வளர்ந்து பண்புரீதியில் ஏகாதிபத்தியம் எனும் புதிய பரிமாணத்தில் வளர்ந்து நிற்பதை அது ஒரு முதலாளித்துவத்தின் ஒரு வடிவமே என தவறாகமதிப்பிடுகிறார் காவுத்ஸ்கி. அது மட்டுமின்றி ஏகாதிபத்தியமானது நிதிமூலதனமாக மாறி நிற்கையில் அதை தொழில் மூலதனமகவும், பிற்பட்ட நாடுகளை மட்டுமின்றி, தனக்கு முற்பட்ட நாடுகளையும் நிதியாதிக்கத்தின் மூலம் ஆதிக்கம் செய்யும் நிலையில் அவை விவசாய நாடுகளை மட்டுமே கைப்பற்றுவதாகவும் தவறாக கணிக்கிறார் காவுத்ஸ்கி. ஏகாதிபத்தியங்களின் சில உடன்படிக்கைகளை முன்னிறுத்தி அவை ஒரு அதீத-ஏகாதிபத்தியமாக ஒருங்கிணைந்து விட்டதாகவும் கணிக்கும் வேளையில் அவை தன் சக்தி ரீதியில் பெருமளவு வளர்ந்து வருவதையும் அவை நிச்சயம் மறு பங்கீட்டைக் கோரும் என்பதையும் காணத் தவறுகிறார். இவ்வாறு மார்க்சியத்தின் வழி நில்லாது காவுத்ஸ்கி திசை மாறி முதலாளித்துவத்தின் பின் செல்கிறார்.

8. முதலாளித்துவத்தின் புன்வருவிக்குணமும் அழகமும்

நிதிமூலதன ஏற்றுமதி சகாப்தமானது உலகின் மிகப்பெரிய வல்லரசுகளின் நிலையை தொழிற்துறையை முற்றிலும் அவற்றின் காலனிகளை சார்ந்ததாக மாற்றி விட்டது. உதாரணமாக 1900 க்கு பிறகு பிரிட்டனின் மொத்த வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பகுதியை உள் நாட்டில் இருந்தும், மீதி ஐந்து பகுதியை அதன் காலனிகளில் இருந்தும் பெற்றது.

1865லிருந்து 1898க்குள் இங்கிலாந்தின் பொருளாதார நிலையில் தேசிய வருமானம் 200%மும், அதே காலகட்டத்தில் அதன் காலனிகளில் இருந்து கிடைக்கும் நிதி, தொழில் வருமானம் 900%மும் என வளர்ந்து இருக்கிறது. இது உலகமானது சில கரும்வட்டி அரசுகளாகவும், மற்றவை அதன் கடனாளிகளாகவும் மாறிவிட்டதை காட்டுகிறது. நிதிமூலதன வல்லரசுகளான இவை அவற்றின் தொழில் முதலீட்டை நிதிமூலதன ஏற்றுமதியாக அதன் காலனி நாடுகளில் கொட்டி விடுவதன் மூலம் தன் நாட்டில் வேலை வாய்ப்பை குறைக்கின்றது. இப்பிரச்சனைகளை எழுப்பும் தன் நாட்டு தொழிலாளர்களை பல்வேறு சலுகைகளை லஞ்சமாக கொடுத்தும், விலைக்கு வாங்கியும் அவர்களை சமாளிக்கிறது. மேலும் அவற்றின் காலனிகளில் பாதுகாப்புக்கு அந்தந்த நாடுகளின் மக்களையே பணிக்கு அமர்த்தி விடுகிறது (எட்டப்பன்). இவ்வாறு தங்களின் தேசிய தொழில்களை அழித்தும் அதற்கான எதிர்ப்புகளை அதன் கீழ் நிலை வர்க்கங்களுக்கு லஞ்சங்களின் மூலம் திசை திருப்பியும் (இப்போ டிவி , மிக்ஸி, கிரன்டர் 'இலவசமாக' வழங்குகின்ற மாதிரி) , தங்களால் நசுக்கப்படுவோரையே திரட்டி படைகளை திரட்டுவதும் அவற்றுக்கு தேசிய வருமானத்தில் பெரும் பகுதியை செலவிடுவதும் என முதலாளித்துவம் பல புல்லுருவித்தனங்களை செய்து அழுகி வரும் நிலையில், தன் தேசிய பாட்டாளிகளுக்கு உலகக் கொள்ளையில் இருந்து சில சலுகைகளை காட்டி உலக பாட்டாளிகளிடையே பிரிவை உண்டாக்குகிறது. அதற்கு தேசிய வெறியூட்டியும் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியை நாட்டின் சமூக வளர்ச்சியாகவும் காட்டி அழகலுக்கு புண்ணுக்கு புணுகு பூசும் வேலைகளை முதலாளித்துவ அறிவுஜீவிகள் மட்டுமின்றி பாட்டாளி வர்க்க அறிவுஜீவிகளாய் இருந்தோரை கொண்டும் செய்து வருகிறது.

9. ஏகாதிபத்தியத் தை பற்றிய விமர்சனம்

(எதிர்நிலை வர்க்கங்கள் ஏகாதிபத்தியத்தை அணுகும் போக்கும் அதன் மீதான சித்தாந்தத் தோன்றல்களும்)

தொழிலாளி வர்க்கம் ஒன்றும் சீனத்துச் சுவரால் பிற வர்க்கங்களிடம் இருந்து பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்க வில்லை.

ஏகாதிபத்திய காலத்தில், சற்றே மேம்பட்ட வாழ்க்கை அடைந்த,

வாழ்ந்து வரும், வளர்ந்து வரும் சில மக்களிடையே குட்டி முதலாளித்துவப் போக்கானது அவர்கள் பாட்டாளிகளாக இருந்த போதும் தலை தூக்குகிறது. ஏனெனில் அவர்கள் முதலளித்துவத்தினருடன் தான் வாழ்ந்தும் வளர்ந்தும் வருகிறார்கள். இவர்கள் உலகமானது அமைதியை மறுத்து, என்றும் வெடிக்கும் நிலையில் உலகை வைத்துள்ள உலக பொருளாதார உண்மைகளை மறந்து விட்டு, உலகின் மற்ற பாட்டாளிகள் சுரண்டபடுவதை தேசிய வெறியின் பின்னால் மறைத்தும் விடுகின்றனர். மாறாக வல்லரசுகளிடையே ஏற்படும் கடல், தண்டவாள உபயோகிப்புக்கான, மூலப்பொருட்களை பெறுவதிலேற்படும் சில உடன்படிக்கைகளை காட்டி ஏகாதிபத்தியம் உலகை சமதானத்துக்கு அழைத்து சென்று விட்டதாக கூறுகின்றனர். முதலாளித்துவத்துவ அறிவுஜீவிகளைப் போல் காலனிகளில் நடக்கும் கொடூரப்போர்கள், நிதியாதிக்க போட்டியில் நடக்கும் பல்வேறு முறைகேடுகளையும் சீர்திருத்த சட்டங்களையும் சில நடவடிக்கைகளையும் கோரி நிற்கின்றனர் (நம்ம டிராப்பிக் ராமசாமி அன்னா ஹசாரே போல). இதில் கார்ல் காவுத்ஸ்கி முதன்மை வகிக்கிறார். பொருளாதார வளர்ச்சி நிலைமைகள், அவற்றின் முரண்பாடுகள் மேலும் தேவைப்படும் சுரண்டல் பிரதேசங்கள், அவற்றிற்கான போட்டி ஆகியவற்றை காண அவர்களின் குட்டி முதலாளித்துவப் போக்கு மறுத்து விடுகிறது. காவுத்ஸ்கி பிரமாண்டமாக வளர்ந்து வரும் டச்சு வங்கியின் நிதி நிலைமைகளை கணக்கில் கொள்ளாது, அதன் சில உடன்படிக்கைகள், சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை சுட்டிக்காட்டி சுரண்டும் நாட்டின் முதலாளித்து வத்திடமே கையேந்தி நிற்கின்றனர், அல்லது கற்பனை காணுகின்றனர். மேலும் அளவு ரீதியில் வளர்ந்து பண்பு ரீதியாகவே மாறிவிட்ட சிக்கலான, முரண்பாடுகள், ஆதிக்கப்போட்டி மிகுந்த முதலாளித்துவத்திடம் இற்றுப்போய்விட்ட பழைய சுதந்திர, தடையில்லா வாணிபத்தை கோரி நிற்கின்றனர். புற நிலைமைகளின் ஆழத்தை, முரண்பாடுகளை ஆராயாமல் தங்களின் ஆத்மார்த்த விருப்பங்களை தன் எதிரியிடம் வேண்டி நிற்கின்றனர். நிதிமூலதன சகாப்தம் அடுத்தகட்ட சோசலிசத்தால் வீழ்த்தப்பட வேண்டும். அதையன்றி தடையற்ற வாணிபத்தை கோருவது வரலாற்றை பின்னுக்கு இழுப்பதாகும். தடையில்லா வாணிபத்துக்கு பின் செல்லக்கோருவது, போர்கள் தடையற்ற வாணிபத்தை நிலைநிறுத்த நடத்தப்படுவதாக கூறுவது, அதீத-ஏகாதிபத்தியக் கோட்பாட்டையும், அவை சமாதானத்தை நிலைநிறுத்துவதாக

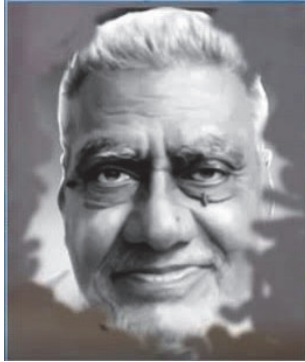
கூறுவது, ஒருக்கப்பரும் தேசங்களின் பாட்டாளிகளினுடனான ஒற்றுமையை கைவிட்டு ஒருக்கும் தேசியத்திடம் நியாயவானக நடந்து கொள்ள வேண்டுவது என மார்க்சியத்துக்கு முற்றும் மாறுபட்ட வழியில் இங்கிலாந்து, ஜெர்மன் பாட்டாளி தலைமைகளில் சிலர் மார்க்சியத்தினின்று விலகி சென்று, ஏகாதிபத்தியத்தின் பொருளாதார, அரசியல் முரண்பாடுகளை மூடி மறைத்து விடுகின்றனர். இது மார்க்சிய வழியன்று மாறாக போர்க்காலங்களில் பாட்டாளி வர்க்கமானது உள்நாட்டு நெருக்கடி யின் மூலம் அதிகாரத்தை கைப்பற்றி தன் நாட்டு பாட்டாளிகளை மட்டுமின்றி, தன் காலனிகளின் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைமையை விடுதலையை ஆதரித்து நிற்பதே உண்மையான மார்க்சிய வழியாகும்.

10. வரலாற்றில் ஏகாதிபத்தியத்தின் இடம்

முதலாளித்துவத்தில் இருந்து மேலும் உயர்ந்த சமூகப் பொருளாதார கட்டத்துக்கு மாறிச்செல்வதன் இடைநிலையே ஏகாதிபத்தியமாகும். உற்பத்தியின் ஒன்றுகுவிப்பு → கார்ட்டல்கள் → கார்ட்டல்கள் இணைந்து ஏகபோகங்களாக வளர்ந்து விட்டவைகளுக்கும், கார்ட்டல் மயமாகாத தொழில்களுக்கும் இடையே பகைமைகள் கூர்மை அடைந்து வருகின்றன. (வங்கிஏகபோக)க் கூட்டானது உலகின் ஒட்டு மொத்த தொழில், பொருளாதாரம் , பொருளாதார மற்றும் அரசியல் உறவுகள் அனைத்தையும் ஒரு வலைப்பின்னலுக்குள் கொண்டு வந்து விட்டன. பழைய காலனிகளுடன் புதிய நிதிமூலதன ஏகபோகம் உலகப் பங்கீட்டை துரிதப்படுத்தியதுடன், அவற்றின் முரண்பட்ட வளர்ச்சி மறுபங்கீட்டையும் அதற்காக போர்களுக்கும் கோரி நிற்கின்றது. தொழில்கள் காலனிகளுக்கு மாற்றப்பட்டு, நிதி மூலதனம் மட்டுமே உள்ளதான வல்லரசு நாடுகளின் உள்ளாட்டுத் தொழில்கள் நசியத்துவங்கிவிட்டன. பாட்டாளிகள் நிலை மேலும் மோசமடைகிறது. அவர்களின் தலைமையை லஞ்சம் மூலம் ஊழல்படுத்தி தேசிய வெறியின் பெயரால் ஏகபோகத்தை ஆதரிக்க செய்து உலகப் பாட்டாளி வர்க்க ஒற்றுமை குலைக்கப்படும் நிலை உருவாகிவருகின்றது. இவ்வாறு பல்வேறு கூர்மையான, பலம் மிக்க போட்டிகளை எதிர்கொண்டுள்ள இந்த முதலாளித்துவக்கட்டத்தின் உச்சகட்டமாகிய ஏகாதிபத்தியத்தினை அதன் அந்திமக்காலமாகக் கருதி அதன் முரண்பாடுகளை கொண்டு முதலாளித்துவத்துக்கான மாற்றை

கொணரச் செய்ய வேண்டும். உற்பத்தியானது தேசிய அளவில்லாது உலக அளவில் சமூக மயமாகிவிட்டது, ஆனால் அதன் சுவீகரிப்போ இந்நிலைக்கு சற்றும் பொருந்தாத சில ஏகபோக வல்லரசுகளுக்கு கானதாகி விட்டது. இந்நிலை மாற்றப்பட வேண்டும். முதலாளித்துவ அறிவுஜீவகளும், சந்தர்ப்பவாதிகளும் கோரும் அமைதியும் போட்டியில்லா உலகமும் சில சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளால் நடைபெறாது. ஏனெனில் கட்டுப்பாடுகள் தேசங்கடந்ததாகி விட்டது. தேவை பாட்டாளி வர்க்கப்புரட்சியே! அதுவே அனைவரும் விரும்பும் உலக அமைதியையும், சமாதானத்தையும் கொணரும் சமூக சக்தியாகும்.

தோழர் AMK ஏப்ரல்24, 2011

அரசியல் பிரச்சாரத்தின் ஆதாரக் கோட்பாடு.

“ நீதி, மதம், அரசியல், சமுதாயம் சம்பந்தமான எல்லாவித சொல்லுக்குகளுக்கும், பிரகடனங்களுக்கும் வாக்குறுதிகளுக்கும் பின்னே ஏதாவதொரு வர்க்கத்தின் நலன்கள் ஒழிந்து நிற்பதைக் கண்டுகொள்ள மக்கள் தெரிந்துகொள்ளாத வரையில் அரசியலில் அவர்கள் முட்டாள்தனமான ஏமாளிகளாகவும் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்வோராகவும் இருந்தனர், எப்போதும் இருப்பார்கள். பழைய ஏற்பாடு ஒவ்வொன்றும் எவ்வளவுதான் காட்டு மிராண்டித் தனமாகவும் அழகிப் போனதாகவும் தோன்றிய போதிலும் ஏதாவது ஒரு ஆளும்வர்க்கத்தின் சக்தியைக் கொண்டு அது நிலைநிறுத்தப்பட்டு வருகிறது. சீர்திருத்தங்கள், அபிவிருத்திகள் ஆகியவற்றின் ஆதரவாளர்கள் இதை உணராத வரையில் பழைய அமைப்பு முறையின் பாதுகாவலர்கள் அவர்களை என்றென்றும் முட்டாளாக்கிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

இந்த வர்க்கங்களின் எதிர்ப்பைத் தகர்த்து ஒழிப்பதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. அது என்ன?

பழையமையைத் துடைத்தெறியவும், புதுமையைச் சிருஷ்டிக்கவும் திறன் பெற்றவையும், சமுதாயத்தில் தாங்கள் வசிக்கும் ஸ்தானத்தின் காரணமாக அப்படிச் சிருஷ்டித்துத் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருக்கிறவையுமான சக்திகளை, நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இதே சமுதாயத்துக்குள்ளேயே நாம் கண்டுபிடித்து, அந்தச் சக்திகளுக்கு ஞானமூட்டிப் போராட்டத்துக்கு ஸ்தாபன ரீதியாகத் திரட்ட வேண்டும். இது ஒன்றேதான் வழி. ”

மாமேதை தோழர் லெனின்

Saba
”

‘ தத்துவத்துக்கும் நடைமுறைக்கும் இடையேயான முரண்பாட்டில் இறுதியாக நடைமுறையே பிரதானமானது ’
AMK

அரசியல் பிரச்சாரத்தின் ஆதாரக் கோட்பாடு.

“நீதி, மதம், அரசியல், சமுதாயம் சம்பந்தமான எல்லாவித சொல்லுக்குகளுக்கும், பிரகடனங்களுக்கும், வாக்குறுதிகளுக்கும் பின்னே ஏதாவதொரு வர்க்கத்தின் நலன்கள் ஒழிந்து நிற்பதைக் கண்டு கொள்ள மக்கள் தெரிந்து கொள்ளாதவரையில் அரசியலில் அவர்கள் முட்டாள்தனமான ஏமாளிகளாகவும், தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்வோராகவும் இருந்தனர், எப்போதும் இருப்பார்கள்.

பழைய ஏற்பாடு ஒவ்வொன்றும் எவ்வளவுதான் காட்டுமிராண்டித் தனமாகவும் அழகிப் போனதாகவும் தோன்றிய போதிலும் ஏதாவது ஒரு ஆளும்வர்க்கத்தின் சக்தியைக் கொண்டு அது நிலைநிறுத்தப்பட்டு வருகிறது. சீர்திருத்தங்கள், அபிவிருத்திகள் அகியவற்றின் ஆதரவாளர்கள் இதை உணராத வரையில் பழைய அமைப்பு முறையின் பாதுகாவலர்கள் அவர்களை என்றென்றும் முட்டாளாக்கிக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

இந்த வர்க்கங்களின் எதிர்ப்பைத் தகர்த்து ஒழிப்பதற்கு ஒரே வழிதான் உண்டு. அது என்ன?

பழையமையைத் துடைத்தெறியவும், புதுமையைச் சிருஷ்டிக்கவும் திறன் பெற்றவையும், சமுதாயத்தில் தாங்கள் வசிக்கும் ஸ்தானத்தின் காரணமாக அப்படிச் சிருஷ்டித்துத் தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருக்கிறவையுமான சக்திகளை, நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இதே சமுதாயத்துக்குள்ளேயே நாம் கண்டுபிடித்து, அந்த சக்திகளுக்கு ஞானமூட்டிப் போராட்டத்திற்கு ஸ்தாபன ரீதியாகத் திரட்ட வேண்டும். இது ஒன்றே வழி”

மாமேதை தோழர் லெனின்.

“தத்துவத்துக்கும் நடைமுறைக்கும் இடையேயான முரண்பாட்டில் இறுதியாக நடைமுறையே பிரதானமானது”

ஏ.எம்.கே.

பிண்ணியணப்புகளி

SRI LANKA'S LAWS

Ceylon Constitution Order in Council 1946

The Ceylon Constitution Order in Council 1946 was the result of the endeavours of the Soulbury Commission which visited Sri Lanka in 1945. Lord Soulbury, who headed the commission, later became independent Ceylon's first Governor General. In 1963, in a foreword that he wrote B.H.Farmer's study titled 'Ceylon - a Divided Nation' (Oxford University Press), Lord Soulbury declared:

".... A Commission, of which I had the honour to be the Chairman, was appointed by the British Government in 1944, to examine and discuss proposals for the constitutional reform of Ceylon. It did not take long to discover that the relations of minorities to majorities, and particularly of the Tamil minority in the northern and eastern provinces to the Sinhalese majority further south, were in the words of the Commission's report 'the most difficult of the many problems involved'. The Commission had of course a cursory knowledge of the age-long antagonism between these two communities, but might have been less hopeful of a solution had Mr. Farmer's book been available to underline the deplorable effect of centuries of [troubled history](#) upon the Ceylonese of today.

The Commission devoted a substantial portion of its report to this minority question, and stated that it was satisfied that the Government of Ceylon was fully aware that the contentment of the minorities was essential not only to their own well-being but to the well-being of the island as a whole. And to quote the Commission's report: 'If it were otherwise, no safeguard that we could devise would in the long run be of much avail.' [Recent years have shown that this observation was only too true...](#)

.... Needless to say the [consequences](#) have been a bitter disappointment to myself and my fellow Commissioners. While the Commission was in Ceylon, the speeches of certain Sinhalese politicians calling for the solidarity of the Sinhalese and threatening the suppression of the Tamils emphasised the need for constitutional safeguards on behalf of that and other minorities... As Sir Charles Jeffries has put it in his admirable book, Ceylon -The Path to Independence, '[The Soulbury constitution . . . had entrenched in it all the protective provisions for minorities that the wit of man could devise](#)'. Nevertheless, [in the light of later happenings](#), I now think it is a pity that the Commission did not also recommend the entrenchment in the constitution of guarantees of fundamental rights, on the lines enacted in the constitutions of India, Pakistan, Malaya, Nigeria and elsewhere.

Perhaps in any subsequent amendment of Ceylon's constitution those in authority might take note of the proclamation made by the delegates at the African conference which met in Lagos two years ago: 'Fundamental human rights, especially the right to individual liberty, should be written and entrenched in the constitutions of all countries'. Nevertheless the reconciliation of Tamils and Sinhalese will depend not on constitutional guarantees but on the goodwill, [common sense and humanity of the Government in power and the people who elect it.](#)"

And whereas a Statement of Policy on Constitutional Reform in Ceylon was presented to Parliament by His Majesty's Government in the month of October, 1945:

And whereas paragraph 10 of the said Statement of Policy contained the following decision:

"His Majesty's Government are in sympathy with the desire of the people of Ceylon to advance towards Dominion status and they are anxious to co-operate with them to that end. With this in mind, His Majesty's Government have reached the conclusion that a Constitution on the general lines proposed by the Soulbury Commission (which also conforms in broad out line, save as regards the Second Chamber, with the Constitutional scheme put forward by the Ceylon Ministers themselves) will provide a workable basis for constitutional progress in Ceylon.

"Experience of the working of Parliamentary institutions in the British Commonwealth has shown that advance to Dominion status has been effected by modification of existing constitutions and by the establishment of conventions which have grown up in actual practice.

" Legislation such as the Statute of Westminster has been the recognition of constitutional advances already achieved rather than the instrument by which they were secured. It is therefore the hope of His Majesty's Government that the new constitution will be accepted by the people of Ceylon with a determination so to work it that in a comparatively short space of time such Dominion status will be evolved. The actual length of time occupied by this evolutionary process must depend upon the experience gained under the new constitution by the people of Ceylon "

whichever day is in his case the later, cease to be a citizen of Ceylon, unless before that day he renounces citizenship of that other country in accordance with the law therein in force in that behalf and notifies such renunciation to a prescribed officer.

22. In any case where any person purports to renounce citizenship of any country for the purpose of acquiring, retaining or resuming, under any provision of this Act, the status of a citizen of Ceylon, and it is found at any time that the renunciation was not in accordance with or not effective under the law in force in that behalf in such other country, that person shall be deemed never to have acquired, retained or resumed, under that provision, the status of a citizen of Ceylon; and if the Minister makes a declaration to that effect in any such case, the declaration shall be final and shall not be contested in any court.

23. A person who is a citizen by registration shall cease to be a citizen of Ceylon if that person resides outside Ceylon for five consecutive years or more, exclusive of any period during which that person-

is employed abroad as an officer in the service of the Government of Ceylon, or

(b) abroad as a representative of the Government of Ceylon, or

(c) being the spouse or minor child of a citizen of Ceylon who is abroad in any of the capacities specified in paragraphs (a) and (b) of this section, resides abroad with that citizen, or

(d) resides abroad on a holiday or for reasons of health, or

(e) is a student at an educational institution abroad, or

(f) resides abroad with a spouse who is a citizen of Ceylon by descent, or

(g) is abroad for any prescribed purpose.

24. (1) Where the Minister is satisfied that a person who is a citizen of Ceylon by registration-

(a) has been convicted of an offence under this Act; or

(b) has been convicted of any offence under Chapter VI of the Penal Code; or

(c) was registered as a citizen of Ceylon by means of fraud, false representation, or the concealment of material circumstances or by mistake; or

(b) on the day on which he attains the age of twenty-two years,

whichever day is in his case the later, cease to be a citizen of Ceylon, unless before that day he renounces citizenship of that other country in accordance with the law therein in force in that behalf and notifies such renunciation to a prescribed officer.

(3) Where any person -

who having been exempted from the provisions of subsection (2) of section 15, is registered under this Act as a citizen of Ceylon, or

(b) who is registered under the Indian and Pakistani Residents (Citizenship) Act as a citizen of Ceylon,

continues after such registration to be a citizen of any other country, that person shall -

(i) on the day immediately succeeding the date of the expiration of a period of three months (or such longer period as the Minister may for good cause allow) from the date of his registration as a citizen of Ceylon, or

(ii) on the day on which he attains the age of twenty-two years,

whichever day is in his case the later, cease to be a citizen of Ceylon, unless before that day he renounces citizenship of that other country in accordance with the law therein in force in that behalf and notifies such renunciation to a prescribed officer.

22. In any case where any person purports to renounce citizenship of any country for the purpose of acquiring, retaining or resuming, under any provision of this Act, the status of a citizen of Ceylon, and it is found at any time that the renunciation was not in accordance with or not effective under the law in force in that behalf in such other country, that person shall be deemed never to have acquired, retained or resumed, under that provision, the status of a citizen of Ceylon; and if the Minister makes a declaration to that effect in any such case, the declaration shall be final and shall not be contested in any court.

23. A person who is a citizen by registration shall cease to be a citizen of Ceylon if that person resides outside Ceylon for five consecutive years or more, exclusive of any period during which that person-

is employed abroad as an officer in the service of the Government of Ceylon, or

(b) abroad as a representative of the Government of Ceylon, or

(c) being the spouse or minor child of a citizen of Ceylon who is abroad in any of the capacities specified in paragraphs (a) and (b) of this section, resides abroad with that citizen, or

(d) resides abroad on a holiday or for reasons of health, or

origin of the applicant or the applicant's parent, ancestor or husband, as the case may be, and
 (b) in all matters relating to or connected with status, personal rights and duties and property in Ceylon, the applicant will be subject to the laws of Ceylon.

[2, 45 of 1952] Nothing in the preceding paragraph (2) (ii) shall require or be deemed to require that any wife or minor child should have been resident in Ceylon at any time prior to the 1st day of January, 1939.

For the purposes of the preceding paragraph (2) (ii), the continuity of residence of the wife or a minor child of an applicant shall notwithstanding her or his occasional absence from Ceylon be deemed to have been uninterrupted if such absence did not on any one occasion exceed twelve months in duration.

For the purposes of the preceding paragraph (2) (ii), the continuity of residence of the wife or a minor child of an applicant shall not be deemed to have been interrupted by reason that she or he was not resident in Ceylon during the period commencing on the 1st day of December, 1941, and ending on the 31st day of December, 1945, or during any part of that period, if the Commissioner is satisfied that she or he did not reside in Ceylon during that period or part thereof owing to apprehension of enemy action in or against Ceylon or owing to special difficulties caused by the existence of a state of war.

Applications.

7.

(1) Every application for registration under this Act shall-

- (a) be in the prescribed form and contain all the relevant particulars, explanations, answers or other statements for which provision is made in that form ;
- (b) be supported by affidavits of the applicant as to the facts and particulars set out in the application ; and
- (c) be addressed, and be transmitted or delivered to the Commissioner.

Nothing in the preceding provisions of this subsection shall be deemed to preclude an applicant from submitting, at any time before the disposal of the application, affidavits of other persons who have direct knowledge of any facts or particulars set out in the application or the names of any such persons or certified copies of any documents on which the applicant relies for proof of anything set out in the application.

(2)

(a) Where a male applicant, who has a wife not living apart from him in accordance with a duly executed deed of separation or a decree of separation pronounced by a competent court or any minor child or children of any lawful marriage of his or any child or children of his wife ordinarily resident in Ceylon and dependent on him, desires such wife or child or children to be registered simultaneously with himself, there may be included in the application an express request by him in that behalf.

(b) Where any such request is included in an application, there shall be set out in the application, in respect of the wife or each such child, as the case may be, all the particulars for furnishing which in such circumstance provision is made in the prescribed form of application.

(c) In the case of any wife or child in respect of whom a request under subsection (2) has not been included in the application, the applicant may make the like request at any time before the final disposal of the application, by letter setting out the aforesaid particulars and addressed to the Commissioner.

(3) A widow (whether she is exercising the privilege, or is exercising the extended privilege, conferred by this Act), or a woman whose marriage has been dissolved by decree of a competent court, or a woman who is living apart from her husband in accordance with a duly executed deed of separation or a decree of separation pronounced by a competent court, may include in her application or make by subsequent letter, as in the case provided for in subsection (2) (c), a request for the registration of any minor child borne by her, ordinarily resident in Ceylon, and dependent on her.

(4) In the case of an orphaned minor making an application, whether in the exercise of the privilege or in the exercise of the extended privilege conferred by this Act-

- (a) where the minor is of or over the age of four-teen years, the application may be signed by the minor ; and
- (b) where the minor is under the age of fourteen years, the application shall be signed by the guardian or the person having the care and custody of the minor.

[3, 45 of 1952.]

(5) Where a request has been made under this section for the registration, simultaneously with an applicant, of a person who was a minor at the date of the application, the attainment of majority by such person during the pendency of the application, or the marriage of such person (if a female) during the pendency of the application, shall not prevent the registration of such person under this Act.

Verification of application.

8.

(1) As soon as may be after the receipt of each application, the Commissioner shall refer the application, for verification of the particulars and statements therein and for such report thereon as may be necessary, to the investigating officer of the area or each of the areas in Ceylon, in which the applicant claims to be, or to have been, ordinarily resident.

(2) The investigating officer to whom an application is referred shall-

- (a) make such investigations as may appear to him to be necessary for verifying the particulars and statements set out in the application ; and
- (b) furnish a report to the Commissioner as to the nature of the investigations conducted by

Indian And Pakistani Residents (Citizenship), 1949 as amended

Court-

- (a) to summon witnesses,
- (b) to compel the production of documents, and
- (c) to administer any oath or affirmation to witnesses.

(4) The proceedings at an inquiry shall as far as possible be free from the formalities and technicalities of the rules of procedure and evidence applicable to a court of law, and may be conducted by the Commissioner in any manner, not inconsistent with the principles of natural justice, which to him may seem best adapted to elicit proof concerning the matters that are investigated.

(5) The applicant or any person who has lodged any objection may be represented at an inquiry by proctor, or by advocate and proctor, or by any other agent or adviser authorized by him in that behalf either in writing or by oral statement made in the presence of the Commissioner.

(6) Save as otherwise provided in subsection (7), at the close of an inquiry the Commissioner shall make order allowing or refusing the application, or give notice of the date on which he proposes to make such order. Where he gives such notice, he shall make the order on that date.

(7) At the close of an inquiry held in pursuance of section 10 (3) (a) or of section 14, the Commissioner shall either-

- (a) take the steps he is herein before authorized to take whenever there is a prima facie case for allowing an application ; or
- (b) make order refusing the application.

Where such order is not to be made forthwith upon the conclusion of the inquiry, the Commissioner shall give notice of the date on which he proposes to make the order, and shall make the order on that date.

Appeals, &c. 16.

(1) An appeal against an order refusing or allowing an application for registration may be preferred to the Supreme Court in the prescribed manner by the applicant or, as the case may be, by the person who lodged any objection which has been overruled by the order.

(2) Each appeal under this section shall be preferred within three months of the date of the order by means of a petition setting out the facts and the grounds of the appeal.

(3) The date on which an order allowing an application takes effect shall-

- (a) where an appeal has been preferred, be the date on which the Supreme Court affirms such order or makes or directs the Commissioner to make such order ; and
- (b) where an appeal has not been preferred, be the date next succeeding the day on which the time-limit for appeals, specified in subsection (2), expires.

Registration and issue of certificate and notification. 17.

(1) As soon as may be after an order allowing an application takes effect, the Commissioner shall-

- (a) cause the applicant to be registered as a citizen of Ceylon in a book to be kept for that purpose in the prescribed form ;
- (b) issue to the applicant a certificate of registration in the prescribed form ; and
- (c) publish in the Gazette a notification in the prescribed form setting out the fact of the registration of that applicant as a citizen of Ceylon.

(2) Where in any application which is allowed, a request for the registration of the wife or of any minor child of the applicant has been included or where such request has been made by a subsequent letter, as herein before provided, the name of the wife or of the child shall also be included in the registration entry, the certificate of registration and the notification made or issued under subsection (1) in respect of that applicant.

Status of persons who are registered under this Act and have subscribed the oath or affirmation of citizenship. 18.

(1) Every Indian or Pakistani resident registered as a citizen under this Act shall, as soon as may be after the date of his registration, subscribe the oath or affirmation of citizenship in the prescribed form, and shall thereupon be entitled to the same rights and be subject to the same obligations and liabilities, in law, as persons registered as citizens under any other law in force relating to the registration of persons other than Indian or Pakistani residents as citizens of Ceylon; and the provisions of such other law, so far as they relate to the liability to loss or deprivation of citizenship, and the renunciation of citizenship in the case of persons registered as citizens thereunder, shall apply in like manner in the case of Indian or Pakistani residents registered as citizens under this Act.

(2) The requirements of subsection (1) as to the oath or affirmation of citizenship shall not apply in the case of any person under the age of fourteen years ; and accordingly such person shall have the status of a citizen of Ceylon with effect from the date of the certificate of registration relating to him.

Administrative arrangements. 19.

(1) For the purpose of inquiring into the applications of Indian or Pakistani residents for registration as citizens of Ceylon, registering such of those residents as are found to be qualified and administering the provisions of this Act generally, there shall be appointed an officer to be known as the Commissioner for the Registration of Indian and Pakistani Residents.

(2) There may also be appointed-

- (a) a Deputy Commissioner for the whole of Ceylon or two or more Deputy Commissioners for specified areas of Ceylon;
- (b) such number of investigating officers as the Minister may from time to time specify ; and
- (c) such other officers, clerks, stenographers, interpreters and servants as may be necessary to assist the Commissioner.

Bandaranaike – Chelvanayakam Pact

26 July 1957

Part A

Representatives of the Federal Party had a series of discussions with the Prime Minister in an effort to resolve the differences of opinion that had been growing and creating tension.

At the early stages of these conversations it became evident that it was not possible for the Prime Minister to accede to some of the demands of the Federal Party.

The Prime Minister stated that, from the point of view of the Government, he was not in a position to discuss the setting up of a Federal Constitution, or regional autonomy or any step which would abrogate the Official Language Act.

The question then arose whether it was possible to explore the possibility of an adjustment without the Federal Party abandoning or surrendering any of its fundamental principles or objectives.

At this stage the Prime Minister suggested an examination of the government's Draft Regional Council Bill to see whether provisions can be made under it to meet, reasonably, some of the matters in this regard which the Federal Party had in view.

The agreements so reached are embodied in a separate document.

Regarding the language the Federal Party reiterated its stand for parity but in view of the position of the Prime Minister in this matter they came to an agreement by way of an adjustment. They pointed out that it was important for them that there would be a recognition of Tamil as a national language and that the administrative work in of the Northern and the Eastern Provinces should be done in Tamil.

The Prime Minister stated that as mentioned by him earlier it was not possible for him to take any steps that would abrogate the Official Language Act.

VADDUKODDAI RESOLUTION

THE RESOLUTION

Unanimously adopted at the First National Convention of the
TAMIL UNITED LIBERATION FRONT
held at Vaddukodai
on May 14, 1976
Chairman S.J.V. Chelvanayakam Q.C., M.P. (K.K.S)

Whereas, throughout the centuries from the dawn of history, the Sinhalese and Tamil nations have divided between themselves the possession of Ceylon, the Sinhalese inhabiting the interior of the country in its Southern and Western parts from the river Walawe to that of Chilaw and the Tamils possessing the Northern and Eastern districts; And,

Whereas, the Tamil Kingdom was overthrown in war and conquered by the Portuguese in 1619, and from them by the Dutch and the British in turn, independent of the Sinhalese Kingdoms; And,

Whereas, the British Colonists, who ruled the territories of the Sinhalese and Tamil Kingdoms separately, joined under compulsion the territories of the Sinhalese and the Tamil Kingdoms for purposes of administrative convenience on the recommendation of the Colebrooke Commission in 1833; And,

Whereas, the Tamil Leaders were in the forefront of the Freedom movement to rid Ceylon of colonial bondage which ultimately led to the grant of independence to Ceylon in 1948; And,

Whereas, the foregoing facts of history were completely overlooked, and power over the entire country was transferred to the Sinhalese nation on the basis of a numerical majority, thereby reducing the Tamil nation to the position of subject people; And,

Whereas, successive Sinhalese governments since independence have always encouraged and fostered the aggressive nationalism of the Sinhalese people and have used their political power to the detriment of the Tamils by-

- (a) Depriving one half of the Tamil people of their citizenship and franchise rights thereby reducing Tamil representation in Parliament,
- (b) Making serious inroads into the territories of the former Tamil Kingdom by a system of planned and state-aided Sinhalese colonization and large scale regularization of recently encouraged Sinhalese encroachments, calculated to make the Tamils a minority in their own homeland,
- (c) Making Sinhala the only official language throughout Ceylon thereby placing the stamp of inferiority on the Tamils and the Tamil Language,
- (d) Giving the foremost place to Buddhism under the Republican constitution thereby reducing the Hindus, Christians, and Muslims to second class status in this Country,
- (e) Denying to the Tamils equality of opportunity in the spheres of employment, education, land alienation and economic life in general and starving Tamil areas of large scale industries and development schemes thereby seriously endangering their very existence in Ceylon,

VADDUKODDAI RESOLUTION

Whereas, the Tamil United Liberation Front, after rejecting the Republican Constitution adopted on the 22nd of May, 1972, presented a six point demand to the Prime Minister and the Government on 25th June, 1972, and gave three months time within which the Government was called upon to take meaningful steps to amend the Constitution so as to meet the aspirations of the Tamil Nation on the basis of the six points, and informed the Government that if it failed to do so the Tamil United Liberation Front would launch a non-violent direct action against the Government in order to win the freedom and the rights of the Tamil Nation on the basis of the right of self-determination; And,

Whereas, this last attempt by the Tamil United Liberation Front to win Constitutional recognition of the rights of the Tamil Nation without jeopardizing the unity of the country was callously ignored by the Prime Minister and the Government; And,

Whereas, the opportunity provided by the Tamil United Liberation leader to vindicate the Government's contention that their constitution had the backing of the Tamil people, by resigning from his membership of the National State Assembly and creating a by-election was deliberately put off for over two years in utter disregard of the democratic right of the Tamil voters of Kankesanthurai, and,

Whereas, in the by-election held on the 6th February 1975, the voters of Kankesanthurai by a preponderant majority not only rejected the Republican Constitution imposed on them by the Sinhalese Government, but also gave a mandate to Mr. S.J.V. Chelvanayakam, Q.C. and through him to the Tamil United Liberation Front for the restoration and reconstitution of the Free Sovereign, Secular, Socialist State of TAMIL EELAM.

The first National Convention of the Tamil United Liberation Front meeting at Pannakam (Vaddukoddai Constituency) on the 14th day of May, 1976, hereby declares that the Tamils of Ceylon by virtue of their great language, their religions, their separate culture and heritage, their history of independent existence as a separate state over a distinct territory for several centuries till they were conquered by the armed might of the European invaders and above all by their will to exist as a separate entity ruling themselves in their own territory, are a nation distinct and apart from Sinhalese and this Convention announces to the world that the Republican Constitution of 1972 has made the Tamils a slave nation ruled by the new colonial masters, the Sinhalese ,who are using the power they have wrongly usurped to deprive the Tamil Nation of its territory, language citizenship, economic life, opportunities of employment and education, thereby destroying all the attributes of nationhood of the Tamil people.

And, while taking note of the reservations in relation to its commitment to the setting up of a separated state of TAMIL EELAM expressed by the Ceylon Workers Congress as a Trade Union of the Plantation Workers, the majority of whom live and work outside the Northern and Eastern areas,

This convention resolves that restoration and reconstitution of the Free, Sovereign, Secular, Socialist State of TAMIL EELAM, based on the right of self determination inherent to every nation, has become inevitable in order to safeguard the very existence of the Tamil Nation in this Country.

This Convention further declares -

- a. that the State of TAMIL EELAM shall consist of the people of the Northern and Eastern provinces and shall also ensure full and equal rights of citizenship of the State of TAMIL EELAM to all Tamil speaking people living in any part of Ceylon and to Tamils of EELAM origin living in any part of the world who may opt for citizenship of TAMIL EELAM.

2.10 The Government of Sri Lanka will utilise for the purpose of law enforcement and maintenance of security in the Northern and Eastern Provinces the same organisations and mechanisms of Government as are used in the rest of the country.

2.11 The President of Sri Lanka will grant a general amnesty to political and other prisoners now held in custody under The Prevention of Terrorism Act and other emergency laws, and to combatants, as well as to those persons accused, charged and/or convicted under these laws. The Government of Sri Lanka will make special efforts to rehabilitate militant youth with a view to bringing them back into the mainstream of national life. India will co-operate in the process.

2.12 The Government of Sri Lanka will accept and abide by the above provisions and expect all others to do likewise.

2.13 If the framework for the resolutions is accepted, the Government of Sri Lanka will implement the relevant proposals forthwith.

2.14 The Government of India will underwrite and guarantee the resolutions, and co-operate in the implementation of these proposals.

2.15 These proposals are conditional to an acceptance of the proposals negotiated from 4.5.1986 to 19.12.1986. Residual matters not finalised during the above negotiations shall be resolved between India and Sri Lanka within a period of six weeks of signing this agreement. These proposals are also conditional to the Government of India co-operating directly with the Government of Sri Lanka in their implementation.

2.16 These proposals are also conditional to the Government of India taking the following actions if any militant groups operating in Sri Lanka do not accept this framework of proposals for a settlement, namely,

a) India will take all necessary steps to ensure that Indian territory is not used for activities prejudicial to the unity, integrity and security of Sri Lanka

b) The Indian navy/coast guard will cooperate with the Sri Lankan navy in preventing Tamil militant activities from affecting Sri Lanka.

c) In the event that the Government of Sri Lanka requests the Government of India to afford military assistance to implement these proposals the Government of India will co-operate by giving to the Government of Sri Lanka such military assistance as and when requested.

d) The Government of India will expedite repatriation from Sri Lanka of Indian citizens to India who are resident here, concurrently with the repatriation of Sri Lankan refugees from Tamil Nadu.

Annexure

1. His Excellency the President of Sri Lanka and the Prime Minister of India agree that the Referendum mentioned in paragraph 2 and its subparagraphs of the agreement will be observed by a representative of the election Commission of India to be invited by His Excellency the President of Sri Lanka.
2. Similarly, both heads of Government agree that the elections to the provincial council mentioned in paragraph 2.8 of the agreement will be observed and all para-military personnel will be withdrawn from the eastern and northern provinces with a view to creating conditions conducive to fair elections to the council.
3. The President, in his discretion shall absorb such para-military forces, which came into being due to ethnic violence, into the regular security forces of Sri Lanka.
4. The President of Sri Lanka and the Prime Minister of India agree that the Tamil militants shall surrender their arms to authorities agreed upon to be designated by the President of Sri Lanka. The surrender shall take place in the presence of one senior representative each of the Sri Lanka Red Cross and the Indian Red Cross.
5. The President of Sri Lanka and the Prime Minister of India agree that a joint Indo-Sri Lankan observer group consisting of qualified representatives of the Government of Sri Lanka and the Government of India would monitor the cessation of hostilities from 31 July 1987.
6. The President of Sri Lanka and the Prime Minister of India also agree that in the terms of paragraph 2.14 and paragraph 2.16(c) of the agreement, an Indian peace keeping contingent may be invited by the President of Sri Lanka to guarantee and enforce the cessation of hostilities, if so required.

Source: Sri Lanka Secretariat for Coordinating the Peace Process (SCOPP)
(Official Website)

VELUPILLAI PIRABAHARAN

On the Indo Sri Lanka Accord
- at Suthumalai Amman Temple Grounds, 4 August 1987

My Beloved and Esteemed People of Tamil Eelam,

Today, a turning point of immense significance has taken place in the history of our struggle. This turn of events occurred so suddenly that it stunned us as if it has happened beyond our powers. We have to wait and see whether the consequences of this turn of events will be favourable to us or not.

You are aware that [this Agreement](#), concluded suddenly in haste between India and Sri Lanka, without consulting us as the representatives of our people, is being implemented with expedition and urgency. I was not aware of this Agreement until I reached Delhi. Having convinced me that the Indian Prime Minister desired to meet me, I was taken to Delhi in a hurry. The Agreement was shown to us when we reached Delhi. There are a lot of flaws and defects in the Agreement. We doubt whether the Agreement will bring a permanent settlement to the problems of our people. Therefore, we explained to the Government of India in clear terms, that we cannot accept this Agreement. But the Indian government was firmly determined to implement the Agreement whether we opposed or not.

We are not surprised over the position of the Indian government. The Agreement is not primarily concerned about the Tamil question. It is essentially a bi-lateral Agreement concerned with Indo-Sri Lanka relations. [There are obligations in the Agreement that binds Sri Lanka to India's geo-strategic sphere of influence](#). It prevents the penetration into Sri Lanka external subversive forces inimical to Indian interests. It is for this reason India showed extraordinary interest in the Agreement. At the same time, this Agreement contains elements that determine the political destiny of the Eelam Tamils. That is why we are strongly opposed to the Agreement since it was concluded without taking into consideration our views and the opinion of our people. But our protests are meaningless. When a mighty super-power has determined to decide the political destiny of our people it is beyond our ability to do anything.

The Agreement directly affects the political projects of our liberation organisation; it affects the mode of our struggle; it attempts to put an end to our armed struggle. The mode of our heroic struggle, fought for the last 15 years and built on the blood and sacrifice of our fighters, is to be dismantled in a few days time. This, we cannot digest. This Agreement suddenly disarms us, without providing adequate time, without getting the consent of our fighters, without offering guarantees for the safety and security of our people. Therefore, we refused to lay down arms.

It was in these circumstances the Indian Prime Minister Rajiv Gandhi, invited me for a discussion. I spoke to him frankly about our problems. I confided to the Indian Prime Minister that I do not repose the slightest trust in the Sinhala racist state nor do I believe that the Sinhalese will implement the Agreement. I spoke to him about the issue of security of our people and the guarantees for their safety. The Indian Prime Minister has given me certain pledges. He has offered to guarantee the security of our people. I trust his sincerity. I have faith in his assurances. We trust that the Government of India will not allow the Sinhala racist state to resume genocidal violence against our people. It is because of this trust we have decided to lay down our weapons to the Indian Peace Keeping force.

I need not elaborate here the immense sacrifices we have made for the protection of our people. Our people are fully aware of the nature and character of our deep devotion and commitment to the cause. The weapons that we took up and deployed for your safety and protection, for your liberation, for your emancipation, we now entrust to the Indian government. From the very moment we handover our weapons we hand over the responsibility of protecting our people to India.

In receiving our weapons from us - the only means of protection for the Eelam Tamils - the Indian government takes over from us the tremendous responsibility of protecting our people. The handing over of arms signifies the handing over, or rather the transfer of this responsibility. Were we not to hand over our weapons we would be placed in a perilous situation of clashing with the Indian army. We do not want that. We love India. We love the people of India. We are not prepared to deploy our arms against Indian soldiers. The soldiers of the Indian army are taking the responsibility of safeguarding and protecting us against our enemy. I wish to emphasise that by the virtue of our handing over our weapons, the Indian government should assume full responsibility for the life and security of every one of the Eelam Tamils.

My beloved people, we have no alternative other than to co-operate with this Indian endeavour. Let us offer them this opportunity. However, I do not think that this Agreement will bring a permanent solution to the Tamil question. The time is not far off when the monster of Sinhala racism will devour this Agreement.

I have an unshakable faith that only an independent state of Tamil Eelam will provide a permanent solution to the problem of the Tamil Eelam people. Let me make it absolutely clear to you that I will continue to struggle for the cause of Tamil Eelam. The forms and modes of struggle may change but the goal of our struggle will never change. If our cause is to triumph we should have the whole - hearted support of our people. Circumstances might arise for our liberation organisation to participate in the interim government, or in the election for the sake of promoting the interests of our people. But I wish to declare, firmly, that under no circumstances and at any point in time will I ever contest the elections or accept the office of Chief Minister.

Thileepan began his fast on the September 15, 1987, with 100,000 people gathered around the historic Nallur Kandwaswamy Temple in Jaffna.

On September 13, 1987, Thileepan put forward five demands to the Indian government following the signing of the Indo-Lanka accord in July 1987:

1. All Tamils detained under the Prevention of Terrorism Act should be released.
2. The colonisation by Sinhalese in Tamil areas under the guise of rehabilitation should be stopped.
3. All such rehabilitation should be stopped until an interim government is formed.
4. The Sri Lankan government should stop opening new Police stations and camps in the Northeastern province.
5. The Sri Lankan army and Police should withdraw from schools in Tamil villages and the weapons given by the Sri Lankan government to 'homeguards' should be withdrawn under the supervision of the Indian army.

1. பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் கைதுசெய்யப்பட்டு, இன்னமும் தடுப்புக்காவலில் அல்லது சிறைகளில் உள்ளோர் விடுவிக்கப்பட வேண்டும்.
2. புனர்வாழ்வு என்ற பெயரில் தமிழர் தாயகத்தில் நடத்தப்படும் சிங்களக் குடியேற்றங்கள், உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
3. இடைக்கால அரசு நிறுவப்படும் வரை புனர்வாழ்வு என்று அழைக்கப்படும் சகல வேலைகளும் நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
4. வடகிழக்கு மாகாணங்களில், காவல் நிலையங்கள் திறக்கப்படுவது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்.
5. இந்திய அமைதிப்படையின் மேற்பார்வையில், ஊர்க்காவல் படை என அழைக்கப்படுவோருக்கு வழங்கப்பெற்ற ஆயுதங்கள் திரும்பப்பெறப்பட வேண்டும்.

தியாகி திலீபன்

ஒரு இலட்சிய நெருப்பு

குறிப்பு:

சாகும்வரை உண்ணாவிரதமிருந்து வீரச்சாவைத்தழுவிக்கொண்ட தியாகி திலீபனின் மறைவு குறித்து தலைவர் பிரபாகரன் தமிழீழ மக்களுக்கு விடுத்த செய்தியை இங்கு தருகிறோம்.

“எமது விடுதலை இயக்கம் எத்தனையோ அற்புதமான தியாகங்களைப் புரிந்திருக்கிறது; வீரகாவியங்களைப் படைத்திருக்கிறது; அர்ப்பணிப்புக்களைச் செய்திருக்கிறது. இவை எல்லாம் எமது ஆயுதப் போராட்ட வரலாற்றில் நாம் சட்டிய வீரசாதனைகள். ஆனால், எனது அன்பான தோழன் திலீபனின் தியாகமோ வித்தியாசமானது; வியக்கத்தக்கது; எமது போராட்ட வரலாற்றில் புதுமையானது. சாத்வீகப் போராட்டக் களத்தில் தன்னைப் பவி கொடுத்து, ஈடு இணையற்ற ஒரு மகத்தான தியாகத்தைத் திலீபன் புரிந்தான். அவனது மரணம் ஒரு மாபெரும் வரலாற்று நிகழ்ச்சி; தமிழீழப் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு புரட்சிகரமான திருப்பத்தை ஏற்படுத்திய நிகழ்ச்சி. தமிழீழத் தேசிய ஆன்மாவைத் தட்டி எழுப்பிய நிகழ்ச்சி; பாரத நாட்டைத் தலைகுவிவைத்த நிகழ்ச்சி; உலகத்தின் மனச்சாட்சியைச் சீண்டிவிட்ட நிகழ்ச்சி.

திலீபன் யாருக்காக இறந்தான்? எதற்காக இறந்தான்? அவனது இறப்பின் அர்த்தமென்ன? அவனது இறப்பு ஏன் ஒரு மகத்தான நிகழ்ச்சியாக, மக்கள் எல்லோரையுமே எழுச்சிகொள்ளச் செய்த ஒரு புரட்சிகர நிகழ்ச்சியாக அமைந்தது?

திலீபன் உங்களுக்காக இறந்தான்; உங்கள் உரிமைக்காக இறந்தான்; உங்கள் மண்ணுக்காக இறந்தான்; உங்கள் பாதுகாப்பிற்காக, உங்கள் சுதந்திரத்திற்காக, உங்கள் கௌரவத்திற்காக இறந்தான்.

தான் நேசித்த மக்களுக்காக, தான் நேசித்த மண்ணுக்காக, ஒருவன் எத்தகைய உயர்ந்த - உன்னத - தியாகத்தைச் செய்ய முடியுமோ அந்த அற்புதமான அர்ப்பணிப்பைத்தான் அவன் செய்திருக்கிறான்.

ஒரு உயிர் உன்னதமானது என்பதை நான் அறிவேன். ஆனால், உயிரிலும் உன்னதமானது எமது உரிமை, எமது சுதந்திரம், எமது கௌரவம்,

நான் திலீபனை ஆழமாக நேசித்தேன். உறுதிவாய்ந்த ஒரு இலட்சியப் போராளி என்ற ரீதியில் அவன்மீது அளவுகடந்த பாசம் எனக்குண்டு. அவன் துடித்துச் செத்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதெல்லாம், என் ஆன்மா கலங்கும். ஆனால், நான் திலீபனை ஒரு சாதாரண மனிதப் பிறவியாகப் பார்க்கவில்லை. தன்னை எரித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒரு இலட்சிய நெருப்பாகவே நான் அவனைக்கண்டேன்; அதில் நான் பெருமை கொண்டேன். இலட்சிய உறுதியின் உச்சக்கட்டமாக திலீபன் தன்னை அழித்துக்கொண்டான். அவன் உண்மையில் சாகவில்லை; காலத்தால் சாகாத வரலாற்றுப் பருஷணாக அவன் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறான்.

திலீபனின் மரணம் குறித்து இந்தியா ஆழ்ந்த கவலை தெரிவித்திருக்கிறது. இது அர்த்தமற்ற சாவு என இந்தியத் துராதர் கூறியிருக்கிறார். தமது உறுதிமொழிகளை நம்பியிருந்தால் திலீபன் உயிர் தப்பியிருப்பான் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், உண்மையில் நடந்தது என்ன? நடந்து கொண்டிருப்பது என்ன? என்பதை மக்கள் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

எமது உரிமைகள் வழங்கப்படும்; எமது மக்களுக்கும் எமது மண்ணுக்கும் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும்; தமிழ் மக்கள் தமது பாரம்பரிய தாய்ப்பூமியில் தம்மைத்தாமே ஆளும் வாய்ப்பு அளிக்கப்படும் - இப்படியெல்லாம் பாரத அரசு எமக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளை நம்பி, நாம் எமது ஆயுதங்களைக் கையவிடத்தோம்; எமது மக்களினமும் மண்ணினமும் பாதுகாப்பை, இந்தியாவுக்குப் பொறுப்பளித்தோம்.

இதனையடுத்து என்ன நடைபெற்றது என்பதெல்லாம், எனது மக்களாகிய உங்களுக்குத் தெரியும்.

தமிழ் அகதிகள் தமது சொந்தக் கிராமங்களுக்குச் செல்ல முடியாத முகாம்களுக்குள் முடங்கிக் கிடக்க, சிங்களக் குடியேற்றம் துரிதகதியில் தமிழ் மண்ணைக் கபளீகரம் செய்தது. சிங்கள அரசின் பொலீஸ்

நிர்வாகம் தமிழ்ப் பகுதிகளில் வீஸ்தரிக்கப் பட்டது.

அவசர அவசரமாக சிங்கள இனவாத அரசயந்திரம் தமிழ்ப் பகுதிகளில் ஊடுருவியது. சமாதான ஒப்பந்தம் என்ற போர்வையில் சமாதானப் படையின் அனுசரணையுடன் சிங்கள அரசு ஆதிக்கம் தமிழீழத்தில் நிலைக்கொள்ள முயன்றது.

இந்தப் பேராபத்தை உணர்ந்து கொண்ட திஃபன் இதற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி காணத் திடசங்கற்பம் கொண்டான்.

சிங்கள அரசுடன் உரிமை கோரிப் போராடுவதில் அர்த்தமில்லை. பாரதம் தான் எமது இனப்பிரச்சினையில் தலையிட்டது. பாரதத்தான் எமது மக்களின் உரிமைக்கு உத்தரவாதமளித்தது. பாரதம் தான் எம்மிடம் ஆயுதங்களை வாங்கியது. பாரதத்தான்எமது ஆயுதப்போராட்டத்தை நிறுத்திவைத்தது. ஆகவே, பாரத அரசிடம் தான் நாம் உரிமை கோரிப் போராட வேண்டும். எனவேதான் பாரதத்துடன் தர்மயுக்தம் ஒன்றைத் தொடுத்தான் திஃபன். அத்தொடு பாரதத்தின் ஆன்மீக மரடில் பெறப்பட்ட அகிம்ஸை வடிவத்தை ஆயுதமாக எடுத்துக் கொண்டான்.

நீராகாரம்கூட அருந்தாது மரண நோன்பைத் திஃபன் தழுவிக்கொள்வதற்கு 24 மணி நேரத்திற்கு முன்னரே, நாம் இந்தியத் தூதர் திரு. டி.கே.டீ.க்கு முன்னறிவித்தல் கொடுத்தோம். உண்ணாவிரதம் ஆரம்பமாகி எட்டு நாட்கள் வரை ஒன்றும் நடை

பெறவில்லை. பதிலுக்கு இந்திய அரசின் ஆதிக்கத்தின் கீழுள்ள தொடர்புச் சாதனங்கள், குறிப்பாக அகில இந்திய வானொலி எம்மீது விசமத்தனமான பொய்ப் பிரச்சாரத்தைக் கட்டலிழந்துவிட்டது. திஃபனின் உண்ணாவிரதத்தை மிகவும் சேவலமாகக் கொச்சைப்படுத்தியது. ஒன்பதாவது நாள் இந்தியத் தூதர் இங்கு வந்தார்; உருப்படியில்லாத உறுதிமொழிகளைத் தந்தார். வெறும் உறுதிமொழிகளை நம்பி எமது இனம் காலங்காலமாக ஏமாற்றப்பட்டு வருகிறது. உருப்படியான திட்டங்களை முன்வையுங்கள்; எமது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவையுங்கள்; அதுவரை உண்ணாவிரதம் உடைப்பதமாட்டாது என்றேன். உங்களுக்குத் திஃபனது உயிரில் அக்கறை இருந்தால், நீங்கள் அவனை வந்து பாருங்கள் - எமது மக்களுக்கு முன்பாக அவஸிடம் உறுதிமொழிகளைக் கூறுங்கள் - நாம் உண்ணாவிரதத்தை வாபஸ் பெறுகிறோம் என்றேன்; அதற்கு இந்தியத் தூதர் மறுத்து விட்டார்.

முல்லைத்தீவு, திருக்கோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய மாவட்டங்களிலும் விடுதலைப்புலி வீரர்கள் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்கிறார்கள். வடக்கு, கிழக்கு அடங்கிலுமுள்ள தமிழ்பேசும் மக்கள் அனைவரும் புலிகள் முன்னெடுக்கும் இந்தச் சாத்வீகப் போராட்டத்தில் அணிதிரள வேண்டும் மக்களின் ஒன்றுதிரண்ட சக்தி மூலமே மக்களின் ஒருமூப்பட்ட எழுச்சி மூலமே நாம் - எமது உரிமைகளை வென்றெடுக்கலாம். திஃபனின் சடு இணையற்ற தியாகத்திற்கு நாம் செய்யும் பங்களிப்பு இது தான்''

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் Liberation Tigers of Tamil Eelam

LTTE Political Headquarters,
Kilinochchi,
Wanni.
31-10-2003.

His Excellency Hans Brattskar,
Norwegian Ambassador to Sri Lanka,
Colombo,
Sri Lanka.

Your Excellency,

Please allow me to begin by thanking you for coming to Wanni to receive the Tamil Proposal for an Interim Self-Governing Authority (ISGA).

During the current peace process, while the South has enjoyed peace dividends, the NorthEast has yet to reap such rewards. While the South has largely returned to normalcy, in the NorthEast tens of thousands of people remain displaced from their homes, without jobs, and unable to resume normal life. In short, the peace thus far has been asymmetric with more benefits accruing to the least affected areas. Given the possibility that negotiations to resolve the conflict could continue for months or even years, there is an urgent need to address the needs of the people of the NorthEast while negotiations to achieve a lasting solution to the conflict continue.

The failure to address the needs of the people of the NorthEast is due in large part to the ineffectiveness of the existing Institutions operating here. In addition, the Sub-Committee on Immediate Humanitarian and Rehabilitation Needs (SIHRN) and other Sub-Committees formed during the peace negotiations have failed to address the urgent humanitarian needs of the people. This is due to the composition of these Subcommittees, which has repeatedly led to deadlock, and an inability to act on urgent problems.

The continued suffering of the population of the NorthEast has, in turn, complicated efforts to negotiate and to reach agreement on the essential elements of a long-term settlement to the conflict.

As a result, it has become apparent that a new system of governance is essential to bring normalcy to the war-ravaged NorthEast, and that there must be an Interim Self-Governing Authority to accomplish this task. The Government of Sri Lanka (GOSL) has recognized this in its 2000 election manifesto, as well as in its own initial proposal, which has served as a useful

starting point. However, one clear lesson to be gleaned from the peace process thus far is that in order to accomplish the immediate return, resettlement, and rehabilitation of tens of thousands of internally displaced persons and refugees, and in order to reconstruct the NorthEast's economic, educational, and cultural infrastructure, it is essential that any interim governing authority have plenary power. The proposed agreement attached herewith takes into consideration the needs of the Tamil people in the NorthEast as well as the legitimate interests of the GOSL. The creation of an Interim Self-Governing Authority is also an efficient means of building institutional capacity, which will be essential to post conflict government.

2. Composition of the ISGA

- 2.1. The ISGA shall consist of such number of members as may be determined by the Parties to this Agreement.
- 2.2. The composition of the ISGA shall be:
  - 2.2.a. Members appointed by the LTTE,
  - 2.2.b. Members appointed by the GOSL, and
  - 2.2.c. Members appointed by the Muslim community in the NorthEast.
- 2.3. The number of members will be determined to ensure:
  - 2.3.a. An absolute majority of the LTTE appointees in the ISGA.
  - 2.3.b. Subject to (a) above, the Muslim and Sinhala Communities in the NorthEast shall have representation in the ISGA.
- 2.4. The Chairperson shall be elected by a majority vote of the ISGA and shall serve as the Chief Executive of the ISGA.
- 2.5. The Chairperson shall appoint the Chief Administrator for the NorthEast and such other officers as may be required to assist in the performance of his/her duties. The Chairperson shall have the powers to suspend or terminate any such appointment.

3. Elections

The provisions of Clauses 2.2 and 2.3 shall continue until elections for the ISGA are held. Such elections shall be held at the expiry of five years of the coming into force of this Agreement, if no final settlement has been reached and implemented by the end of the said period of five years. An independent Election Commission, appointed by the ISGA, shall conduct free and fair elections in accordance with international democratic principles and standards under international observation.

4. Human Rights

The people of the NorthEast shall be accorded all rights as are provided under international human rights law. Every law, regulation, rule, order or decision of the ISGA shall conform to internationally accepted standards of human rights protection. There shall be an independent Human Rights Commission, appointed by the ISGA, which shall ensure the compliance with all such human rights obligations. The Commission will seek the assistance of international human rights bodies to facilitate the rapid establishment of an effective regime for protecting human rights. The Commission shall be entitled to receive petitions from any individual person, award compensation to any such affected person, and ensure that such person's rights are restored.

5. Secularism

No religion shall be given the foremost place in the NorthEast.

6. Prohibition against Discrimination

The ISGA shall ensure that there is no discrimination on grounds of religion, race, caste, national or regional origin, age or gender in the NorthEast.

11.1. NorthEast General Fund

The NorthEast General Fund shall be under the control of ISGA and shall consist of:

- 11.1.a. The proceeds of all grants and loans made by the GOSL to the ISGA and the proceeds of all other loans made to the ISGA.
- 11.1.b. All allocations by the GOSL from agreements with states, institutions and/or other organizations earmarked in any such agreements for the NorthEast.
- 11.1.c. All other receipts of the ISGA, other than the funds specified below.

11.2. NorthEast Reconstruction Fund

The NERF shall continue to exist in its present form except that control over it will be transferred to the ISGA.

All grants given for the reconstruction of the NorthEast, will be received through the NERF. Utilization of resources from NERF will be directly determined and supervised by the ISGA.

11.3. Special Fund

All loans and any grants which cannot be channeled through the NERF for the specific purpose of RRRD will be received into the Special Fund. As in the case of other Funds, the ISGA shall control the Special Fund.

12. Powers to Borrow, Receive Aid and Trade.

The ISGA shall have powers to borrow internally and externally, provide guarantees and indemnities, receive aid directly, and engage in or regulate internal and external trade.

13. Accounting and Auditing of Funds.

13.1. The ISGA shall appoint an Auditor General.

13.2. All Funds referred to in this Agreement shall be operated, maintained and audited in accordance with internationally accepted accounting and auditing standards. The accounts will be audited by the Auditor General. The auditing of all moneys received from international sources shall be subjected to approval by an internationally-reputed firm appointed by the ISGA.

14. District Committees.

14.1. In the effective exercise of its legislative and executive powers, the ISGA may create District Committees to carry out administration in the districts and delegate to such Committees, such powers as the ISGA may determine. The Chairpersons of such committees shall be appointed by the ISGA from amongst its members in order to serve as a liaison between the ISGA and the Committees.

14.2. The other members of the Committees shall also be appointed by the ISGA, which shall have the powers to suspend or terminate any such appointment. In appointing such members, due consideration shall be given to ensure representation of all communities.

14.3. The Committees will function directly under the ISGA.

14.4. The Chief Administrator of the ISGA shall appoint Principal Executive Officers in the districts, who shall also function as the Secretaries to the Committees. The Chief Administrator shall have the powers to suspend or terminate any such appointment.

**TAMIL EELAM:
RIGHT TO SELF DETERMINATION**

Election Manifesto of the Tamil National Alliance
13 October 2004

Within two years of Parliamentary elections of December 5, 2001 the Tamil nation was forced to the position of having to face another election as a result of a power struggle between the two largest Sinhala chauvinist parties.

However, with the current political environment and in the backdrop of the changes shaping the attitudes of the international community towards our freedom struggle, the TNA has decided to make use of the opportunity presented by this election to bring forcefully to the attention of the world, and Sri Lanka in particular, our resolve for self determination.

The Tamil Nation which from historical times had its own traditional homeland, sovereignty and rule over it lost them first to the European aggressors. When in 1833 the British brought the whole island of Ilankai under one administrative control the Tamil Nation, without its consent, was annexed to the Sinhala areas.

Later in 1948 at the time of their departure, the British rejected every constitutional proposal submitted on behalf of the Tamil Nation and the way was paved for the fate of the Tamil Nation to be at the mercy of the Sinhala nation. Subsequently, as a result of the measures taken by the chauvinist Sinhala majority such as the appropriation of Tamils' land, disenfranchisement, abrogation of voting rights and language rights, discrimination based on race in education, employment, culture all of which threatened the distinctiveness and survival of the Tamil Nation, the non-violent struggle adopted by the Ilankai Tamil Arasu Katchi on behalf of the Tamil Nation based on the conviction that the affairs in our traditional homeland should be administered only by us and on the principle of self-determination, was put down by force of arms by the government. Since 1957 the agreements entered into from time to time, by the leaders of Tamil people with the chauvinist Sinhala political leaders have been torn up and discarded.

Continuing this behavior, in the years 1956 and 1957 planned violence was directed at the helpless Tamil people. Because the provisions of the unitary state republican constitution of 1972, which was approved in the midst of the opposition by Tamil people's representatives by the chauvinist Sinhala majority, which denied totally and comprehensively the rights of the Tamil people, there arose the historical inevitability of the start of an armed rebellion on behalf of the Tamil people.

In this political environment the Tamil organizations got together and resolved on May 14, 1976 to establish a sovereign independent Tamil Eelam based on our inalienable right to self-determination.

Independent Tamil Eelam received its mandate as a result of the overwhelming support given to the TULF by the Tamil speaking people of NorthEast in the general elections of July 1977.

In addition to the unleashing of genocidal attacks on the Tamil people as an immediate response to the mandate for an independent Tamil Eelam, in the following year, a second republican constitution, further strengthening the unitary state government was promulgated despite opposition from the Tamil people and their representatives. Subsequently in 1979 and 1981 and later on an enormous scale in 1983, genocidal attacks on Tamils was planned and agitated by the Sinhala chauvinist politicians.

In this circumstance, in order to safeguard the life and liberty of the Tamil race and to establish its birthright for self-determination, the Tamil Nation having been pushed to the unavoidable state of armed conflict as the only way, the war not only broadened but advanced under the generalship of the Tigers' leader Hon. Pirapaharan.

The state of affairs being that all the efforts taken by the successive Sinhala chauvinist governments to defeat the armed campaign for Tamil Nation's freedom and thereby crush the political aspirations of the Tamil people having ended in failure, and in the context of the reality being accepted and emphasized by the international community that the solution to the Tamil National problem cannot be settled by force of arms but only politically, the basis was laid for political negotiations with the help of the international community.

We are obligated to remind ourselves at this stage that the only reason we have established the power of Tamil nationalism thus is because our people have demonstrated such determination and sacrifice for the ideals in the face of numerous hardships and the loss of nearly one lakh of lives and because of the legendary bravery, sacrifices and exploits of our heroes and fighters. The unilateral ceasefire, declared by the LTTE midnight on December 24, 2001 and the subsequent ceasefire agreement signed (between the LTTE and the Sri Lankan government) as a result of the efforts of the Norwegian government with the approval of the LTTE and the Sri Lankan government, paved the way for a series of talks.

On account of the failure to institute, in terms of the agreement reached in the talks, the administrative organs including 'SIHRN' to carry out the necessary and urgent functions based on humanitarian considerations required to restore normalcy in the daily lives of the Tamil people and the failure to organize the bureaucratic framework to put to use the huge amount of aid promised by the international community and bearing in mind the escalating daily hardships and misery to the people and the resulting perceptions, the LTTE put forward the proposal that an interim self-governing authority be set up for the regions of the Tamil nation.

Their draft proposals for the interim self-governing authority (ISGA) was submitted to the facilitators on October 31, 2003.

The LTTE requested the Sri Lankan government to appoint a date for the commencement of talks on these proposals. The political crisis that was precipitated by the president at this juncture by taking over the Defense, Interior and Information ministries within three days of the ISGA proposals culminated in the dissolution of the parliament and the announcement of general elections to take place on April 4, 2004. This state of affairs not only disrupted the efforts to set up an ISGA sorely needed for our people but also set back and put in peril the efforts to a political solution to the Tamil national problem. Despite this the LTTE has reaffirmed their determination to pursue the course of peace. The international community has praised and approved this.

In the forthcoming elections the Tamil national problem has been made to take the center stage in South Sri Lanka. This has been used as the basis for Sinhala chauvinist propaganda in various forms to present to the Sinhala electorate. Thus, the responsibility resides with the Sinhala people to arrive at a mature position in the matter of resolving the Tamil national problem.

The LTTE announced the unilateral cessation of hostilities in December 2001. We wish to point out that following this on February 22, 2002 even though they signed the ceasefire agreement and continued to take part in the political negotiation regarding the Tamil national problem the LTTE not only has fully

70 regions in the Tamil people's traditional homeland under its complete control and is managing an administrative set up with characteristic features of a state government but also has a functioning government.

For these reason the TNA expects the Sinhala nation also to play its part in the productive and healthy resumption of the disrupted political settlement efforts. Based on this the TNA puts forward the following resolutions:

1. Find a political solution to the Tamil national problem based on the acceptance of the fundamental proposals regarding (Tamil Nation's) Tamil homeland, Tamil Nation, Tamils' right to self-government (autonomy).
2. The TNA has clear and definitive position on the political solution of the Tamil national problem in regard to the Muslims. Because of the fact the Muslims have Tamil as their Mother tongue like the Tamils and on the recognition that they have lived in amity amongst the Tamil in the Tamil homeland, the TNA has decided that any solution to the Tamil national problem must incorporate matters and features that reassure the distinctiveness, security, culture and economy of the Muslims. In this manner, in the ISGA proposals and features relating to the Muslims have been made manifest. That the Muslim community has the right to be a party in determining the part to be played by them in ISGA committee has been made clear by the LTTE. Moreover, LTTE has made known that the members appointed by the NorthEast Muslim community will take their place in the ISGA committee. The TNA is confident that the Muslim brothers will join with the Tamils in this front to erect a common future.
3. The Sinhala nation should accept in to the ideas developed in the ISGA document put forward by the LTTE which contains excellent proposals in regard to rebuilding the Tamil country devastated and Tamil lives ravaged in the twenty year long war, to solve the day to day problems encountered by the Tamil people and to establish normalcy in the lives of the Tamil people, centered on their welfare, respecting human rights and conforming to the rule of law, and proceed to hold talks with the LTTE and set up the ISGA committee.
4. The high security zones and armed forces camps which are located in areas populated by Tamils disregarding their welfare, priority given to strategic interest of warfare, should be removed and arrangements made for the Tamil people to return and settle in their places of residence.

5. The armed forces' interdiction and oppression imposed must be lifted comprehensively to enable the Tamil people to carry on the activities needed for their livelihood and to move freely in their homeland.
6. The international community, instead of waiting until the Tamil nation's ethnic problem is permanently solved, should step forward and directly assist in the pressing humanitarian needs and economic development schemes and improve the economic life of the Tamil nation.
7. The political prisoners unreasonably held in jail for years should all be released forthwith.
8. An international judicial inquiry should be conducted to deliver justice to our people and to the relatives who are burdened with the unbearable sorrow of not knowing the fate of those innocents who disappeared after having been arrested by the armed forces and police in our homeland.
9. All the provisions of the ceasefire agreements must be completely fulfilled and peace and normalcy should prevail in our homeland.
10. The LTTE has for the past two years put up with the violent, surly behavior of the armed forces without impairing the conditions for peace and observing the ceasefire and acting steadfastly and firmly towards the path of peace. Hence, the international community should create the environment by removing the restrictions put in place by certain countries on the LTTE, the authentic sole representatives of the Tamil people, so that they could, with authority, dignity and with equal status conduct talks with the government of Sri Lanka.

Accepting LTTE's leadership as the national leadership of the Tamil Eelam Tamils and the Liberation Tigers as the sole and authentic representatives of the Tamil people, let us devote our full cooperation for the ideals of the Liberation Tigers' struggle with honesty and steadfastness. Let us endeavor determinedly, collectively as one group, one nation, one country, transcending race and religious differences, under the leadership of the LTTE for a life of liberty, honor and justice for the Tamil people.

Let us work side by side with the LTTE, who are fighting for the protection and autonomous life of the Tamil speaking people, for the political initiatives under their leadership.

We emphasize that if the Tamil nation's requests are continued to be rejected, rightful political solution denied and armed aggression and oppressive rule return, based on the doctrine of self-determination, it is an inevitable reality that Tamil sovereignty and independence will be established in the Tamil homeland.

We implore our people to identify the selfish, opportunistic packs and gangs that operate in our midst as the enemies and as the tools of the majoritarian chauvinist Sinhala forces against the Tamil nation which seeks an honorable and peaceful life and reject them totally and completely in the upcoming elections.

We are sending a clarion call to the Tamil speaking people to unite under one flag and give overwhelming support to the TNA which is contesting (the elections) under the ILANKAI TAMIL ARASU KATCHI'S symbol of house, so as to emphasize the aims of the people of the Tamil Nation, to proclaim again the political resolve of our people, to strengthen further the Tamil nation and to win the political rights of the Tamil speaking people.

ஈழ தேசிய ஜனநாயகப் புரட்சியின் ஆத்மாரக் கோட்பாடு

- ஜோபூர் ஏ.எம்.கே.

ஈழ தேசிய சுயநிர்ணய உரிமை பேர்ப் பொதுள் அல்ல!

“ஈழத்தமிழர்களைப் பொறுத்த மட்டில் பிரிந்து போகும் உரிமையுடன் கூடிய சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பேரம் பேசக்கூடிய ஒன்றல்ல, ஏனெனில் சுயாட்சியோ அல்லது வேறு எந்தவிதமான அதிகாரத்தைக் கீழ்மட்டத்திற்குப் பிரித்தளிக்கும் முறையோ, அந்நாட்டை ஆளுகிற வர்க்கங்களின் அதிகாரத்தின் அஸ்திவாரங்களை சிதைக்காமல் அப்படியே வைத்துக்கொள்வதும் அது பழுதுபடாமல் ஒருக்கப்பட்ட தேசிய இனங்களுக்கு சில்லறைச் சலுகைகளை வழங்கும் முறையேயாகும். இது ஓர் சீர்திருத்த முறையேயாகும்.

இச்சீர்திருத்த முறையானது எல்லா வடிவங்களிலும் நிலவும் தேசிய ஒருக்கு முறையை ஒழித்துக்கட்டுவதல்ல. ஒரு சுயாட்சியை பெற்றிருக்கும் ஓர் இனம், ஆளுகின்ற இனத்துடன் சம உரிமையைப் பெற்றுவிட முடியாது. ஒருக்கும் இனமும், ஒருக்கப்படும் இனமும் சம உரிமை பெறவேண்டுமானால் அதை நிலைநாட்டுவதற்க்கான ஒரு புரட்சிகரமான முறை ஒருக்கப்பட்ட தேசிய இனம் பிரிந்து செல்லும் உரிமை உள்ளிட்ட சுயநிர்ணய உரிமையைப் பெறுவதேயாகும். இம்முறையினால்தான் இன ஒருக்கலுக்கு முடிவு கட்ட முடியும், இன விடுதலையும் வழங்கமுடியும்.

எனவேதான் ஈழத்தமிழருக்கு பிரிந்துபோகும் உரிமையுடன் கூடிய சுயநிர்ணய உரிமை என்பது பேரம் பேசுவதற்குரிய ஒன்றல்ல என்கிறோம்.

- ஈழத் தமிழினத்தின் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரி!
- ஈழத் தமிழ் விடுதலைப் போராளிகளின் முதுகில் குத்தாதே!!

(1983 ஜூலை தமிழினப் படுகொலையை ஒட்டி தமிழகத்தில் எழுந்த தேசிய இனப்பிரச்சனை விவாதத்தில் (தமிழ்மாநிலக் குழு) இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்-லெனினிஸ்ட்.) மக்கள் யுத்தப் பிரிவின் 1984ம் ஆண்டு அரசியல் தீர்மானம்.)

"மனித சூலத்தில் ஏழறிந்த வரலாறு அனைத்தும்
வர்க்கப் போராட்டத்தின் வரலாறே ஆகும்"

கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை

இதை கண்டுபிடித்தது நானல்ல எமக்கே முந்திய தத்துவ
ஆசிரியர்கள் இதைக் கண்டுபிடித்து விட்டனர். நான்
கண்டுபிடித்தது எல்லாம் இந்த வர்க்கப் போராட்டம்
தவிர்க்க இயலாமல் மாட்டாளிவர்க்க சர்வாதிகாரத்திற்கு
இட்டுத் செல்லும் என்பதேயாகும். மர்க்ஸ்

"அரசியல் பிரிவுகளின் முடிவான அடிப்படை, வர்க்கப்
பிரிவுதான் என்பது உண்மையே; இறுதியான
பரிசீலனையில் நிச்சயமாக அதுதான் அரசியல்
பிரிவுகளைத் தீர்மானிக்கிறது. ஆனால் இந்த
இறுதியான அடிப்படை சரித்திர ரீதியாக வளர்ச்சிப்
போக்கில் பங்கு பெறும் அதைப் படைப்பவர்களின்
உணர்வு வளரும் போதுதான் வெளிப்படுகிறது. இந்த
இறுதியான பரிசீலனையை அரசியல் போராட்டத்தினால்
மட்டுமே - சில சந்தர்ப்பங்களில் பல ஆண்டுகள்
அல்லது பல பத்தாண்டுகளுக்கு நீடிக்கிற விபரீதமான
போராட்டமாக, சில சமயங்களில் அரசியல் நெருக்கடியாக
வெடிக்கிற மற்றச் சமயங்களில் பிசுபிசுத்து தற்காலிக-
மாக தேக்க நிலைக்கு வருகிற போராட்டத்தினால்
மட்டுமே செய்யமுடியும்" லெனினி

"இலங்கையின் அரசமுறை இன ஒடுக்கு முறையின்
மீது கட்டப்பட்டதாகும். அந்நாட்டு ஜனநாயக இயக்கம் ஒரு
போதும் கூற தேவிய சய நிர்வாய விரும்பலையை பேர
வொருணாதிக்க சட்டத்தி" கு.எம்.பி.கே.